SOUL

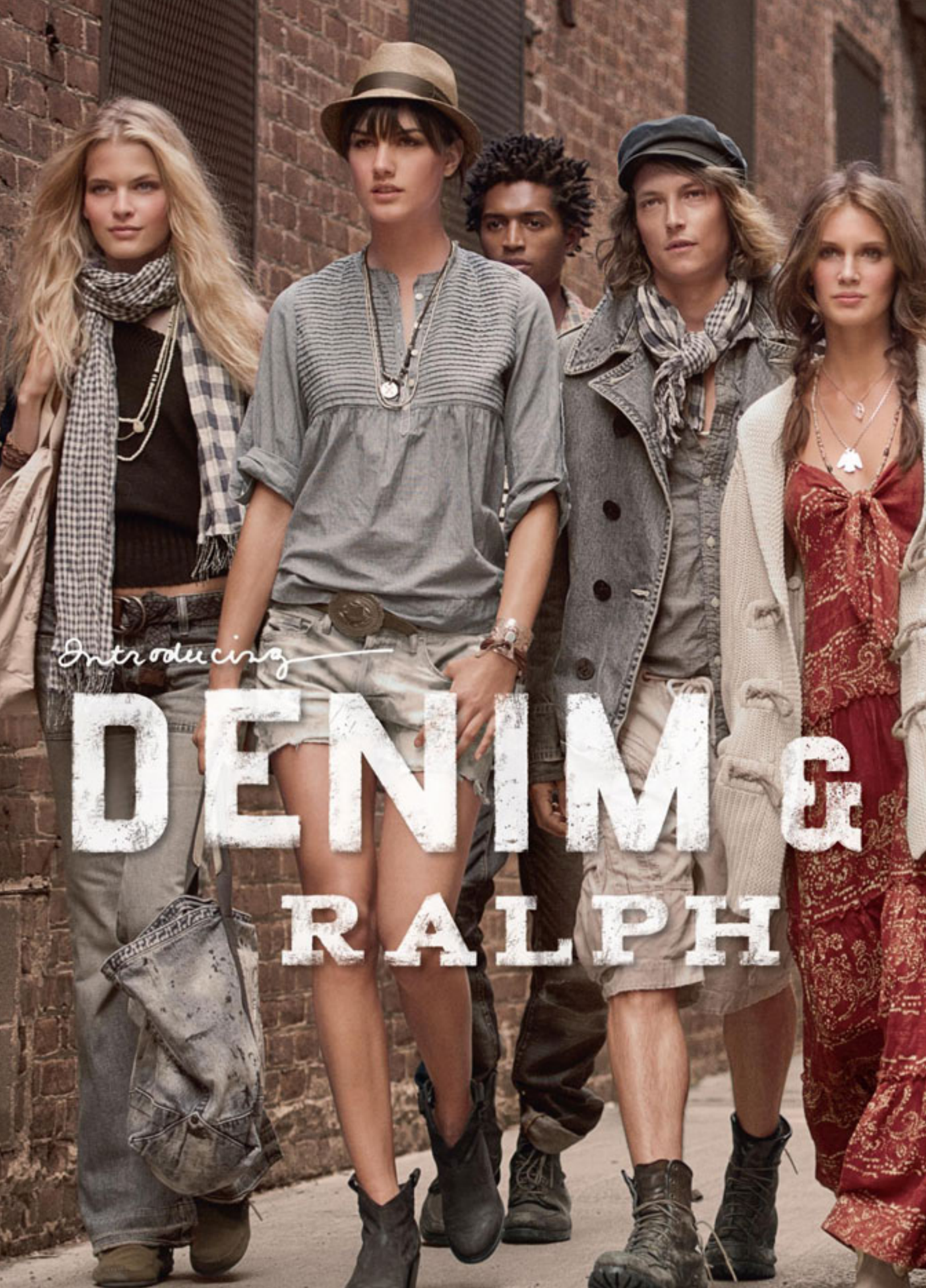
63

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ
2310 MAGAZINE
ΜΑΡΤΙΟΣ 2012
€3.00

Ilia Darlin

9 771790 614005 03

Introducing
DENIM &
RALPH

SUPPLY
LAUREN
LIKE US ON FACEBOOK / GO INSIDE THE WAREHOUSE FOR VIDEOS, STORIES & MORE AT DENIMANDSUPPLY.COM

EDITORIAL 63

Του Στέφανου Τσιτσόπουλου

Παραλία Αγίας Άννας, Νάξος © **Δημήτρης Καραθάνος**

Τι είναι, ρε μούργο;

Οι σύμμαχοι βομβαρδίζουν και ισοπεδώνουν τη Δρέσδη. Εντάξει, αν το θες, μπορεί να είναι και γιαπωνέζοι καμικάζι που εφορμούν και σμπαραλιάζουν τα καλύβια της Νήσου Βόρνεο. Πολεμική ταινία πάντως! Φωτιές, αλαλαγμοί, οδυρμός, κορμιά και κτήρια στον αέρα, πόνος, αίμα, βαρβαρότητα και ξαφνικά... cut. Κοντινό πλάνο, αναπάντεχο zoom: ένα αγοράκι περικυκλωμένο από καπνούς και ερείπια παίζει με τα παιχνίδια του. ΟΚ, αν το θες, μπορεί να είναι και κοριτσάκι. Χαμογελάνε αθώα. Η κλαγγή των όπλων, ο ακός του πολέμου, ο θόρυβος της τουρμπίνας, η πιρουέτα του μαχαιριού και οι εκρήξεις μοιάζει σαν να μην είναι εκεί, σαν τίποτα να μην μπορεί να σταματήσει το παιχνίδι τους. Σώθηκαν από θαύμα, δεν το ξέρουν, αλλά και δεν τρομάζουν, είναι παιδιά, δε νιώθουν πόσο τυχερά είναι, δεν έχουν άλλο τρόπο να διαχειρίζονται και να ερμηνεύουν την πραγματικότητα πέρα από το να κουρντίζουν τα παιχνίδια τους ανέμελα, καθώς δίπλα τους ο σκηνοθέτης ή η ζωή ενορχηστρώνουν με φρικαλέο τρόπο την ταινία.

Πάντα κολλούσα σε αυτό το πλάνο, είτε το έβλεπα στο σινεμά, σήμερα έργα δύο εκ των οποίων το ένα πολεμική ταινία, είτε το χάζευα σε στριπάκι κόμικ του περιοδικού «Μάχη». Εντάξει, μπορεί να ήταν και το «Κράνος». Ήταν γεμάτα τα περίπτερα με τέτοιες αγορίστικες εποποιίες στην Αλεξανδρούπολη, όπου διαπλαθόταν ο χαρακτήρας μου με pulp αναγνώσματα. Δεν άλλαξε τίποτα από τότε, ακόμα και αν πέρασαν τριαντακάτι χρόνια και βρίσκομαι στη Θεσσαλονίκη όπου στήνω ράδια, περιοδικά και εφημερίδες. Σαν άγρια μάχη συνεχίζει να μου φαίνεται η ζωή και εγώ στο καστ των πρωταγωνιστών, στον ρόλο του παιδιού που παίζει καταμεσής των φλογοβόλων που καψαλίζουν σάρκα και ψυχές ή της διόπτρας, που το πράσινο φωτάκι της σαρώνει τη νύχτα: «Αν ανάψεις τρίτος τσιγάρο από τη φωτιά του ίδιου σπίρτου, πέθανες», όπως θα έλεγε και ο λοχίας Βικ Μόροου.

Τι θέλω να πω, πού το πάω, καλή άνοιξη σας εύχομαι παρεμπιπτόντως: είμαστε πολλά τα αιώνια παιδάκια εκεί έξω που καταμεσής αυτού του άγριου πολέμου και της πανωλεθρίας που βιώνει η γενιά μας θα συνεχίζουμε να κουρντίζουμε και να παίζουμε τα παιχνίδια μας. Αυτός είναι ο τρόπος μας, αυτό είναι το νίτσε μας: ό,τι πεθαίνει ξαναγεννιέται αλλιώς, τίποτα δεν τελειώνει, κανένας δεν μπορεί να σταματήσει τη ζωή, μετά τον χειμώνα ξαναφυτρώνουν και ξαναθεριεύουν οι κόκκινοι αγροί με τις φράουλες και ξεμυτούν από τη φωλιά τους οι σκίουροι ή οι λαγοί για να πεταρίσουν στο δάσος.

Είπαμε, μπαίνει άνοιξη! Δεν είναι φθηνός ρομαντισμός, δεν είναι ξετσίπωτος Κοέλιο, δεν είναι συνταγή για καινούργια σιλουέτα από τις φωνές που πουλάνε τηλεμάρκετινγκ τις άυπνες νύχτες. Είναι ο νόμος της φύσης, είναι ο κανόνας, που όσα χρόνια και αν περάσουν, θα διέπει πάντα τις σχέσεις ανάμεσα στα παιδιά των ανθρώπων. Ξεφυλλίζοντας αυτό το τεύχος θα βρεις πολλά παιδάκια για να μη νιώθεις μόνο και έρημο, είμαστε πολλοί σου λέω: ένας στην Πάρο βοηθάει τον τραυματισμένο αγριόγυπα να ξαναπετάξει, άλλος στης Βαρκελώνης τα βουλεβάρτα τριγυρνάει τραγουδώντας για τις θεραπευτικές ιδιότητες του πόνου, μια θεότρελη, αυτή του εξωφύλλου, θέλει να κατακτήσει το Λονδίνο, κάποιος μάγειρας που ήρθε από την Αμερική μαγειρεύει με ανοικτή την κουζίνα του, κάτι άλλα αλλοπαρμένα πιάνουν κάμερες και λέξεις καταγράφοντας μια πραγματικότητα έξω από το δολοφονικό hyperreal των ειδήσεων. Και όλοι τους παίζουν εντός αυτού του βομβαρδισμένου πλάνου που καλείται «ελληνική κρίση».

Θρήνος, απώλεια, σφαγιασμένες προσωπικές ή εργασιακές σχέσεις, πένθος, στάδιο άρνησης, αλλόφρων Λαζόπουλος, υστερική Ρώπα ή Καρατζαφέρηδες, οι μονίμως επενδύοντες τα ρέστα τους σε αυτή την καταστροφική πόκα Κουκουέδες ή τρελαμένα πλουσιοφρικιά που πετούν μολότοφ σε πόλεις, όνειρα και Ιστορία. Είμαστε πολλοί, μπορούμε, πρέπει, ποντάρουμε στην αλληλεγγύη, τη συντροφικότητα, τους φίλους, το παιχνίδι, τα φιλιά, τη δημιουργία. Οφείλουμε να παρεμβαίνουμε, να μοντάρουμε ξανά το ξεχαρβαλωμένο ντουλάπι-πατρίδα, να ξαναζήσουμε με αξιοπρέπεια και πάθος. Έχω πίστη, το ξέρω, μπορούμε. Τα νέα δέκα «πρέπει» που πρέπει να έχει κάνει ένας άντρας μέχρι τα όσα θέλει του -και χέσε μας, ρε Κωστόπουλε με τα τριάντα, τα σαράντα, τα πενήντα σου- τώρα που έφυγε η πανούκλα, είναι πάντα εκεί: Να διαβάσει τα «Παιδιά του Κάιν» του Νίκου Παναγιωτόπουλου, να χτυπηθεί πρώτη σειρά όταν ο Marky Ramone και η μπάντα του κοπανήσει τον παιάνα «Sheena is a punk rocker», να παρίσταται όπου αγορεύει ο Πέτρος Μαρτινίδης, να κόψει φθηνά εισιτήρια και να πάει στο Βερολίνο αναζητώντας τα πάρτι των Kokolores, να μάθει απέξω πέντε χάικου-συμβουλές ζωής που στις μέσα σελίδες τα τσιτάρει ο Κώστας Βουτσάς.

Πέντε «πρέπει» ώς εδώ και πάρτε και άλλα πέντε: να πάει βόλτα το κορίτσι του ή, αν δεν του περισσεύουν, να διαβάσουν παρέα στο κρεβάτι για την επιστροφή της Σίντι Σέρμαν στη Νέα Υόρκη, να κεράσει την τσακαλοπαρέα ένα dry martini στο «amicale» του Πάνου στην Παύλου Μελά ή στο «De facto». Στο μπαρ θα κολλήσουμε τώρα; Και να δουλεύει σαν σκυλί, να συμπονά και να παρηγορεί όπως μπορεί και όπου μπορεί αυτούς που το έχουν ανάγκη και το χρειάζονται. Και κάποιες νύχτες, τότε που κρώζει το απορριμματοφόρο σαρώνοντας τον μπουχό των δρόμων να ουρλιάζει πιο δυνατά από τη μηχανή: όμορφα παιδιά, η περιπέτεια τώρα ξεκινάει, τώρα ξαναρχίζει!

Έβαλα ένα must παραπάνω. Αλλά δεν πειράζει! Συνεχίζω: ζούμε μέρες περίεργες με παλαβούς προφήτες και σκοταδόψυχους ιεροκήρυκες. Ξερόλες των social media, συφοριασμένους μασκοφόρους στα πληρωμένα πάνελ, χαζοκλώσες στα glossy σαλόνια που υποκρίνονται πως δεν τους λείπει ούτε μια πέρλα από το κολιέ. Ατάλαντους ή λειψούς που κάτω από το μπλαζέ ή επαναστατικό υφάκι κερνάνε συμβουλές ή καλοθελήματα. Αλλά απέναντί τους είμαστε εμείς, όλοι μαζί, ενωμένοι, διεστραμμένα αποφασισμένοι πως στην καινούργια ζωή, την άνοιξη και το καλοκαίρι που θα μας ξημερώσει, το μόνο που θα αφήσουμε να μας τσουρουφλίσει είναι η θαλπωρή του ήλιου και οι στοργικές ακτίνες του.

This is Radio SOUL: Στη Βάγια Ματζάρογλου, την πόλη των πόλεων, τη μόνη μου πατρίδα. Στον Παναγιώτη Γιαμαλή, η οικογένειά μας είναι οι φίλοι μας.

SWATCH STORES: ΑΘΗΝΑ: ΠΛΑΚΑ, 210 3310548 | ΣΥΝΤΑΓΜΑ, 210 3313833 | ΚΟΛΩΝΑΚΙ, 210 7239708 | ΟΜΟΝΟΙΑ, 210 3213328 | ΓΛΥΦΑΔΑ, 210 8983045 ΠΕΙΡΑΙΑΣ, 210 4115991 | ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ, 210 5789720 | ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 2310 284988 | ΚΕΡΚΥΡΑ: 26610 22053 | ΜΥΚΟΝΟΣ: 22890 28598 | SWATCH KIOSKS: ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ-ATHENS METRO MALL, 210 9769466 | ΕΛ.ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ, ALL USERS AREA, 210 3530302 & INTRA SHENGEN AREA, 210 3532606.

swatch

SOUL
Secrets Of Urban Life

Εκδότης: Φώτης Γεωργελές

Διευθυντής: Στέφανος Τσιτσόπουλος
Γενική Διεύθυνση Διαφήμισης: Λουΐζα Ναθαναήλ

Διευθύντρια Σύνταξης: Βάγια Ματζάρογλου
Αρχισυντάκτης: Δημήτρης Καραθάνος
Art Director: Σπύρος Αλμπάνης

Τεχνικός Διευθυντής: Βάιος Συντσιρμάς

Επιμέλεια Ύλης: Δημήτρης Αθανασιάδης
Διόρθωση κειμένων: Ελευθερία και Μόλλυ Χαιριστανίδου

Ειδικοί συνεργάτες: Πέτρος Μαρτινίδης, Γιώργος Μπάκας, Σοφία Αγγελίδου, Άρης Προδρομίδης, Ναυσικά Γκράτσιου
Literature Contributor: Frankie Notas
Communication Services: Σάκης Κοροβέσης

Συνεργάτες
Μαρία-Άννα Τανάγια, Θανάσης Μήνας, Μάκης Παπασημακόπουλος, Karina Ruby, Τζίνα Σωτηροπούλου, Τάσος Ρέτζιος, Ρουβίμ Γρηγοριάδης, Μαρίνος Σακελλαρίου, Άννα Παπαρίζου, Χρήστος Παρίδης, Theo Prodromidis, Λένα Χουρμούζη, Ρωμανός Σκλαβενίτης-Πιστοφίδης, Χρήστος Νικολόπουλος

Φωτογράφοι
Τάσος Βρεττός, Πέτρος Νικόλτσος, Χριστίνα Γεωργιάδου, Κώστας Αμοιρίδης, Σάκης Γιούμπασης, Νίκος Καρδαράς, Σπύρος Παλούκης, Ani Jo, Γεωργιάννα Κιόση - Τζουλιάννα Καριπίδου (Arte Di Tr3 Studio), Γιώργος Παπαδόπουλος, Αλέξανδρος Ευθυμιόπουλος

Λονδίνο: Σάντρα-Οντέτ Κυπριωτάκη, Σοφία Σφυρή, Βιβιάνα Μηλιαρέση
Βερολίνο: Στέλιος Βακαλούδης
Βαρκελώνη: Γιάννης Παναγόπουλος

Φωτογραφία εξωφύλλου: Κώστας Αυγούλης

Διευθυντής Εμπορικής Ανάπτυξης: Νίκος Τσουανάτος
Διεύθυνση Διαφήμισης: Βερονίκη Χαριτάτου-Γκονζάλες
Υπεύθυνη Διαφ. Τμ. Θεσ/νίκης: Αλεξάνδρα Καρασαρίδου

Direct Market Αθήνας: Γιώργος Απέργης
Συντονισμός Διαφήμισης: Δήμητρα Χιώτη
Υποδοχή Διαφήμισης: Μαρία Αυγερινού

Project Manager: Μάρω Ζήνα

Διεύθυνση Λογιστηρίου: Έφη Μούρτζη
Λογιστήριο: Σωτηρία Ψυχογιού, Ασπασία Χοβαρδά

Υπεύθυνος Διανομής: Γιάννης Γαρούφαλος

Νομικός Σύμβουλος: Γιάννης Πιτσιώρας

Διαχωρισμοί - Εκτύπωση: Βιβλιοσυνεργατική Α.Ε.ΠΕΕ., Φειδίου 18, Αθήνα 10678, Τ: 2103813109

SOUL 2310Magazine: Ναυαρίνου 6, 54622, Θεσσαλονίκη
Τ: 2310 545 069, Τ. Αθήνας: 210 361 7530,
F: 2310 543 050, E: info@soulmag.gr
www.athensvoice.gr/culture
soulmag.blogspot.com
www.twitter.com/soulmagazine
www.facebook.com/ SOUL2310mag
soulmag.tumblr.com

Το περιοδικό «Soul 2310Magazine» κυκλοφορεί κάθε μήνα από την Plus Athens. Επιτρέπεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική ή μερική, η διασκευή ή απόδοση του περιεχομένου του περιοδικού με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό ή άλλου είδους, μόνο με προηγούμενη έγκριση του εκδότη.

STAFF

Πέτρος Μαρτινίδης
Σε αυτό το τεύχος εγκαινιάζει τη συνεργασία του με το περιοδικό, κάτι που μας κάνει να δηλώνουμε πανευτυχείς. Καθηγητής στο τμήμα Αρχιτεκτόνων του ΑΠΘ, συγγραφέας, εραστής και μύστης της τέχνης, του νουάρ, λάτρης των ιδεών, ενεργός αλλά και παρεμβατικός διανοούμενος με σθένος πένας και γνώμης, ο Πέτρος Μαρτινίδης είναι ο ορισμός του αναγεννησιακού ανθρώπου όπως τον περιέγραψε ο Ντα Βίντσι. Πανεπιστήμων, πολυσχιδής, αναγεννησιακός, ορκισμένος flâneur, πολυταξιδεμένος και πολυπράγμων. Τιμή μας, κύριε!

Κώστας Αμοιρίδης
Η κλάση και η τεχνική του τον έφεραν στο σημείο που είναι: ο καλύτερος φωτογράφος της Θεσσαλονίκης και ένας εκ των αρίστων ελλήνων portrait & fashion maker. Έχει πανάκριβο εξοπλισμό και πανάκριβη καρδιά, διαθέτει τρελό χιούμορ και τεράστια γκαρνταρόμπα, καθότι εκτός από μετρ της εικόνας και του Photoshop είναι παλαβωμένος και με το στιλ. Το ότι δε φωτογράφησε ακόμα τους Din και Dan, το ντουέτο δηλαδή των Dsquared2, δεν τον έχει αποθαρρύνει καθόλου: τους φορά από πάνω έως κάτω.

Νίκος Καρδαράς
Όπως ο Σέρλοκ είχε τον Γουάτσον και ο Μπόλεκ τον Λόλεκ, έτσι και αυτός πάει πακέτο με τον πνευματικό καθοδηγητή του, Κώστα Αμοιρίδη. Ξεκίνησε αλλά και παραμένει βοηθός του στη φωτογραφία, όμως με την πάροδο του χρόνου ανέπτυξε και την προσωπική του τεχνική, πέρα από την ομολογουμένως άψογη υποστήριξη που παρέχει στην ομάδα τους σε θέματα μόδας. Urban κυνηγός ενστάντανέ σε πάρτι και παραλίες, γνήσιο party animal, εραστής της Vespa και του καλού φαγητού.

Karina Ruby
Το κανονικό της είναι Καρίνα Ρούμπινσταϊν. Χειρούργος οδοντίατρος, ερασιτέχνης ντράμερ και επαγγελματίας κωμικός, μιας και ακόμα η Αθήνα τη θυμάται ως ψυχή στις «Νύχτες Κωμωδίας» της Λουκία Ρικάκη. Με το SOUL τράκαρε πριν από τέσσερα καλοκαίρια στη Ρόδο, ως υπεύθυνη επικοινωνίας του Eco Film Festival. Τρυφερή, αστείρευτη, δημιουργική, μαγική, ατακαδόρα, καλλιεργημένη, βιβλιόφιλη, επικοινωνιακή, σκυλί στη δουλειά της, φροντίζει μέσω του περιοδικού μας να μας γνωρίζει με μια άλλη Αθήνα πέρα από αυτήν που ξέρουμε. Keep on rocking, girl!

ΟΝΟ/ΝΥΜΟ: Φίλιππος Δήμου
BAR: Υφήλιος, Πρόξενου Κορομηλά 1, Θεσ/νίκη
ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΜΕΡΟΣ: Η παραλία Θεσσαλονίκης
ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΣΥΝΗΘΕΙΑ: Να φτιάχνω cocktail
ΜΟΤΤΟ: Κάνε κάθε μέρα να αξίζει

THE COOLEST BARTENDERS

Είναι φοιτητής στο Μαθηματικό, πηγαίνει συχνά γυμναστήριο και κάνει snowboard.Παλιότερα έπαιζε πιάνο και τώρα κυρίως κιθάρα, αλλά αυτό που του αρέσει περισσότερο είναι να φτιάχνει cocktail και να πειραματίζεται με καινούργιες συνταγές. Ο Φίλιππος Δήμου είναι η ψυχή τού bar Υφήλιος στη Θεσσαλονίκη, εκεί που πηγαίνει φορώντας τα αγαπημένα του σκισμένα jeans και οι θαμώνες τον ξέρουν με το μικρό του όνομα.

Το μαγαζί που δουλεύω, η Υφήλιος, είναι άνετο, με ζεστό κλίμα και προσωπικότητα. Παίζουμε μουσική από όλο τον κόσμο, κυρίως ethnic, και αποφεύγουμε τα εμπορικά κομμάτια. Πάνω απ' όλα, όμως, προσπαθούμε να χτίσουμε μια πιο προσωπική σχέση με κάθε έναν πελάτη ξεχωριστά, και σχεδόν όλοι μάς ξέρουν με το μικρό μας όνομα.

Εμπνεύστηκα το cocktail που έφτιαξα για το Jameson από την ιρλανδέζικη καταγωγή του και συγκεκριμένα τον Irish coffee, αλλά προτίμησα αντί για καφέ να χρησιμοποιήσω τσάι και ένα σιρόπι βουτύρου και καραμέλας που φτιάχνω ο ίδιος.

Μου αρέσουν τα extreme sports και λατρεύω το snowboard, αλλά το πιο επικίνδυνο πράγμα που έχω κάνει ποτέ νομίζω ότι ήταν μια φορά στη Βαρκελώνη, που πήδηξα στο κενό με σκοινί από έναν στύλο 100 μέτρων.

Είμαι πολύ περήφανος που, αν και ακούω τη γνώμη των άλλων, διατηρώ πάντα τον χαρακτήρα και την προσωπικότητά μου.

Δεν ζηλεύω την επιτυχία των άλλων, όμως εμπνέομαι από αυτήν.

Με λίγα λόγια... είμαι τρελός, παθιασμένος και ζωντανός!

Το μεγαλύτερό μου ταλέντο είναι ότι μπορώ να ψυχολογώ τους άλλους. Θα ήθελα, όμως, να έχω μεγαλύτερο ταλέντο στη μουσική.

Η πιο περίεργη παραγγελία που έχω ακούσει από πελάτη: Μπίρα Weiss με χυμό μπανάνα!

Στον κολλητό μου με εκνευρίζουν... πολλά, για αυτό είναι και κολλητός μου.

CLOUDY & MISTY

ΥΛΙΚΑ
60 ml Jameson, 80 ml μαύρο τσάι, 10 ml σιρόπι butter scotch (χειροποίητο)

ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΑ
Καραμέλα (χειροποίητη)
Σε ένα αντικολλητικό τηγάνι προσθέτουμε λίγη ζάχαρη και την αφήνουμε να λιώσει σε χαμηλή φωτιά. Στη συνέχεια, την απλώνουμε πάνω σε αντικολλητικό χαρτί και με ένα κουτάλι δημιουργούμε ένα ακανόνιστο σχήμα και το αφήνουμε να κρυώσει.

ΕΚΤΕΛΕΣΗ
Ετοιμάζουμε το τσάι. Σε ένα ποτήρι τού κονιάκ προσθέτουμε το Jameson και το τοποθετούμε πλαγίως σε ένα χαμηλό ποτήρι με ζεστό νερό, ώστε να ανεβάσει θερμοκρασία. Στη συνέχεια, προσθέτουμε το τσάι και ανάβουμε το μείγμα. Έπειτα, αδειάζουμε σε ένα άλλο ποτήρι τού κονιάκ το περιεχόμενο και προσθέτουμε το σιρόπι butter scotch από ψηλά, ώστε να ενσωματωθεί με το μείγμα. Συνοδεύουμε το cocktail με την καραμέλα.

SAMPLER

Λένα Χουρμούζη
Γεννήθηκε στο κέντρο της Θεσσαλονίκης, μεγάλωσε στο μεγάλο σχολείο της Άνω Τούμπας. Πήρε γερές βάσεις: ΠΑΟΚ, πιτόγυρα, Τούμπα Λίμπρε και έτσι απέκτησε υπομονή, γερό στομάχι και αγάπη για το ωραίο και το σικ. Η λαμπρή της καριέρα την έφερε από την αίθουσα σύνταξης των εφημερίδων «Μακεδονία» και «Θεσσαλονίκη» στην Ελληνική Υπηρεσία του BBC στο Λονδίνο, στην αίθουσα Τύπου της Κομισιόν στις Βρυξέλλες και στις λεωφόρους της Αθήνας, μιας και τα τελευταία δύο χρόνια είναι μάχιμη ρεπόρτερ της Athens Voice. Είναι ρόκερ, είναι lover, είναι θεά, είναι ταξιδιάρα, είναι πότης με άποψη, παλαβό συναυλιοκόριτσο, δεν ξεχνά ποτέ τη Θεσσαλονίκη, την οποία επισκέπτεται ανελλιπώς εκείνα τα χλωμά σαββατοκύριακα που η Αθήνα την κουράζει, οπότε ανηφορίζει και τα σπάει εδώ, ενώ για το SOUL κρατά πάντα τα καλύτερα κομμάτια της, αφού, ως γνωστόν, εδώ είναι η Οικογένειά της. Με το όμικρον κεφαλαίο.

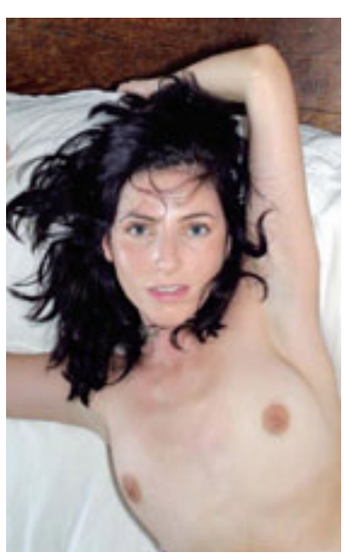
Ναυσικά Γκράτσιου
Η γκραν νταμ της θεσσαλονικιώτικης δημοσιογραφίας είναι συνεργάτις μας, τιμή μας και καμάρι μας! Νομικός, ραδιοφωνική παραγωγός στον FM100, απίστευτης θεατρικής κουλτούρας και με μουσική καλλιέργεια που αγγίζει το απόλυτο σε ό,τι έχει να κάνει με κλασική μουσική αλλά και έντεχνο ελληνικό τραγούδι, μπον βιβέρ, φιλόζωη, πάντα καλοντυμένη και με μια απίστευτη κομψότητα στην ψυχή και στο total look της, η Ναυσικά είναι από αυτά τα πλάσματα που δίνουν στη Θεσσαλονίκη το προσωνύμιο της πόλης που γεννά τις ωραιότερες κυρίες.

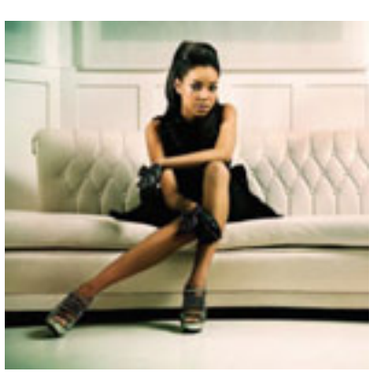
Μάρω Ζήνα
Η project manager της Athens Voice και του περιοδικού που διαβάζεις είναι μια wonder woman για όλες τις δουλειές που έχουν να κάνουν με ψηφιακή ή με face to face επικοινωνία. Είτε σε πάρτι σε πλατεία και κλαμπ είτε σε έκθεση σε μουσείο είτε σε διαδραστικό ιντερνετικό διαγωνισμό, αυτή η τύπισσα είναι πανταχού παρούσα και τα πάντα πληρούσα! Με πατρινή ρίζα, με μια ατελείωτη αγάπη στη μόδα, τη μουσική αλλά και την Αθήνα, όπου διαβιεί, κάποιες νύχτες μπορείς να την τρακάρεις έξω από τη βιτρίνα των H&M! Τι κάνει εκεί; Περιμένει ανυπόμονα να ανοίξει το κατάστημα για να προμηθευτεί τη νέα κολεξιόν υπογεγραμμένη από celebrity icons (βλέπε Stella McCartney), κου λου που, κου λου που. Δε λέει «καλημέρα», «γεια σου», «τι κάνεις;», αλλά tweet, tweet, tweet, που σημαίνει «κάνω social media, γιατί αυτό είναι το μέλλον». Ταλεντάρα, εργασιομανής, αφόρητα τέλεια, Ζήνα είναι μόνο μία.

14
ΚΑΛΠΗ-ΚΗ ΛΙΡΑ
Οι φυλές των ψηφοφόρων.

18
GOLIATH
Φάτε, μάτια, ψάρια!

23
DIONNE BROMFIELD
Νέα σόουλ βασίλισσα.

26
ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ ΤΑΥΛΑΡΙΟΣ
Φωτογραφίες σε άσπρο - μαύρο.

Lee®

43
ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΤΣΑΣ
Σοφές κουβέντες.

46
CINDY SHERMAN
Η επιστροφή και το πορτρέτο μιας κυρίας.

48
ΜΑΡΙΟΣ ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ
Ο άγιος Φραγκίσκος δε μένει στην Ασίζη.

52
ROBERT PATTINSON
Όπως... κορίτσια, ο Μπάρκουλης!

68
ΝΙΚΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ
Τα παιδιά του Κάιν.

54
ILIA DARLING
Το cover girl αυτού του μήνα έβαλε πλώρη για ψηλά.

72
ΓΙΑΝΝΗΣ ΛΟΥΚΑΚΟΣ
Τι καλό θα φάμε σήμερα;

74
ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΛΟΙΑΡΙΔΗΣ
Η ζωγραφική στα πάνω της.

82
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΓΙΑΤΖΟΓΛΟΥ
Οι μέρες της οργής.

84
MARKY RAMONE'S BLITZKRIEG
Ε, έ, έρχεται!

adidas Originals Golden Hall, Λ. Κηφισίας 37Α, 210 6837 837 **attr@ttivo (A.L.E., Ditcher, J.C. Rags)** 210 2853 813 **Calin A.E. (Calzedonia, Intimissimi)** Κάλβου 2 και Παλαιολόγου, Χαλάνδρι, 210 6840 005, www.calzedonia.gr **Diesel Hellas** Συγγρού 6, 210 6021 900 **Folli Follie Group (Converse, Gas, Harley, G-Star Raw)** Ηφαίστου 49, Κορωπί, 210 9119 000 **Luxottica Hellas** 210 6669 300 **Nike Hellas** 210 9464 400 **notosgalleries (Lacoste, Denim & Supply Ralph Lauren)** Αθήνα: Αιόλου 99, Πειραιάς: Ηρ. Πολυτεχνείου 35, Θεσσαλονίκη: Στοά Χιρς, Τσιμισκή 24 & Μητροπόλεως 31 **Prime Timers** Λαμίας 6 & Κων/πόλεως, Ταύρος, 210 5765 920 **Puma Hellas** Κολωνάκι: Κανάρη 17 & Σόλωνος, 210 3610 516, Περιστέρι: Λεωφόρος Κηφισσού 86-88, 210 5758 450, Μαρούσι: Κηφισίας & Σπύρου Λούη, 210 6837 802, Τούμπα: Μικράς Ασίας 1, 2310 915 840, Μοναστηράκι **Reebok** 210 8930 869 **Swatch Group Greece** 210 9565 656 **VF Hellas (Lee, Wrangler, Jansport)** 210 3449 300

Master Franchisee in Greece: CALIN S.A. Tel: 210.68.40.005 - fax: 210.68.57.243 - E-mail: calindon@otenet.gr
intimissimi
ΜΙΑ ΚΑΡΤ ΠΟΣΤΑΛ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΟΣΚΑΝΗ
Μητροπόλεως 46-48, τηλ.: 2310 260056 - Ι. Πασσαλίδη 80, Καλαμαριά, τηλ.: 2310 454007 - Τσιμισκή 31, τηλ.: 2310 260050 - 11ο χλμ. Εθνικής οδού Θες/νίκης - Νέων Μουδανιών (Εμπορικό Κέντρο "Mediterranean Cosmos"), τηλ.: 2310 472657 - Γιαννιτσών & Κολέττη (Εμπορικό Κέντρο "City Gate"), τηλ.: 2310 502144

SEND SPACE

This space is your space! Στείλε μας τις λέξεις και τις εικόνες σου, στείλε μας την παρέα σου, στείλε μας τη ζωή σου παρέα με το περιοδικό. Θα σε δεις.

STOP WASTING THE SMARTIES!
«The inspiration was instant! “Smarties” as we say a) the little chocolate delight but at the same time b) the bullets “they” shoot towards the society this last years…
So, stop wasting your “Smarties” against the societies throughout the world = my message to “them”». Greetings from Nicosia!
Eleni Zenonos, mail, www.zzenon.com

SHE’S GOT THE LOOK
Jijikas, mail

SOUL LOVE
Georgia, mail

SOUL ON MY WALL, GIRLS IN MY SOUL
Slevin, mail

ΣΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ ΟΛΟΤΑΧΩΣ!
Υλικά μιας νέας μέρας: ζεστός καφές με ζάχαρη, ένα μπολ με δημητριακά, μέλι, πορτοκάλι και SOUL!
Théodore D. Karataglidis, facebook

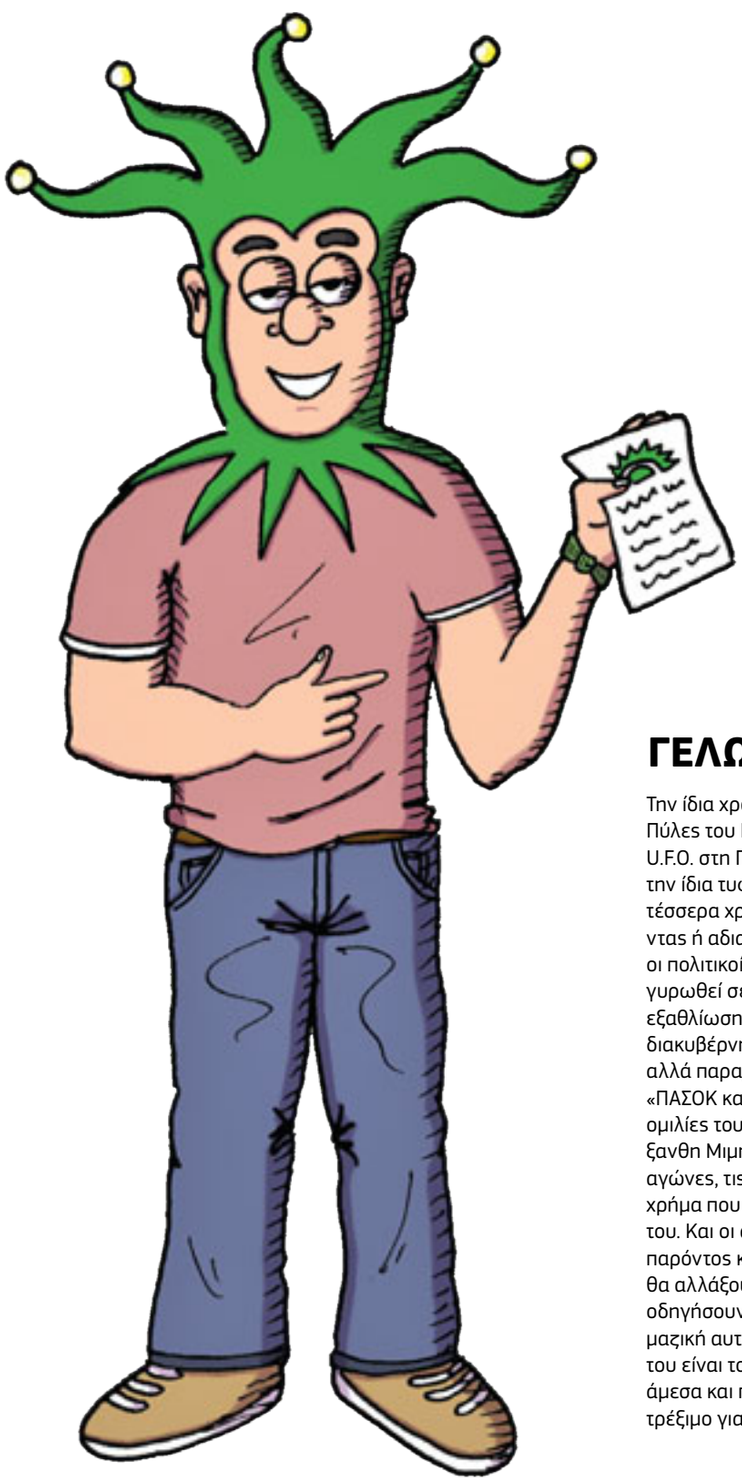
SHOOT YOUR SOUL!
Dora Gaar, facebook

BROTHERS IN ARMS
Γιατί ο 8χρονος αδερφός μου εκστασιάζεται όποτε το SOUL μπαίνει στο σπίτι;
διονυσία μ., facebook

ΚΑΛΠΗ-ΚΕΣ ΛΙΡΕΣ!

Πότε θα γίνουν εκλογές; Ποιος θα πάρει την αυτοδυναμία; Πόσοι ακόμα σχηματισμοί θα μπουν στη βουλή; Άγνωσταί αι βουλαί της κάλπης αλλά πασίγνωστες οι φυλές των ελλήνων ψηφοφόρων που θα αποφασίσουν για τη μοίρα του έθνους.
Κείμενο, εικονογράφηση **Γιώργος Μπάκας**

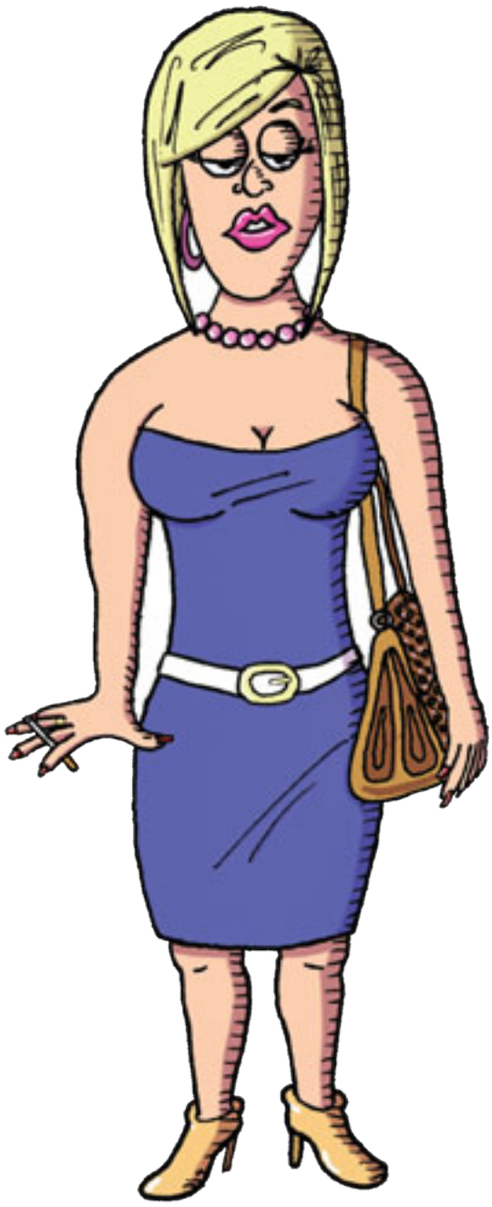

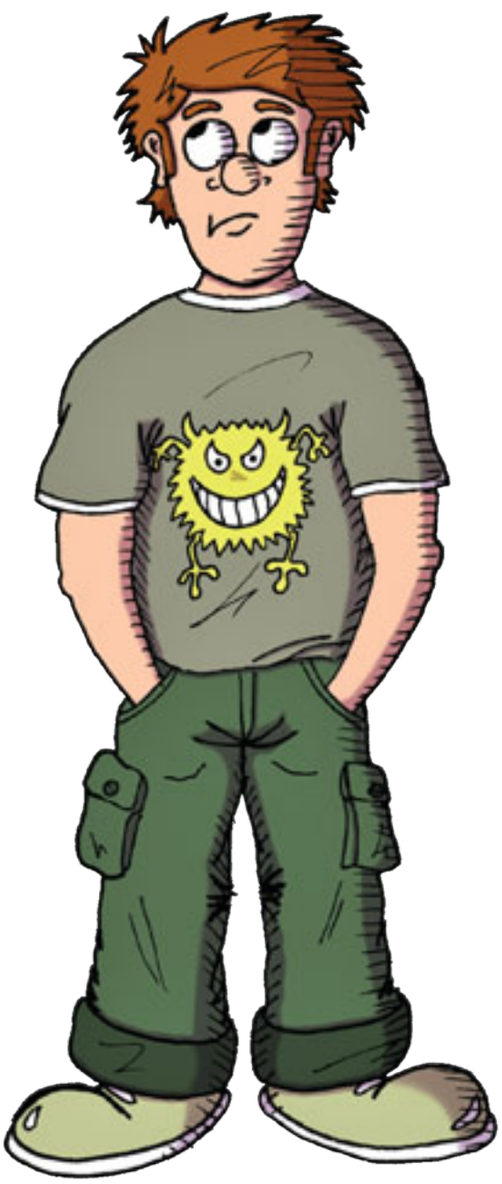
ΓΕΛΩΤΟΠΑΣΟΚΟΣ

Την ίδια χρονιά που ιδρύθηκε το ΠΑΣΟΚ, στην Αμερική ιδρύθηκε η αίρεση «Οι Πύλες του Παραδείσου». Αυτοπροσδιορίζονταν ως αγγελιοφόροι αποστολής U.F.O. στη Γη και το 1997 οι οπαδοί τους προχώρησαν σε μαζική αυτοκτονία. Με την ίδια τυφλή πίστη και οπαδική αφοσίωση ο Γελωτοπασόκος μεταβαίνει κάθε τέσσερα χρόνια στην κάλπη για να ψηφίσει το αγαπημένο του κόμμα, αγνοώντας ή αδιαφορώντας αν οι πύλες του παραδείσου που του υπόσχονταν κάποτε οι πολιτικοί ταγοί έχουν βάλει λουκέτο και οι ιδέες που πρέσβευε έχουν εξαργυρωθεί σε βουλευτικές βίλες, κότερα και dolce vita. Μπορεί να θλίβεται με την εξαθλίωση της παράταξης, με την εκπόρνευση του «σοσιαλιστικού μοντέλου διακυβέρνησης», με τα μονοψήφια ποσοστά, με το ενδεχόμενο της διάσπασης, αλλά παραμένει ρομαντικός και μέσα στο μυαλό του ηχεί μόνο μια κουβέντα: «ΠΑΣΟΚ και ας μη γαμήσω ποτέ!». Νοσταλγεί τα παλιά κομματικά μεγαλεία, τις ομιλίες του Ανδρέα κάτω από έναν καταπράσινο ήλιο και δίπλα από μια κατάξανθη Μιμή, τις λαοθάλασσες των πρασινοφρουρών, τους συνδικαλιστικούς αγώνες, τις αυξήσεις, τις προσλήψεις (του Τάκη, της Μαρίας, του Πέτρου), το χρήμα που μοιραζόταν λες και ξεπηδούσε από αναβλύζουσες πηγές πλούτου. Και οι αναμνήσεις του παρελθόντος συγχέονται με τις παραστάσεις του παρόντος και αρκεί ένας ξύλινος πολιτικός λόγος για να τον πείσει πως όλα θα αλλάξουν και πως το ΠΑΣΟΚ διαθέτει όλα εκείνα τα ικανά στελέχη που θα οδηγήσουν την κοινωνία για ακόμη μια φορά... ναι μεν σε αδιέξοδο και σε μια μαζική αυτοκτονία, αλλά τουλάχιστον μελλοντική. Γιατί αυτό που καίει τον κώλο του είναι το σήμερα. Πώς θα τη σκαπουλάρει από τη φτώχεια που τον απειλεί άμεσα και πώς θα ανακτήσει τα κεκτημένα που με τόσο γλείψιμο και με τόσο τρέξιμο για συγκέντρωση ψήφων είχε καταφέρει στο παρελθόν.

ΑΝΤΡΙΑΝΑ ΒΛΗΜΑ

Αν υπάρχει κάτι σε αυτή τη ζωή για το οποίο νιώθει υπερήφανη, πέρα από την γκαρνταρόμπα της και τις φιλοζωικές της ευαισθησίες, είναι το γαλάζιο αίμα που κυλάει στις φλέβες της. Η Αντριάνα μεγάλωσε σε ένα υγιές νεοδημοκρατικό οικογενειακό περιβάλλον από το οποίο διδάχτηκε τις αξίες των ρούχων, των παπουτσιών, των αξεσουάρ, ενώ έμαθε να σέβεται το χρήμα και να εμπιστεύεται τις τραπεζικές συναλλαγές χωρίς φόβο και πάθος. Από τα φοιτητικά της χρόνια στρατεύτηκε στον αγώνα για εύκολο πλούτο και υλική ευημερία, ενώ υπερασπίστηκε με πάθος τις μεγάλες ιδέες της φοιτητικής παράταξης όπως ξύλο, κλάμπινγκ, μπουζούκια, εκδρομές. Η αυτοπεποίθησή της εκτοξεύτηκε στα ύψη όταν, έπειτα από χρόνια καταστροφικής εξουσίας του ΠΑΣΟΚ, ήρθε ο Καραμανλής για να αναδασώσει την καμένη γη και να δώσει άλλο νόημα στις λέξεις «πλιάτσικο», «σκάνδαλο» και «διαφθορά». Σήμερα νιώθει δικαιωμένη για τις προβλέψεις της στο εν συνεχεία αποτυχημένο έργο του Παπανδρέου και είναι απόλυτα βέβαιη πως, αν ο Αντώνης Σαμαράς εκλεγεί, θα τη βγάλει γαλαξοπρόσωπη. Θα φροντίσει να επαναφέρει την Αγροφυλακή, την Αγρογή και άλλες εταιρίες προσλήψεων γαλάζιων παιδιών και θα καταργήσει όλες τις διαφανείς διαδικασίες του ΑΣΕΠ, που συνιστούν ντροπή και όνειδος για την πολιτική ιστορία αυτού του τόπου. Να σημειωθεί πως η Αντριάνα βλέπει με συμπάθεια τη Δημοκρατική Συμμαχία, αφενός γιατί διακρίνει σε αυτήν την αποσκίρτηση ένα γλυκό κοριτσίστικο πείσμα και αφετέρου γιατί ξέρει πως είναι θέμα χρόνου να επιστρέψει η Ντόρα Μπακογιάννη στην παράταξη και με μια ανάποδη κωλοτούμπα πέντε αστέρων να υπερασπιστεί όλες τις πολιτικές που σήμερα καταδικάζει με σθένος.

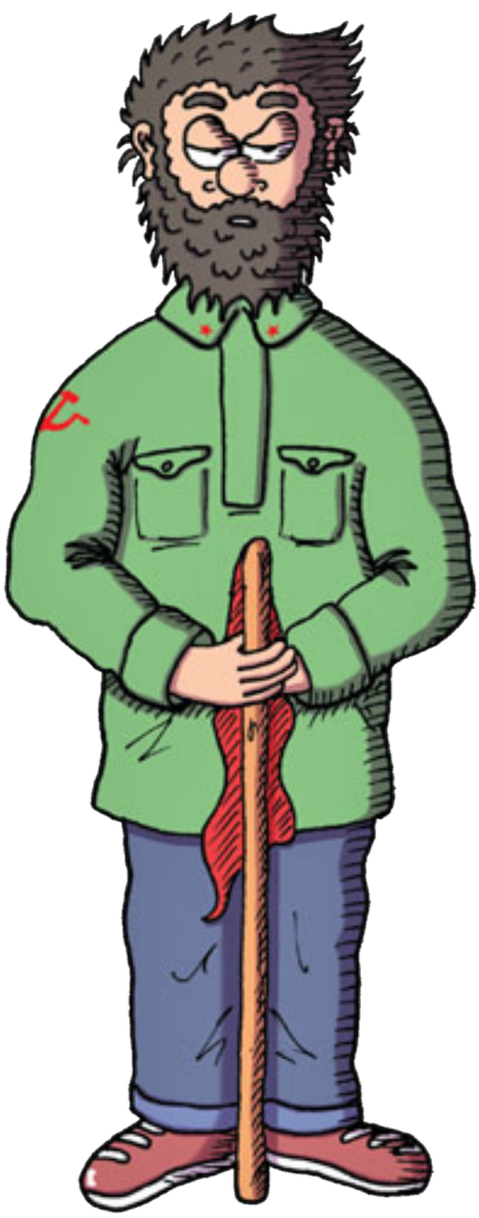
ΑΓΑΝ-ΑΧΤΙ-ΣΜΕΝΟΣ

Θα τους χωρίσω σε δύο κατηγορίες, οι οποίες ανήκουν αμφότερες στο 31% της αδιευκρίνιστης ψήφου. Η πρώτη εκπροσωπεί ένα μεγάλο κομμάτι αγαναχτισμένων πολιτών, οι οποίοι απδιασμένοι και εξαπατημένοι από την αισχρότητα του δικομματισμού ρέπουν προς τον μηδενισμό και την πλήρη απαξίωση της πολιτικής. Απογοητευμένοι από όλους τους βουλευτές που τους έταξαν συμβάσεις αορίστου χρόνου στον δήμο, στη νομαρχία, στην εφορία, στην πολεοδομία και σήμερα τηρούν σιγή ιχθύος, ποιούν την νήσσαν, αλλά συνεχίζουν να τρώνε σαν μοσχάρια. Ο Αγαναχτισμένος είχε την ατυχία να χάσει το τρένο των ασύδοτων προσλήψεων, την golden era της λαμογιάς και της ρεμούλας λόγω ηλικίας και κοινωνικο-οικονομικών συγκυριών και παρά τους αγώνες του στις κομματικές νεολαίες με πανικό συνειδητοποίησε ένα πρωί πως όλα πήγαν στράφι. Οι φωνές, τα συνθήματα, οι γροθιές, η κλωτσοπατινάδα. Ως εκ τούτου, διανύει μια περίοδο πολιτικών αναθεωρήσεων, κομματικών ξεκαθαρισμάτων, αλλά και υπαρξιακών αμφιταλαντεύσεων για τη νέα του στάση στο πολιτικό γίγνεσθαι, ψάχνοντας αποκούμπι σε μικρότερα ή νεοσύστατα πολιτικά σχήματα. Στη δεύτερη κατηγορία ανήκει ο αλαφροΐσκιωτος. Ο άνθρωπος που κλείνει την πόρτα του σινεμά, που βλέπει αγώνα μπάσκετ μόνο το τελευταίο πεντάλεπτο, που πηγαίνει όπου τον πάει ο άνεμος της θανατηφόρας ανεμελιάς του. Θεωρητικά ψηφίζει κατά συνείδηση, αλλά ένεκα εύπλαστης συνειδήσεως κατ' ουσίαν ψηφίζουν οι δημοσιογράφοι που του την ελέγχουν, συνεπώς διαθέτει το πλεονέκτημα του αιφνιδιασμού. Μπορεί να φτάσει στην κάλπη με τη διάθεση ψήφου προς το ΚΚΕ και να ψηφίσει ΛΑ.Ο.Σ ή και το αντίστροφο. Μπορεί να ρίξει λευκό, να μουτζουρώσει το χαρτί με smiley faces ή να βγάλει τα παπούτσια όπως τα έβαλε και να στρωθεί στον καναπέ παρακολουθώντας κουτσομπολίστικες εκπομπές. Για πάντα...

ΛΑΟΚΛΑΝΟΣ

Πάρε μισό κιλό αρχαία Ελλάδα, μισό κιλό Ορθοδοξία, ρίξε στο μίξερ Μέγα Αλέξανδρο, Μακεδονία ξακουστή, Πλάτωνα, Αριστοτέλη, Μάγιας, εξωγήινους, χούντα, στρατιωτικά εμβατήρια, Τηλε Άστυ, ανακάτεψέ τα καλά και έχεις all in one την κουλτούρα του Λαοκλάνου. Γαλουχημένος σε ένα χριστιανικό συντηρητικό περιβάλλον, ο Λαοκλάνος ανέπτυξε από πολύ μικρή ηλικία μια ασύγκριτα μεγάλη αγάπη για την πατρίδα, η οποία συνδυάστηκε χάριν πολλών παραγόντων (κακή ανατροφή, μαθησιακές δυσκολίες, σεξουαλική δυσλειτουργία, ακροδεξιά προπαγάνδα) με την ξενομανία, τον ρατσισμό, τον αντισημιτισμό, την ομοφοβία, την ισλαμοφοβία και άλλες ηθικές αξίες που συνθέτουν την προσωπικότητα ενός καλού χριστιανού που αγαπάει τον πλησίον του, αρκεί να είναι Έλληνας. Αν και είναι δυσεύρετος και αποφεύγει λόγω μιας φοβικής εσωστρέφειας να εκδηλώνει τις πολιτικές του πεποιθήσεις δημοσίως, οι αντιπαραθέσεις μαζί του είναι τρομερά πληκτικές και αφόρητα ασυνάρτητες. Μιλάει για αρχαίο πνεύμα αθάνατο την ίδια στιγμή που ψηφίζει ανθρώπους που θα μπορούσαν να κάνουν άνετα καριέρα στο «Je t'aime» της Ανίτας Πάνια, νοσταλγεί τη χούντα και τα μεγαλειώδη έργα της (δρόμοι, γέφυρες, αίθουσες βασανιστηρίων), ενώ δε λησμονεί να αναφέρει ποτέ το κυριότερο: Πως για όλα φταίνε οι μετανάστες. Για την οικονομική ύφεση, για την εγκληματικότητα, την ανεργία, τη λιτότητα, την απώλεια της εθνικής κυριαρχίας, τα οικονομικά σκάνδαλα, τις μίζες, τις παράνομες προσλήψεις, τον παράνομο πλουτισμό. Το όνειρό του είναι να δει την Ελλάδα να γίνεται ξανά λίκνο του πολιτισμού για την ανθρωπότητα, κάθε πλατεία και κάθε δρόμος να στολιστεί με αρχαία αγάλματα, μακεδονικές αψίδες θριάμβου και η 21η Απριλίου να καθιερωθεί για ακόμη μια φορά ως εθνική επέτειος όλων των Ελλήνων... πλην των κομουνιστών.

ΠΡΗΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

Μπορεί να μη φημίζεται για την ευρυμάθεια και τη μαρξιστική του παιδεία, αλλά το κομουνιστικό λεξικό που έχει αποστηθίσει του δίνει τη δυνατότητα να φαντάζει διανοούμενος και να αποστομώνει τους συνομιλητές του, όχι λόγω των ισχυρών επιχειρημάτων του, αλλά επειδή αδυνατούν να τον παρακολουθήσουν. Καπιταλισμός, ιμπεριαλισμός, μονοπώλια, λούμπεν, αλλοτρίωση, βάρβαρη πλουτοκρατία, αντιλαϊκά μέτρα, ευρωμονόδρομος. Ακόμη και αν διαθέτεις το γνωστικό υπόβαθρο για να τον αντιμετωπίσεις, δεν πρόκειται να ξεφύγεις από την οργή που τον κυριεύει όταν τολμάει κάποιο ανθρωπίδιο να διαφωνήσει μαζί του. Θα σε αποκαλέσει φιλελεύθερο μικροαστούλη, πασόκο, βολεμένο, σεχταριστή, οπορτουνιστή, ρεβιζιονιστή, και ξόφλησε μαζί σου στο πιτς φυτίλι. Ο Πρηζοσπάστης μάχεται καθημερινά στους δρόμους, στις πλατείες, στους χώρους εργασίας, στα σωματεία, για μια κοινωνία με ακόμα περισσότερα αριστερά κόμματα, κομματίδια, σέχτες, γκρούπες, γκρουπούσκουλα και ζει για εκείνη την ημέρα που ο ΣΥΡΙΖΑ και οι λοιπές φαιδρές αριστερές παρατάξεις θα ανακοινώσουν τη διάλυσή τους και θα μπουν ακόμα πιο βαθιά οι ρίζες του κόμματος στο ελληνικό κοινοβούλιο, χάρη στην προσέλκυση νέων ψηφοφόρων. Αγνοώντας πως η απότομη άνοδος των ποσοστών των προεκλογικών προβλέψεων και το φλερτ με την εξουσία θα προκαλέσει στον Περισσό τρόμο και πανικό παρά αναπτέρωση των ελπίδων για ένα σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας. Αγαπημένη ασχολία του Πρηζοσπάστη είναι το ξέθαμα του παρελθόντος, ενώ αγαπημένη του συνήθεια είναι η συσχέτιση σημερινών πολιτικών εξελίξεων με γεγονότα που συνέβησαν στις αρχές του 20ού αιώνα, του 19ου, ακόμη και του 18ου. Μπορεί να συζητάτε για τα νέα μέτρα που επέβαλε η τρόικα στην κυβέρνηση και ως διά μαγείας η κουβέντα να πάει στα σόβιετ, στους μπολσεβίκους και στη Συμφωνία της Βάρκιζας.

ΤΗΛΕΚΑΤΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΓΙΑΓΙΑ

Μην ψάχνεις να τη βρεις στις βιτρίνες του JUMBO. Όλη η επαρχία και τα χωριά βρίθουν από δαύτες και οι κάτοχοι, που τυγχάνουν στενοί ή μακρινοί συγγενείς, τις αξιοποιούν με τον σοφότερο τρόπο. Λειτουργεί χωρίς μπαταρίες, χωρίς γκρίνιες και κάνει ό,τι της πεις, αρκεί να τη μεταφέρεις με αυτοκίνητο μέχρι το πλησιέστερο εκλογικό κέντρο και να την επιστρέψεις άθικτη και αβλαβή στο κρεβατάκι της. Η τηλεκατευθυνόμενη γιαγιά δεν είναι ένα άβουλο απολιτίκ ον. Μπορεί στα νιάτα της να ήταν αντιστασιακιά, χουντικιά, αγωνίστρια του ΚΚΕ ή στρατιώτης της δεξιάς στο μέτωπο των εκλογικών μαχών. Σήμερα η έλλειψη δοντιών δεν της επιτρέπει να αρθρώσει πολιτικό λόγο και άποψη και η ελλιπής μνήμη δεν της επιτρέπει να διαχωρίσει τον Καραμανλή τον πρεσβύτερο από τον ανιψιό και τον Παπανδρέου τον ηγέτη από τον Γιώργο τον λειψό. Πρόσθεσε την κούραση των περασμένων ετών, τα χάπια, τον καταρράκτη, τη μέση, τον λαιμό, το πόδι, το αφτί, τον μακαρίτη τον άντρα, τον μακαρίτη τον εραστή. Απαιτείται, ωστόσο, τεράστια προσοχή. Οι παρενέργειες από τη χρήση της τηλεκατευθυνόμενης γιαγιάς μπορεί να αποβούν ολέθριες για την ίδια και για το εκλογικό αποτέλεσμα που θέλει να πετύχει ο χρήστης. Δεν είναι λίγες εκείνες που χάνουν τον φάκελο με το ψηφοδέλτιο ή τον βάζουν σε λάθος τσέπη και φτάνουν στο σημείο να ρίξουν στην κάλπη συνταγές γιατρών, μυξωμένα χαρτομάντιλα, χαρτονομίσματα, ακόμη και παλιές φωτογραφίες. Οι οδηγίες χρήσεως το λένε ρητά: «Βεβαιωθείτε πως δώσατε το σωστό ψηφοδέλτιο στην τηλεκατευθυνόμενη γιαγιά και μην την αφήσετε από τα μάτια σας μέχρι να σιγουρευτείτε πως ψήφισε το προσφιλές σας κόμμα».

7ος Διεθνής Μαραθώνιος «Μέγας Αλέξανδρος»

Θεσσαλονίκη, τρέχεις!

Κυριακή 1 Απριλίου

Το τρέξιμο είναι η καλύτερη μορφή αποσυμπίεσης και εκτόνωσης, ο καλύτερος τρόπος για να δεις άμεσα αποτελέσματα στη φόρμα σου αλλά και στη διάθεσή σου. Αν ψάχνεις ευκαιρία, κάνε την αρχή στον 7ο Διεθνή Μαραθώνιο «Μέγας Αλέξανδρος», που θα διεξαχθεί την Κυριακή 1 Απριλίου στη Θεσσαλονίκη. Κάνε την επιλογή σου. Μπορείς να τρέξεις στους αγώνες των 5 και των 10 χιλιομέτρων ή ακόμα και σε ολόκληρη τη Μαραθώνια διαδρομή. Αν λάβεις μέρος, μάλιστα, με τα χρώματα της WIND, που είναι ο επίσημος χορηγός της διοργάνωσης, εκτός από τη δωρεάν συμμετοχή, εξασφαλίζεις τις καλύτερες συμβουλές προετοιμασίας, προπόνησης και διατροφής. Μαζί και ένα τεχνικό T-Shirt και καπέλο για τον αγώνα.

Η WIND Running Team, που πάντα «τρέχει για καλό σκοπό», στηρίζει αυτή τη φορά το έργο του Ελληνικού Παιδικού Χωριού στο Φίλυρο. Κάθε συμμετοχή στο Μαραθώνιο με τα χρώματά της δωρίζει 10€ στο παιδικό χωριό.
Το κίνητρο, λοιπόν, είναι διπλό. Φτιάξε σώμα και κάνε το καλό. Πάρ' το απόφαση και ξεκίνα το τρέξιμο. Στους δύσκολους καιρούς δε χρειάζεται να είσαι αδρανής. Η εποχή της ακινησίας ανήκει στο χθες. Σήμερα μπορούμε να τρέξουμε μαζί. Για καλό σκοπό, για καλύτερη φυσική κατάσταση.

Δήλωσε συμμετοχή στο www.wind.com.gr

advertorial

7ος ΔΙΕΘΝΗΣ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
Αγώνας Δρόμου 5 & 10 χλμ. WIND
ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΧΟΡΗΓΟΣ
WIND για όλους

STREAM-ING

Ροή πληροφορίας εικόνας, και food for thought για τον Απρίλιο.
Των Δημήτρη Καραθάνου, Δημήτρη Αθανασιάδη, Βάγιας Ματζάρογλου

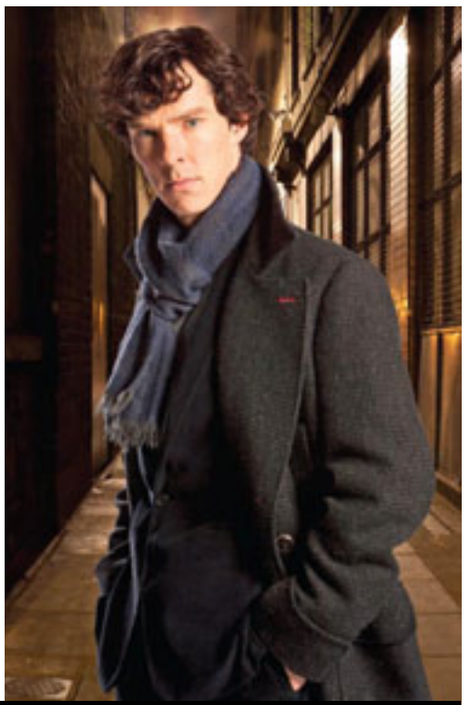

Goliath: 15 χρόνια μάτι σφεντόνα

Είναι 90s και ένας περιπλανώμενος τυπάς ονόματι Miki Bunge μετακομίζει στη Νέα Υόρκη και παίρνει την απόφαση να ιδρύσει έναν εκδοτικό οίκο που θα τυπώνει όσα απίθανα και αμφιλεγόμενα η παραδοσιακή εκδοτική βιομηχανία περιφρονεί. Μια πλατφόρμα επικοινωνίας για όλους τους αποσυνάγωγους κοινωνούς της υποκουλτούρας και του «περιθωριακού» τρόπου ζωής. Το πρώτο άλμπουμ που θα βγει το 1997 από τις πρέσες της Goliath Books ονομάζεται «UFO» και ασχολείται με τη sci-fi παραφιλολογία. Σκληρά εξώφυλλα, φωτογραφίες που «βγάζουν» μάτι, καλοτυπωμένα χαρτιά, γραφή με ζουμί, το underground στην πιο κυριλέ φόρμα. Για τη συνέχεια; Πυγμαχία, μηχανόβιοι και μια διαρκής ακροβασία ανάμεσα στον ερωτισμό και το πορνό. Nylon. Latex. Bondage. Panties. Fetish. Pin Ups. Η αισθησιακή Ασία, η γερμανική τσόντα, κορίτσια χύμα ή φτιασιδωμένα, αγόρια γυμνασμένα ή γεμάτα τατουάζ, φυσικές πόζες ή καλοστημένα κορμιά. Είναι 2003 και η Goliath θα εγκαταλείψει τη Νέα Υόρκη για να εγκατασταθεί στο Λονδίνο, τρία χρόνια αργότερα η έδρα της θα μεταφερθεί στο Βερολίνο. Τα 00s ανέδειξαν την Goliath σε έναν από τους πιο σημαντικούς καταγραφείς φευγάτης τέχνης και φετίχ ερωτισμού, γιγαντώνοντας εκτός από το όνομά της και τον κύκλο εργασιών της. Πάρε μάτι κάποιο από τα συλλεκτικά άλμπουμ της τώρα που γίνεται 15 και, αν πιστεύεις πως μπορείς να δουλέψεις για πάρτη της, συμπλήρωσε τη σχετική αίτηση στην ιστοσελίδα της.

www.goliathbooks.de

Sherlock: Look out baby, I'm using technology

Υπάρχουν άφθονοι πουρίστες του Κόναν Ντόιλ εκεί έξω, οι οποίοι βγάζουν αφρούς με την κινηματογραφική μεταφορά του Guy Richie. Αυτοί καλό θα είναι να αποφύγουν την τηλεοπτική εκδοχή του BBC, που θριάμβευσε στους βρετανικούς δέκτες, ασελγώντας πάνω σε όλα τα κλισέ που κάνουν τον αρχετυπικό ντετέκτιβ τόσο προσφιλή. Εκεί που δρούσε σε ένα ομιχλώδες βικτωριανό Λονδίνο, ανιχνεύοντας τη λεία του στις σκιές, τώρα κυνηγά στα ανοιχτά, αποτυπωμένος σε ευκρινέστατο high-definition. Σκηνοθετικά, είναι χάρμα οφθαλμών ο καινούργιος Χολμς. Οι επαγωγικές ικανότητες, το περίφημο «science of deduction» υποβοηθιέται στο μάξιμουμ από smartphones τελευταίας τεχνολογίας, που τον τροφοδοτούν διαρκώς με στοιχεία για το κλίμα, τη μορφολογία του εδάφους, τη γεωγραφία, τη χημεία, τα ίχνη των θηραμάτων του. Ο νέος Σέρλοκ στέλνει SMS, e-mail, λύνει υποθέσεις μέσω Skype, αναρτά τις επιτυχίες του σε blog. Στις έξι χορταστικές τηλεταινίες, διάρκειας ενενήντα λεπτών η καθεμιά, χρησιμοποιεί κινητά BlackBerry, iPhone, ό,τι βρεθεί εύκαιρο και όσο πιο προηγμένο. «Θα μπορούσα να βάλω να την παρακολουθήσουν στενά», του λέει σε μια φάση ο Μάικροφτ στο «A Scandal In Belgravia», παραφθορά του «Σκανδάλου της Βοημίας», σε ένα αριστουργηματικό επεισόδιο, που τοποθετεί την Άιριν Άντλερ, τη «μοναδική Γυναίκα», σε ρόλο λεσβίας dominatrix. Ο Χολμς αποκρίνεται: «Γιατί να μπεις στον κόπο; Μπορείς απλούστατα να την ακολουθήσεις στο twitter». Είναι ο μέγας ατακαδόρος, άλλωστε, «θα κοντραριστεί με τον Θεό για να πει την τελευταία κουβέντα», όπως διατείνεται ο Γουάτσον. Ο τελευταίος περνάει μεγάλο μέρος των δύο κύκλων προσπαθώντας να αποδείξει στο υπόλοιπο παρεάκι, στην κυρία Χάντσον, τον επιθεωρητή Λεστράντ, τον ντυμένο στην πένα με κοστούμια Westwood καθηγητή Μοριάρτι, ότι δεν είναι ερωτευμένος με τον Χολμς. Όσο για τα ναρκωτικά; Η κοκαϊνομανία του παλιού Σέρλοκ έχει αντικατασταθεί με τσιρότα νικοτίνης, τα οποία χρησιμοποιεί ανά τριάδες. Τη σειρά υπογράφει ο Steven Moffat, υπεύθυνος και για τον καινούργιο «Doctor Who», τον Σέρλοκ υποδύεται ο Βενέδικτος Cumberbatch («Και ο κλήρος έπεσε στον Σμάιλι») και τον δρ. Γουάτσον ο Martin Freeman. Υπάρχει επίσης ένα εξαίρετο σάουντρακ, υπό τον David Arnold, (έχει συνθέσει πέντε «Τζέιμς Μποντ»), ενώ ο δεύτερος κύκλος ολοκληρώθηκε στις 15 Ιανουαρίου, με 10 εκατομμύρια τηλεθέαση και ένα φινάλε-σπαζοκεφαλιά, από το οποίο αναρωτιόμαστε πώς θα βγει ο ήρωάς μας ζωντανός για την τρίτη σεζόν. Σας είπαμε επίσης ότι έχει πολλή πλάκα η σειρά;

bbc.co.uk/sherlock

Αλέξανδρος Καραμαλίκης: You can call me Rat-cat!

«"Υστερα από απαίτηση του κοινού", είπα να φτιάξω μεγαλύτερους καθρέφτες και να μην έχω και τον μπελά του ΙΚΕΑ. Παράγγειλα, λοιπόν, από φίλο που αποφάσισε να γίνει μαραγκός στα 30 του και να βρει τον δρόμο του, καθρέφτες 60 επί 40, που μπορούν να γίνουν και κορνίζες. Ένας καθρέφτης είναι αφιερωμένος στο μπαλέτο. Τις φωτογραφίες τις έχει επιλέξει η αδερφή μου, που είναι χορεύτρια και δικαιωματικά τον κρατάει. Δεχόμαστε όμως, όπως πάντα, παραγγελίες. Ένας δεύτερος, ή μάλλον μια δεύτερη, αφού τη φαντάστηκα ως κορνίζα με μια φωτογραφία ενός πιτσιρικά ντυμένου καουμπόη, έχει ως θέμα τον Λούκυ Λουκ και την υπόλοιπη παρέα. Αδερφοί Ντάλτον, Ντόλυ και φυσικά Ραν Ταν Πλαν. Ένας τρίτος καθρέφτης φτιάχτηκε κατόπιν παραγγελίας, ως tribute στην Audrey Hepburn. Κάποιος άλλος είναι ντυμένος με ένα από τα αγαπημένα μου θέματα: παλιές ελληνικές διαφημίσεις». Τάδε έφη Αλέξανδρος Καραμαλίκης, aka Rat-cat, περήφανος πατέρας, πρώην στέλεχος δισκογραφικής, νυν αυτοδίδακτος ντιζάινερ με κοφτερό μάτι για αντικείμενα που έχουν περιπέσει σε αχρηστία, τα οποία μεταποιεί σε κομψοτεχνήματα και διακινεί μέσω ενός άριστα οργανωμένου προφίλ στο tumblr, με εμπεριστατωμένη περιγραφή, φωτογραφίες των προϊόντων και προτάσεις διακόσμησης. Η δουλειά του εκτέθηκε στο Six D.O.G.S., η συλλογή του περιλαμβάνει από βαλίτσες επενδυμένες με το graphic novel «Το κακό βοτάνι» μέχρι παλιούς μπουφέδες μετατρεπόμενους σε υπέρκομψες γυναικείες τουαλέτες, κομοδίνα παλιού ελληνικού κινηματογράφου, θήκες για cd, σκαμπό, κουτιά και μπιζουτιέρες. Επιχειρηματικό δαιμόνιο ή εφαρμοσμένη τέχνη στην καθημερινότητα; Απαντήσεις στο tumblr Rat-cat.

rat-cat.tumblr.com

Λεονάρντο Παδούρα: Ο άνθρωπος που αγαπούσε τα σκυλιά

Ο Φρανκ Μακ Σέιν, βιογράφος του Ρέιμοντ Τσάντλερ, διατύπωσε την άποψη πως ο δημιουργός του Μάρλοου έγραφε πρωτίστως για να μιλήσει για το Λος Άντζελες, με τον ίδιο τρόπο που ο Ντίκενς μιλούσε για το Λονδίνο και ο Μπαλζάκ για το Παρίσι. Από όπου και αν το δεις, δεν υπάρχει λογοτεχνικό υβρίδιο που να ποντάρει τόσα πολλά στο σκηνικό όσο το αστυνομικό μυθιστόρημα. Το Λ.Α. του Ελρόι, το Εδιμβούργο του Ράνκιν, η Ουάσινγκτον του Πελεκάνου, το Όσλο του Νέσμπο, η Στοκχόλμη του Μάνκελ, το Βερολίνο του Κερ, η Βαρκελώνη του Μονταλμπάν, το Τόκιο της Κιρίνο, συμπληρώστε εμπειρικά, αλλά σε κάθε περίπτωση το συμπέρασμα είναι το εξής: στα αστυνομικά η τοποθεσία δεν είναι ένα απλό τέμπλο, είναι πρωταγωνιστής ίσης σημασίας με τον κεντρικό χαρακτήρα. Ο Λεονάρντο Παδούρα δεν ξεφεύγει από τον κανόνα. Η Αβάνα των νουάρ ιστοριών του βρίθει κινδύνους, χαμίνια που παίζουν μπέιζμπολ πλάι σε εκδιδόμενα τραβεστί, παράνομους τεκέδες, διαφθορά. Πού κολλάει όμως σε όλα αυτά ο Λιεφ Νταβίντοβιτς Μπρονστάιν, καθολικά γνωστός ως Τρότσκι; Η Αβάνα ήταν ο τόπος στον οποίο κατέφυγε, και αργότερα πέθανε, άγνωστος μεταξύ αγνώστων, ο φονιάς του, Ραμόν Μαρκαντέρ. Ιστορική μελέτη, «οργανωμένη σύμφωνα με τις ελευθερίες και τις απαιτήσεις της μυθοπλασίας», σύμφωνα με τα λεγόμενα του συγγραφέα του, ο «Άνθρωπος που αγαπούσε τα σκυλιά» απέσπασε το Μεγάλο Κρατικό Βραβείο Λογοτεχνίας της Κούβας το 2011, μας ξεναγεί σε μια συναρπαστική περίοδο και εισάγει το ελληνικό κοινό στο έργο ενός σπουδαίου λογοτέχνη. Ο local hero του νουάρ, Πέτρος Μαρτινίδης, μας ομολόγησε πως το διάβασε απνευστί, σε δυο μέρες. Εσείς;

en.wikipedia.org/wiki/leonardo_padura_fuentes

ΑΝΟΙΞΗ ΣΤΟ ΟΞΥΓΟΝΟ

Απρίλιος - Μάιος 2012

ΠΑΡΕΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΛΚΗ ΖΕΗ

Τρίτη 24 Απριλίου 2012
Ενημερωτική ημερίδα με αφορμή το βιβλίο *Άλκη Ζέη: Η τέχνη του να μιλάς στα παιδιά με «έντιμο» τρόπο* του Μιχάλη Ι. Αργυρίδη

Τετάρτη 25 Απριλίου 2012
Η αρραβωνιαστικιά του Αχιλλέα, της Άλκης Ζέη. **Ένας μαραθώνιος ανάγνωσης.** Σε συνεργασία με την Κεντρική Δημοτική Βιβλιοθήκη

Σάββατο 28 Απριλίου 2012
Ας γνωρίσουμε την Άλκη Ζέη!

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΙΑ ΠΟΛΗ ΕΚΑΤΟ ΜΑΪΩΝ

Παρασκευή 4 Μαΐου 2012
Επιτέλους... εγκαίνια!

Δευτέρα 7, 14, 21 & 28 Μαΐου 2012
Thessaloniki: FinalCut!: Κινηματογραφικές προβολές με τους συντάκτες του CineDogs.gr

Τρίτη 15 Μαΐου 2012
«Μέσα στα στενά σου τα σοκάκια...»: Ένα βράδυ για τη Θεσσαλονίκη. Βραδιά αφιερωμένη στο λεύκωμα του Θωμά Κοροβίνη

Τρίτη 22 Μαΐου 2012
Παρουσίαση του βιβλίου ***Ο «κόκκινος σουλτάνος»: Ο Αβδούλ Χαμίτ και η άγνωστη Θεσσαλονίκη*** του Βασίλη Ι. Τζανακάρη

Πέμπτη 26 Απριλίου 2012
Εκδήλωση για παιδιά με αφορμή το βιβλίο ***ΤΑ ΑΔΕΣΠΟΤΑ, ο Κύων*** με τη συγγραφέα Σοφία Ζαραμπούκα

Σάββατο 5 & 19 Μαΐου 2012
«Το παιχνίδι των πόλεων. Αναζητώντας τις άλλες πόλεις στον χάρτη της Θεσσαλονίκης»
Εκπαιδευτικό πρόγραμμα για παιδιά 8-12 ετών

Σάββατο 5 & 19 Μαΐου 2012
«Γνωρίζουμε τη Θεσσαλονίκη μέσα από τις τέχνες».
Εκπαιδευτικό πρόγραμμα για παιδιά 3-8 ετών

ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ...

Σάββατο 7 Απριλίου 2012
Ανοιξιάτικο παζάρι βιβλίου
«Γυρίζω την πόλη μ' ένα βιβλίο» από τις 10 το πρωί έως τις 6 το απόγευμα

Οξυγόνο για μεγάλους
Σεμινάριο για τη μετάφραση ειδικών κειμένων
Έναρξη: Πέμπτη 3 Μαΐου 2012
(15 διδακτικές ώρες)

«Παίζουν οι κούκλες θέατρο;» Σεμινάριο για το κουκλοθέατρο, την εμψύχωση αντικειμένων, τη δραματοποίηση παραμυθιών
Έναρξη: Τετάρτη 2 Μαΐου 2012
(12 ώρες)

Παρασκευή 11 & Σάββατο 12 Μαΐου 2012
Βιωματικό σεμινάριο αφήγησης «Πες μου ένα παραμύθι» *(10 ώρες)*

Δευτέρα 7, 14, 21 Μαΐου 2012
«Γονιός δεν γεννιέσαι, γίνεσαι!» Μια αλληλώτικη σχολή γονέων.
Β' κύκλος συναντήσεων

Οξυγόνο για μικρούς
Σάββατο 21 Απριλίου 2012
Εκδήλωση για παιδιά με αφορμή το βιβλίο ***Ένα παιδί παίζει με τα σύννεφα*** με τη συγγραφέα Εύα Ιεροπούλου

Σάββατο 12 Μαΐου 2012
Εκδήλωση για παιδιά με αφορμή το βιβλίο ***Μια τρύπα στο νερό*** με τον συγγραφέα Σάκη Σερέφα

Για περισσότερες πληροφορίες και εγγραφές επικοινωνήστε με το ΟΞΥΓΟΝΟ
www.oxygono-metaixmio.gr
βιβλία - σεμινάρια - λέσχες ανάγνωσης - εκδηλώσεις για μικρούς και μεγάλους

συνεργάτες: ΔΗΜΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ολύμπου 81
54631 Θεσσαλονίκη
t. 2310 260085
e. info@oxygono-metaixmio.gr
Ωράριο: ΔΕ-ΠΑ 13:00-21:00 • ΣΑ 10:00-15:00
αναζητήσέ μας στα: facebook twitter

ΟΞΥΓΟΝΟ
ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Δημήτρης Αθανίτης: Τρεις μέρες ευτυχίας

Η Ιρίνα, που ονειρεύεται να φύγει στον Καναδά, μακριά από μια οικογένεια που την εκδίδει. Η Βέρα, η οποία παίρνει το πτυχίο της και δοκιμάζει μια καινούργια ζωή, τη στιγμή που αλλεπάλληλα κρυμμένα μυστικά του παρελθόντος την καταδιώκουν. Η Άννα, που παντρεύεται έναν έρωτα επιδιώκοντας να ξεφορτωθεί τον παλιό εαυτό της. Δρόμοι που διασταυρώνονται, ζωές που τέμνονται, η δεσπόζουσα θέση ενός απρόσωπου, αφιλόξενου αστικού τοπίου λουσμένου σε ψυχρό μπλε, δοσμένου με λιτές σεκάνς και υποδειγματική φωτογραφία. Έχει ειπωθεί πως η Αθήνα είναι για τον Δημήτρη Αθανίτη ό,τι ήταν το Βερολίνο για τον Βέντερς, ο μητροπολιτικός καμβάς ενός στιλίστα πάνω στον οποίο οι απειροελάχιστες αλλαγές αποτυπώνονται με στοργή και συνέπεια. Από το «Αντίο Βερολίνο», του 1994, και τα «Καμιά συμπάθεια για τον διάβολο», «Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας», «2000+1 στιγμές», «Πόλη των θαυμάτων» ώς το πρόσφατο «Τρεις μέρες ευτυχίας», ο σκηνοθέτης φτιάχνει ένα σινεμά πολυεπίπεδο, εικονοκλαστικό, αφοπλιστικό, προπάντων συγκινητικό. Τον αποκωδικοποιήσαμε εναργέστερα μέσω του video installation «Πόλη κρυμμένη, 6+1 ταινίες για την Αθήνα», που φιλοξενήθηκε τον Ιανουάριο και τον Φεβρουάριο στο νεοκλασικό της Πλατείας Κοτζιά, πλέον υποδεχόμαστε τις «Τρεις μέρες ευτυχίας» στις κινηματογραφικές αίθουσες. Πρωταγωνιστούν οι Αλεξάνδρα Αϊδίνη, Νικολίτσα Ντρίζη, Ερρίκος Λίτσης, Κώστας Ξυκομηνός, σε σενάριο και παραγωγή του σκηνοθέτη.

www.athanitis.eu

Φωτογραφία **Ελένη Αδαμοπούλου**

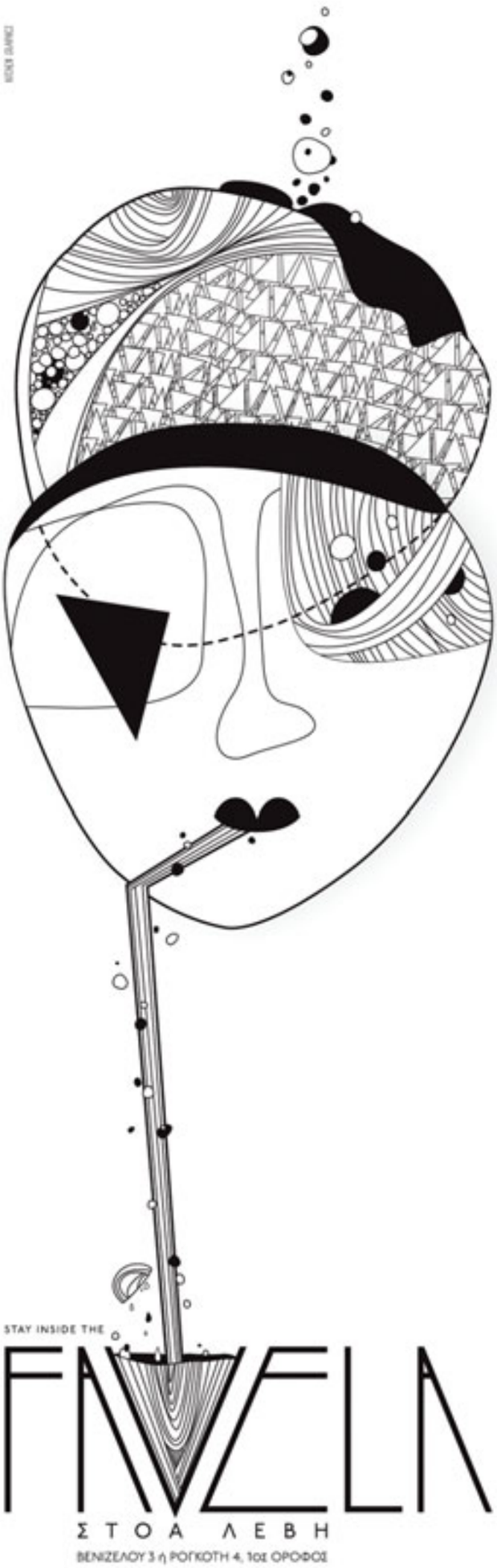

Dionne Bromfield: Η κληρονόμος

Το πρώτο σου βιντεοκλίπ γυρίστηκε όταν ήσουν δώδεκα, τραγουδούσες το «If I Ain't Got You» της Alicia Keys στο διαμέρισμα του Pete Doherty, μπροστά σε ένα σετ τύμπανα, με φόντο τη Union Jack. Είσαι όμορφη, χαρισματική, όλοι σου λένε ότι πρέπει να τραγουδήσεις από μικρή. Επιπλέον, σου το λέει και η νονά σου, η Amy Winehouse. Τώρα που η Amy δεν υπάρχει πια, κάποιος εκ της οικογενείας πρέπει να κουβαλήσει τον πυρσό. Το «Foolish Little Girl» είναι ανατριχιαστικά Amy, συγκοπτόμενη ragga με τζαζίστικη χροιά και, προπάντων, με τη χαρακτηριστική ρινική εκφορά της πρόωρα χαμένης ντίβας, ενώ το «Mama Said» αποτείνει το απαραίτητο tribute στις Shirelles, προκειμένου να συσφίξει τους δεσμούς της φαμίλιας με την κλασική girl pop. Η σωματοδομή σου παραπέμπει σε μαθήτρια γυμνασίου, διαπίστωση πολύ κοντά στην πραγματικότητα, μιας και είσαι μόλις δεκαπέντε ετών, παρ' όλα αυτά έχεις ήδη προλάβει να ηχογραφήσει στο Λονδίνο, το Λος Άντζελες και να διαθέτεις δύο άλμπουμ, με πιο πρόσφατο το «Good For The Soul». Προβλεπόμενα, όλες σου οι μελωδίες περιέχουν τη λέξη «love». Είσαι δεκαπέντε ετών, αλλά δηλώνεις πως ανταποκρίνεσαι συναισθηματικά στα τραγούδια σου, γιατί τα νιώθεις, τα έχεις γράψει εσύ. Έχεις βρει την προσωπική σου φωνή.

dionnebromfieldmusic.com

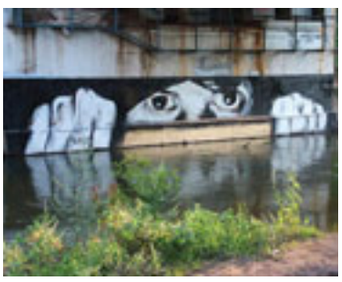

P183: Ρωσία, έχεις Banksy

Τον ενώνουν πολλά με τον διαβόητο μπριστολιανό προβοκάτορα, χωρίς μάλιστα να εξαντλούνται στο ότι είναι και οι δυο στενσιλάδες, πολιτικά φορτισμένοι και απροσμέτρητα ταλαντούχοι. Κυρίως, μοιράζονται το στοιχείο της αινιγματικότητας. Ορισμένοι ισχυρίζονται ότι γνωρίζουν πλέον τον πραγματικό Banksy, αλλά ποιος μπορεί να πει το ίδιο για τον κάτοχο του ψευδωνύμου P183; Ξέρουμε ότι έρχεται από τη Ρωσία, τον λένε Πάβελ, είναι 28 ετών και έχει σπουδάσει information design. Έχει δώσει επίσης μία συνέντευξη, αλλά ήταν μέσω Skype και φορούσε μαύρη κουκούλα. Κατά τα άλλα, ο P183 εξελίσσεται γοργά στο πιο γερό νέο χαρτί της παγκόσμιας street art, επικοινωνώντας κοινωνικοπολιτικά σχόλια σε διάφορα σημεία της Μόσχας, υπογραμμισμένα από δόσεις σαρδόνιου χιούμορ και μια παιγνιώδη αισθητική προσέγγιση που φλερτάρει με την οφθαλμαπάτη. Χαρακτηριστικότερη περίπτωση τα ματογυάλια, με τον ένα βραχίονα να ξεχύνεται από μια φωτιστική κολώνα, τον υπόλοιπο σκελετό σχεδιασμένο πάνω στο χιόνι. Στο ιδιότυπο καλλιτεχνικό αντάρτικο που ασκεί ο P183 σε αυτή την τόσο παράδοξη πατρίδα του, δεσπόζουν κοριτσάκια που κρεμάνε χριστουγεννιάτικα στολίδια πάνω σε συρματοπλέγματα εργοστασίων, μασκοφόροι που ανάβουν δάδες σε υπόγειες διαβάσεις, κεχαριτωμένες που αναπαύονται στις όχθες τοξικών λιμνών, τσιμεντένιοι τοίχοι που ανασηκώνονται σαν πέπλα, για να αποκαλύψουν επίβουλες φιγούρες. Παρόλο που στόχος του είναι «μια δυνατή, μορφωμένη και καλλιεργημένη πατρίδα», αρνείται να σχολιάσει τον Πούτιν, («αυτός παραπάει»), ενώ βρίσκει την ατμόσφαιρα στη χώρα του πνιγηρή. «Ο κόσμος είναι στενόμυαλος και δε νοιάζεται παρά μόνο για το χρήμα. Το κράτος αποθαρρύνει τη δημιουργικότητα. Για μένα, η street art είναι ένα εργαλείο για να φυτεύεις σκέψεις στους ανθρώπους». Όπως εύλογα φαντάζεται κανείς, τα murals του P183 σβήνονται από τις αρχές της Μόσχας αυτοστιγμεί. Κάτι τέτοια σε κάνουν να ασπάζεσαι ολόψυχα την τόσο εμμονική με την καταγραφή κοινωνία της πληροφορίας μας, που ντοκουμεντάρει τα πάντα με κάμερες και κινητά, για να διαμοιράσει το μήνυμα του P183 ραγδαία παντού.

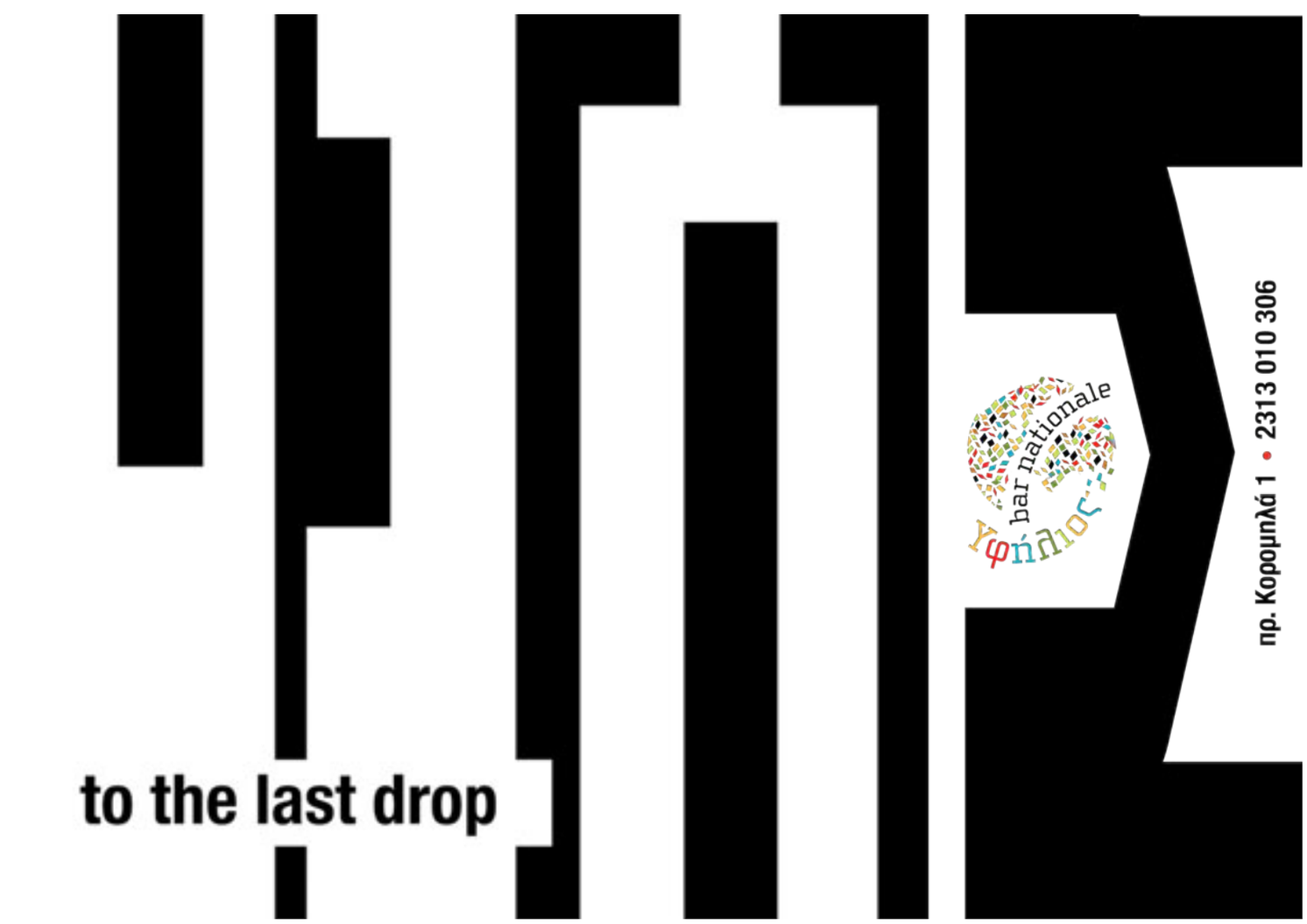
tumblr.com/tagged/p183

Red Bull Music Academy: New York, here we come!

Ένα διαδραστικό workshop αλλά και ένα κινητό φεστιβάλ. Μια μουσική ακαδημία αλλά και μια περιπετειώδης διοργάνωση. Αλλάζοντας κάθε χρόνο και πόλη, η Red Bull Music Academy φέτος προσγειώνεται στη Νέα Υόρκη, στο σπίτι των Yankees, στην πατρίδα των καλοφτιαγμένων hot dogs, στην κεντρική αρτηρία του μητροπολιτικού πνεύματος, στις γειτονιές που φιλοξένησαν τα μεγαλύτερα πάρτι και τις πιο θρυλικές συναυλίες. Εξήντα μουσικοί, δύο κύκλοι σεμιναρίων, μια αξέχαστη εμπειρία. Για να τη ζήσεις δε χρειάζεται να παίζεις τις φούγκες στα δάχτυλα. Αν ξέρεις απέξω τη φαμίλια των Wu Tang Clan ή μπορείς να βγάλεις άκρη με τα turntables, έχεις μεγάλες πιθανότητες να το ζήσεις. Αυτό που μετρά είναι η δίψα σου για γνώσεις, ο ενθουσιασμός σου για τα μουσικά ρεύματα, πόσο πολύ θέλεις να βρεθείς σε απόσταση αναπνοής με τους μεγαλύτερους παραγωγούς σε ένα στούντιο, να ακούσεις μια διάλεξη για ένα dj set από τους καλύτερους και στα καπάκια να σαμπλάρεις το κομμάτι σου μαζί τους. Μέχρι τις 2 Απριλίου έχεις χρόνο να στείλεις τη συμμετοχή σου. Μετά έχεις την αγωνία αν είσαι ο τυχερός. Όταν θα βρεθείς εκεί, θα ανακαλύψεις πως δεν είσαι ο μόνος στον πλανήτη που ζει 24/7 με τη μουσική.

redbullmusicacademy.com

Ιπποκράτης Ταυλάριος: Παίρνοντας την «Άγουσα»

Να που φτάσαμε στην εποχή κατά την οποία, όταν κάποιος φωτογραφίζει με φιλμ, θεωρείται «ιδιαίτερος». Με τον ίδιο τρόπο που θεωρούσαμε εκκεντρικούς όσους δεν αποχωρίζονταν τις λάμπες για τα τρανζίστορ, τα βινύλια για χάρη των cd, πιθανόν τα βιβλία για τα e-readers σύντομα, έτσι και τώρα μπήκαμε πατόκορφα στη φάση της ηλεκτρονικής επεξεργασίας, της iPhone-ογραφίας, οποιουδήποτε τεχνολογικού τερτιπιού διαρρηγνύει τα όρια ανάμεσα στο δύσκολο και το εύκολο, το προσωπικό και το μαζικό, το αναλογικό και το ψηφιακό. Με όση θέρμη και αν επιχειρηματολογήσει ωστόσο κανείς υπέρ των γκάτζετ, είναι αδύνατο να απαρνηθεί την υπεροχή του αυθεντικού. Όπου αυθεντικό, Ιπποκράτης Ταυλάριος. Ο Ιπποκράτης ανήκει στην κατηγορία των καλλιτεχνών που δε μας ήξεραν, που ήρθαν να μας ψάξουν στα γραφεία του περιοδικού με ένα φρεσκοτυπωμένο άλμπουμ στα χέρια. Είχε μόλις κυκλοφορήσει ένα λεύκωμα, μας είπε, από τις προσεγμένες εκδόσεις Σαιξπηρικόν. Εξ ολοκλήρου ασπρόμαυρο, δουλεμένο με ημιεπαγγελματική 35άρα Nikon FM, μυστηριώδες, ερωτικό, σε σημεία «τολστοϊκό», όπως εύστοχα το χαρακτηρίζει ο εκδότης, Γιώργος Αλισάνογλου, το άλμπουμ «Η άγουσα» περιπλανιέται από την Κάλυμνο στην Ανδαλουσία, την Αβάνα, το Παρίσι, τα Ιωάννινα, τη Θεσσαλονίκη, εξερευνά τη λεκάνη της Μεσογείου αναζητώντας δεσμούς με κλασικούς έλληνες φωτογράφους, σαν τον Νίκο Οικονομόπουλο και τον Πλάτωνα Ριβέλλη. Από τον τελευταίο αντλεί ο Ιπποκράτης την καλλιτεχνική οπτική του, τη φωτογραφία που «πρέπει να παίρνει ρίσκα, να φλερτάρει διαρκώς με τα όρια της αποτυχίας για να είναι αυθεντική». Πράγμα που σημαίνει, πολλά ξοδεμένα ρολά φιλμ, αμέτρητες ώρες στο σκοτάδι του θαλάμου, μια συλλογή εικόνων, τέλος, που αιχμαλωτίζουν, αν ο δημιουργός επιμείνει αρκετά. Τακούνια που ακροπατούν σε βρεγμένα σοκάκια του Παρισιού, ρασοφόροι υπό το φως ενός κεριού, σχεδόν αδιόρατοι από το έντονο κοντράστ, κορίτσια που διαβάζουν ξαπλωμένα σε ένα κρεβάτι στη Σαραγόσα, βαγόνια τρένων, διάδρομοι λεωφορείων, ταράτσες πολυκατοικιών, περαστικοί του δρόμου, ημιφωτισμένα ταβερνεία του θέρους, θέματα ήδη εξιστορημένα, θα μας πείτε, μόνο που η ματιά του Ιπποκράτη Ταυλάριου τα μετασχηματίζει σε κάτι δικό του, ολωσδιόλου πρωτότυπο, επενδυμένο με κόκκο, βινιέτα, βαρύ χαρτί και ταλέντο μοναδικό.

agousa.blogspot.com

Do Ya Thing, we're Gorillaz?

Converse

Απίστευτα γραφικά, ξεχωριστή συνεργασία, αξεπέραστο αποτέλεσμα. Η νέα επαναστατική συλλογή της Converse ενώνει το κλασικό μοντέλο All Star με τη θρυλική αισθητική των Gorillaz σε τέσσερα συλλεκτικά σχέδια.

Συμβαίνει αυτή τη σεζόν και θα μείνει στην ιστορία. Η νέα συνεργασία της Converse με τους Gorillaz, το πιο πετυχημένο virtual group στον κόσμο, αποτυπώνει με τον πιο ιδιαίτερο τρόπο την αισθητική, τη στιλιστική μενταλιτέ και το προσωπικό ύφος της κολεκτίβας του Jamie Hewlett. Τέσσερα σχέδια, τέσσερα αγαπημένα All Star, που αντικατοπτρίζουν την ιδιοσυγκρασία κάθε μέλους των Gorillaz. Κάθε μοντέλο με το δικό του προσωπικό ύφος και όλη η συλλογή διάχυτη από την καλλιτεχνική αύρα των Gorillaz. Ψαγμένα όπως οι κόμικ φιγούρες που επινόησαν, πρωτοποριακά όπως τα τραγούδια που μας έχουν χαρίσει.

Εμπνευσμένη από το πρώτο ομότιτλο άλμπουμ τους, η σχεδιαστική ταυτότητα της συλλογής πρωταγωνιστεί με τη στρατιωτική εκτύπωση καμουφλάζ. Ταυτόχρονα, η εσωτερική επένδυση είναι ένα μοναδικό print ενός collage από εικόνες που συνθέτουν το εξώφυλλο του άλμπουμ που δημιουργήθηκε ειδικά για αυτή τη συνεργασία με την Converse, το «DoYaThing», και αποτελεί μέρος του project «Three Artists.One song». Ο βραβευμένος designer και συνιδρυτής των Gorillaz, Jamie Hewlett, που είναι υπεύθυνος και για το image του group, συνδύασε αγαπημένες εικαστικές θεματικές που χαρακτηρίζουν την πορεία του group με το στιλ σταθμό που έδωσε στην Converse ο Chuck Taylor, όταν σχεδίασε τα εμβληματικά All Star.

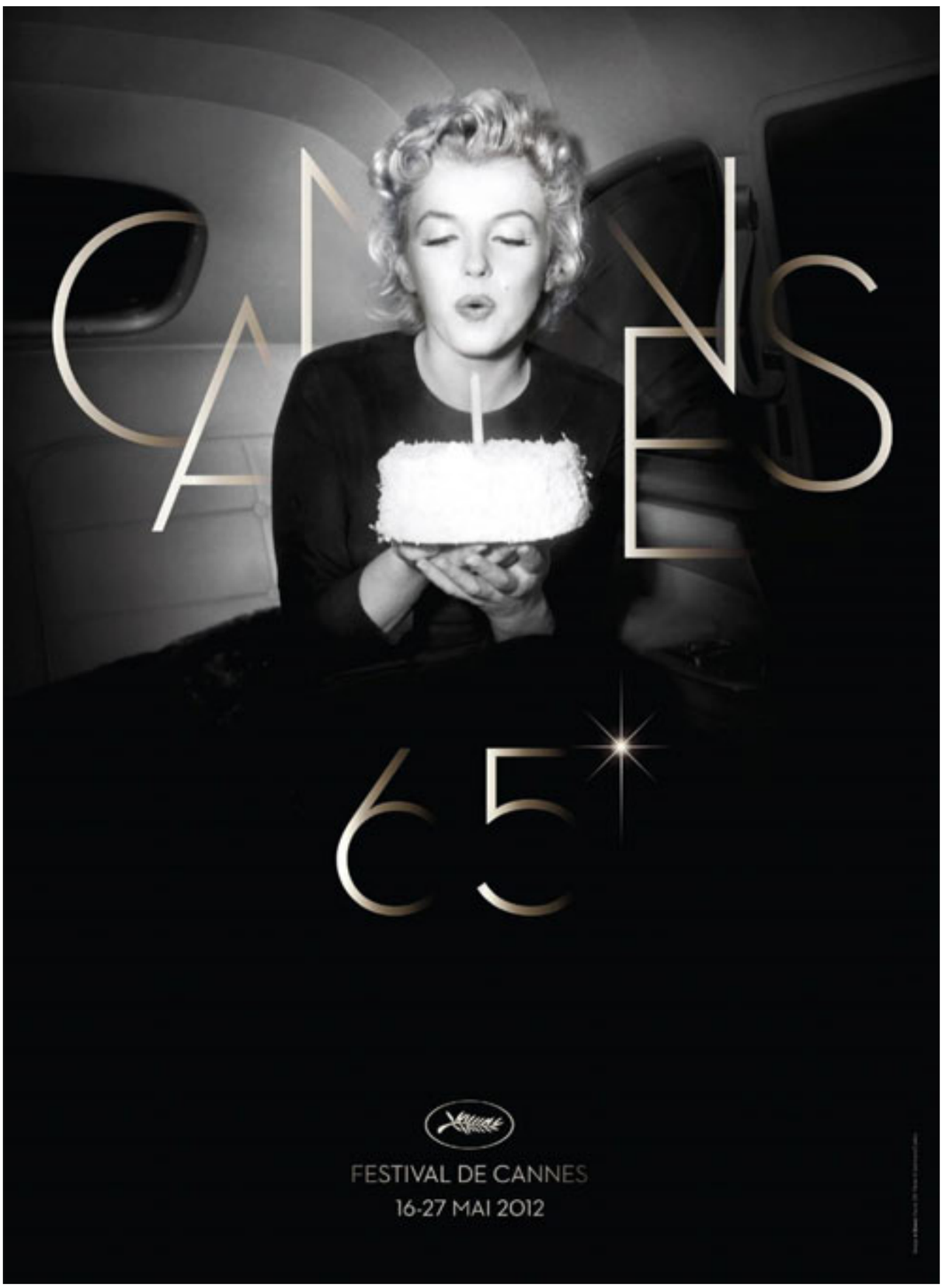
Δημιουργικές επιρροές από ποικιλότροπα μοτίβα, ταιριαστές Gorillaz αναφορές, μια συλλογή έκπληξη για «DoYaThing» ομορφιά στα βήματα και τις βόλτες. Σε κάθε σχέδιο η υπογραφή του γκρουπ κοσμεί την πίσω ραφή, ενώ μια συλλεκτική κάρτα με στοιχεία συνοδεύει κάθε DoYaThing ζευγάρι. Οι Gorillaz είναι ξανά μαζί μας. Περπάτησε με το στίγμα τους, χόρεψε με τη μουσική τους.

CONVERSE CONCEPT STORE
Λ. Κηφισίας 268, Ν. Ψυχικό Τ: 210 6771 527

Marilyn Monroe: Καπνισμένες Κάννες

Πίσω κάθισμα αυτοκινήτου, μάτια μισόκλειστα, χείλη σουφρωμένα, φύσημα κεριού σε τούρτα γενεθλίων. Η Marilyn ήταν ικανή να αναδείξει πόζες στη σφαίρα του κλασικού ακόμη και με πολύ λιγότερα υλικά. Τούτη εδώ φέρει την υπογραφή του Otto L. Bettmann, και επιλέχθηκε από τους διοργανωτές του 65ου Φεστιβάλ Καννών ως εικόνα της διοργάνωσης, μέσα από ένα πόστερ που επιμελήθηκε το γραφείο Bronx. Το δελτίο Τύπου γράφει: «50 χρόνια μετά τον θάνατό της, η Marilyn παραμένει εμβληματική φυσιογνωμία του παγκόσμιου σινεμά, μια αιώνια και ταυτόχρονα σύγχρονη ενσάρκωση της χάρης, του μυστηρίου και της αποπλάνησης». Μετά το «My Week With Marilyn», τον απολογισμό του διαστήματος που πέρασε η Marilyn στη Βρετανία το 1957 να έχει αποτελέσει highlight της περσινής διοργάνωσης και να χαρίζει στη Μισέλ Ουίλιαμς υποψηφιότητα για Όσκαρ, προκύπτει πως η ντίβα έχει παραπάνω από έναν τρόπους για να «βρίσκεται» κάθε χρόνο στις Κάννες. Το φεστιβάλ διεξάγεται από τις 16 ώς τις 27 Μαΐου.

festival-cannes.fr

It’s spring, it’s magic, it’s denim, it’s **Lee!**

Καυτή και συναρπαστική, η ανδρική και η γυναικεία denim φετινή ανοιξιάτικη Lee, είτε τη ζεις στο L.A. είτε τη γλεντάς, την περπατάς και τη φοράς στην Ελλάδα, είναι το ίδιο και το αυτό: μια μπλε έκρηξη απόλυτου στιλ και ρυθμού ζωής για τα παιδιά που λατρεύουν την urban fashion διαβίωση.

VF Hellas, T: 210 3449 300
www.eu.lee.com
www.vfc.com

Σαλιγκάρια στη Σταδίου...

...Και τριφύλλια στη Σίνα! Και άνοιξη στην Αθήνα, και ορίστε ο οδηγός με τα καλύτερα «βοσκοτόπια» στην πόλη, όπως θα έλεγε και ο Φοίβος Δεληβοριάς, για βόλτες μέρα-νύχτα και στιγμές όπου...«ζουζουνίζουν οι ανθρώποι». **Κείμενο Δημήτρης Αθανασιάδης**

CAMP
Ξέρεις από Schadenfreude;

Αυτάρεσκη επιθετικότητα ή κρυμμένη θλίψη; Χαρά απάνθρωπη ή ανθρώπινη; Η έκθεση «Schadenfreude:χαίρομαι με τη λύπη σου» εγκαινιάζεται στις 30 Μαρτίου στο τριώροφο νεοκλασικό κτήριο του Contemporary Art Meeting Point και, διαρκώντας έως τις 20 Απριλίου, έχει ως θεματικό άξονα την αριστοτελική έννοια της «επιχαιρεκακίας». Τα έργα 16 νέων ελλήνων καλλιτεχνών οπτικοποιούν ένα υποκειμενικό εγχειρίδιο για τη Schadenfreude, προσεγγίζοντας καθημερινές συνήθειες, αναζητώντας εικόνες και ανιχνεύοντας τον παραλογισμό στη χαρά με την κακοτυχία του άλλου. Χαίρομαι που δεν είμαι στη θέση σου, χαίρομαι που δεν είμαι εσύ, χαίρομαι που πονάς, χαίρομαι που ακυρώνεσαι, χαίρομαι που χάνεις, χαίρομαι που πέφτεις. Και τι είδους χαρά είναι αυτή; Η χαρά σαν συναίσθημα είναι μια κατάφαση, μια γιορτή για τη ζωή. Η χαρά με τη λύπη του άλλου σε τι λέει ναι και τι ακριβώς γιορτάζει; Η προσωπική ερμηνεία των εικαστικών που συμμετέχουν στη νέα έκθεση του CAMP, μέσα από τη δύναμη του σχεδίου και των χρωμάτων διερευνά την απόγνωση, την επιβεβαίωση από το πουθενά, την πρωτόγονη και χθόνια χαρά που μπορεί να πηγάσει από την επιχαιρεκακία. Γιατί δεν πρόλαβες το ασανσέρ, γιατί σου έπεσε το παγωτό, γιατί σου χύθηκε ο καφές. Χαρά κενή, μελαγχολική, μοναχική, άκυρη. Η έκθεση «Schadenfreude» θέτει τον θεατή σε μια διαρκή σκέψη γύρω από εμπειρίες κρυφές και οικείες στις οποίες καθένας από εμάς έχει βρεθεί αντιμέτωπος. Συμβαίνει στο CAMP, ενώνει κοινό και δημιουργούς, αξίζει το βλέμμα και τον προβληματισμό σου.

Επιμέλεια έκθεσης: Νίνα Κοταμανίδου, Ελευθερία Αλεξανδρή

Συμμετέχουν οι καλλιτέχνες: Ελευθερία Αλεξανδρή, Κέλλυ Αρναουτάκη, Άννα Γιαρμενίτη, Γιάννης Δραγασάκης, Αντώνης Κοσμαδάκης, Νίνα Κοταμανίδου, Χρύσα Λαμπρακοπούλου, Φρύνη Μουζακίτου, Ηλίας Μαλασσίδης, Αντώνης Μίγκος, Αντώνης Παπαδόπουλος, Ντίντα Παπαλεξάνδρου, Μιχαήλ Παρλαμάς, Έρη Σκυργιάννη, Ολυμπία Τοπτσίδου, Gm Τουλιάτου

CAMP Contemporary Art Meeting Point
Ευπολίδος 4 & Απελλού 2 Πλατεία Κοτζιά, Αθήνα, Τ: 210 3247 679

www.campoint.gr

Άννα Γιαρμενίτη

Νίνα Κοταμανίδου

«Schadenfreude», invitation

Εν Αιθρία
Ω τι ανέμελη ζωή!

Ένα παλιό αρχοντικό νεοκλασικό σπίτι του 1930 που από το 2006 είναι η μπιραρία της καλής παρέας, το στέκι για νόστιμες και τραγανές εξόδους. Έτη φωτός από τα δήθεν και τα βιτρινάτα, η ατμόσφαιρα του «Εν Αιθρία» είναι άκρως πολύχρωμη και εικαστική. Ζωγραφισμένη στο χέρι, διακοσμημένη με χειροποίητα φωτιστικά και στιλάτα βιτρό, μια μπιραρία που νοερά σε μεταφέρει σε ευρωπαϊκά μέρη. Κομψή σε κάθε σημείο της, από τη βεράντα της, που είναι ό,τι καλύτερο τώρα που ήρθε η άνοιξη, μέχρι τους πολυσύνθετους ψηλοτάβανους εσωτερικούς της χώρους. Ανιχνεύοντας διαρκώς το καινούργιο προτείνει πάνω από 100 διαφορετικές ετικέτες μπίρας που βρέθηκαν στο μενού της με ψάξιμο και αγάπη. Σαντορίνη, Μεσσηνία, Κρήτη, Ροδόπη, Κέρκυρα, Άργος, Εύβοια και κάθε σημείο του παγκόσμιου χάρτη που κρύβει γεύσεις-θησαυρούς. Την ίδια στιγμή, οι νότες κάνουν τον γύρο του κόσμου. Αφρική, Ασία αλλά και χάλκινα, soul, funk και γαλλόφωνες θρυλικές επιτυχίες. Όλα στο χέρι και η νοστιμιά στο πιάτο σου. Η ακαταμάχητη ποικιλία κρεατικών του, οι ζωμοί και οι σος που ετοιμάζονται λίγο πριν έρθει η μιαμ μιαμ επιλογή σου. Η απόλαυση, δηλαδή, «Εν Αιθρία». Από νωρίς το πρωί μέχρι όσο πάει, ο χρόνος με γεύσεις και στιλ κυλάει.

Εν Αιθρία
Βρυούλων 4, Πλατεία Πατριάρχου,
Νέα Φιλαδέλφεια Τ: 210 2582 751

www.enaithria.gr

El Rey Alobar
Το άρωμα του ονείρου

Ένα «άλλο» μπαρ για τα δεδομένα των βορείων προαστίων, που θυμίζει την ατμόσφαιρα των κλασικών μπαρ του κέντρου της Αθήνας μεταφέροντας τους θαμώνες τόσο σε αρώματα και γεύσεις όσο σε εικόνες και ήχους της κεντρικής Ευρώπης. Με μια λέξη, fun. Το «El Rey Alobar» θα μπορούσε να βρίσκεται στο Βερολίνο ή το Άμστερνταμ, από τον Ιούνιο του 2010 όμως αποφάσισε να γράψει με «ονειρικό» τρόπο τις όμορφες μέρες και νύχτες στο Χαλάνδρι, όπως ο αγαπημένος του λογοτέχνης Τομ Ρόμπινς. Απλό στο στήσιμο, πολυσύνθετο στους ήχους, το «El Rey Alobar» χαρίζει από την ψαγμένη δισκοθήκη του θησαυρούς από τη μουσική ανθολογία της Καραϊβικής και της Βραζιλίας, και την ίδια στιγμή σε ξαφνιάζει ευχάριστα με παιχνιδιάρικες αλλαγές σε latin, soul ή funk παιάνες. Και συνεχίζοντας τις εκπλήξεις στα dj sets του, σε καλωδιώνει με σημερινές rocknrolla μπάντες. Από τις 10 το πρωί που θα φτιάξει τους πρώτους περιποιημένους καφέδες μέχρι τις πρωινές ώρες που θα σερβίρει τα τελευταία του σφηνάκια, το «El Rey Alobar» ζει την εποχή του. Cocktail of the day προτάσεις, που σημαίνει οι καλύτερες πρώτες ύλες της εποχής και εμπνεύσεις της στιγμής σε προσιτές τιμές. Wi-Fi για να επικοινωνείς με τον ασύρματο κόσμο και cosy ατμόσφαιρα από την πραγματική ζωή που κυριαρχεί στον χώρο του. Θα μπορούσε να είναι όνειρο, είναι το «El Rey Alobar».

El Rey Alobar
Θουκυδίδου 7, Χαλάνδρι, Τ: 210 68144 459

Ginger Ale
Ale, ale, ale, aleooo!

«Ρετρό, τον χρόνο μετρώ και μοιάζει να έχω βρεθεί κάπου ανάμεσα στα 50s και 60s», είναι πολύ πιθανό να σκεφτείς αν οι βόλτες σου σε φέρουν στην καρδιά της πλατείας Εξαρχείων και βρεθείς στο «Ginger Ale». Σπιτικό και ευγενέστατο για να νιώθεις σαν καλεσμένος στους καλύτερους φίλους. Θυμάσαι το γλυκό αναψυκτικό με την ευχάριστη γεύση που πρωταγωνίστησε τον 20ό αιώνα, τη γνωστή σε εμάς «τζιτζιμπύρα»; Αυτό είναι το «Ginger Ale». Αισθητικό καταφύγιο στη μητροπολιτική Αθήνα, πλανήτης στον οποίο θα συναντήσεις ανήσυχες και στιλάτες περσόνες του δημιουργικού ιστού της πόλης. Καφές και γουστόζικα snacks από νωρίς το πρωί, όπως φτιάξε μου τη μέρα, κλασικά ποτά και προχωρημένα κοκτέιλ το βράδυ, όπως φέξε μου τη νύχτα, happy hour απογεύματα από Δευτέρα έως Τετάρτη. Dj sets του που σκιαγραφούν με soul, jazz, funk και remixes πινελιές το κοσμοπολίτικο πορτρέτο του, live εμφανίσεις αληθινών πρεσβευτών του groove που επικοινωνούν τον ρυθμό. Ανίχνευσε τα flower power στοιχεία στον διάκοσμό του, εξερεύνησε την ιδιαίτερη διαρρύθμιση με τα στιλάτα σαλονάκια του και, αν δε βρεις την ευκαιρία να αράξεις στις πολυθρόνες του, γίνε ένα με την ατμόσφαιρά του στην κινηματογραφική μπάρα του.

Ginger Ale
Θεμιστοκλέους 74, πλατεία Εξαρχείων, Τ: 210 3301 246

www.ginger-ale.gr

Make SOUL, not art!
Volume 2

Δύο καλλιτέχνες εμπνέονται από παλαιότερα εξώφυλλα του περιοδικού που ξεφυλλίζεις και φτιάχνουν έργα με ψυχή, αποδεικνύοντας πως αυτό που κρέμεται κάθε μήνα στα περίπτερα δεν είναι ένα απλό έντυπο, αλλά ίσως και κάτι παραπάνω.

Επιμέλεια πρότζεκτ **Δημήτρης Αθανασιάδης**

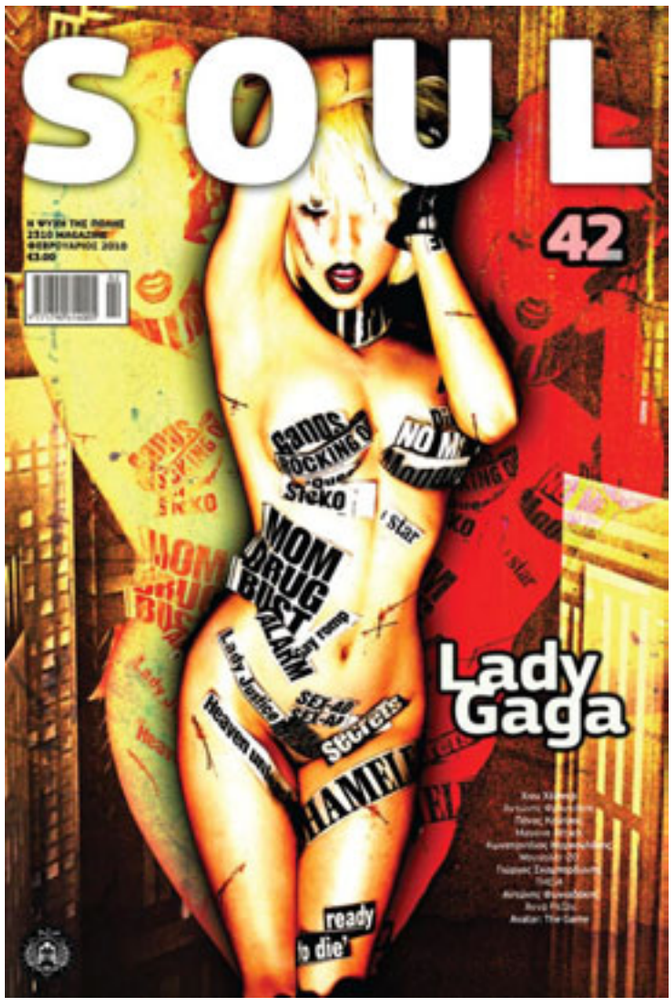

Elie Z.S

The dark side-the bright side

«Ακρυλικό σε χαρτί, με έμπνευση το τεύχος 55. Γιατί η τέχνη της ψυχής είναι η τέχνη μου και γι' αυτό προτιμώ και μια περισσότερο ανθρωποκεντρική στη ζωγραφική. Άλλωστε, η σκοτεινή και η φωτεινή πλευρά της ψυχής αποτυπώνονται κυρίως στο βλέμμα...»

www.myspace.com/ellie.z.s

Παναγιώτης Γατής

«Αποφάσισα να στείλω κι εγώ 2 έργα μου για το "Make SOUL, Not Art Vol.2" επιλέγοντας το τεύχος 42 με εξώφυλλο τη Lady Gaga, η οποία αποτελεί για μένα έμπνευση, όπως θα δείτε και σε άλλες δουλειές μου στα παρακάτω sites. Το ένα μου θέμα επικεντρώνεται στον δυναμισμό και στα έντονα χρώματα, χωρίς να είναι ξεκάθαρα τα σχήματα ή οι εικόνες, αφού η μουσική πλέον δεν έχει "ταμπέλες" και δεν απευθύνεται σε συγκεκριμένο κοινό, το όλο "παιχνίδι" που γίνεται με τα συναισθήματα προσπαθεί να βγάλει εσωτερικούς κρυμμένους φόβους και ανησυχίες. Οι μορφές που διακρίνονται δεξιά και αριστερά βρίσκονται για να δηλώσουν τον διχασμό και τα ερωτηματικά που δημιουργούνται πάνω στο τι είναι αυτό που βλέπουμε και αν υπάρχει κάτι άλλο που "βλέπει" εμάς.

»Στο 2ο θέμα θέλησα να δείξω τη δημιουργία μορφής μέσα από τη μείξη χρωμάτων αλλά ταυτόχρονα και τη δύναμη της απλότητας και του κενού. Ελπίζω να σας άρεσαν και να χρησιμοποιήσετε κάποιο από τα δύο. Ξέρω πως δεν έχω πάρει μέρος σε εκθέσεις και δε σας είναι γνωστό το όνομά μου, όμως θα ήταν μια καλή αρχή για μένα μια "εμφάνιση στο περιοδικό που αγαπώ από το ξεκίνημά του". Στα παρακάτω sites θα δείτε δουλειές μου και, φυσικά, οποιοδήποτε σχόλιο είναι ευπρόσδεκτο!»

Ο Παναγιώτης Γατής γεννήθηκε στον Βόλο το 1984. Το 2004 πήρε το πτυχίο του από το ΙΕΚ του Δήμου Βόλου με ειδικότητα γραφίστα σχεδιασμού εντύπων και πολυμέσων. Διακρίθηκε σε παθεσσαλικούς διαγωνισμούς αφίσας, συμμετέχει σε ομάδες γκράφιτι της πόλης, καθώς και στο δημιουργικό τμήμα κόμικς του Δημοτικού Οργανισμού Βόλου «Δίαυλος».

artworksnoshartworksgraphics.webs.com
noshart.blogspot.com
nosh-artworks.deviantart.com
talenthouse.com/panagiotisgatis

Make SOUL, not art

Coming Soon

Νέοι καλλιτέχνες, συνεχίστε να πειράζετε τα εξώφυλλά μας! Αλλάξτε τους τα φώτα, φτιάξτε τα κολάζ, δείτε τα dada, κάντε με αυτά τέχνη και απογειώστε τα! Και μετά, στείλτε τα στο **info@soulmag.gr,** γιατί μια μεγάλη έκθεση είναι ήδη στα σκαριά αφιερωμένη στη SOULart, από όπου κι αν προέρχεται.

Τα πικρά δάκρυα της Χάικε φον Βίνγκελ

«Λένα, γεια. Είμαι η Χάικε. Πού ζεις; Είσαι ακόμα Θεσσαλονίκη; Κατεβαίνω αύριο Αθήνα να κάνω ένα ρεπορτάζ για το πώς επιβιώνουν οι απλοί Έλληνες τώρα με την κρίση. Πιστεύεις ότι μπορούμε να τα πούμε;» Έτσι από το πουθενά έσκασε το μήνυμα της Χάικε φον Βίνγκελ στο μέιλ μου. Μήνυμα περιεκτικό με προτάσεις κοφτές. Έτσι ήταν πάντα η φίλη μου από τη Γερμανία.
Κείμενο **Λένα Χουρμούζη** Φωτογραφία **Νίκος Χρυσικάκης**

Σπουδάσαμε μαζί στην Αγγλία. Τρεις μήνες στο Λέστερ, στο πλαίσιο του προγράμματος ανταλλαγής σπουδαστών, Erasmus. Ζήσαμε μαζί τρεις μήνες στην ίδια φοιτητική εστία. Είχαμε να πούμε έστω ένα «γεια» από το τηλέφωνο 17 χρόνια. Τελικά η κρίση ενώνει τους λαούς. Τότε σπουδάζαμε Αγγλική Φιλολογία και μιλούσαμε ώρες ατελείωτες για τον «Χαμένο Παράδεισο» του Μίλτον. Σήμερα είμαστε και οι δύο δημοσιογράφοι. Η Χάικε δουλεύει εδώ και οκτώ χρόνια στην «Die Welt». «Είναι αρκετά συντηρητική ως εφημερίδα, αλλά είναι ένας μεγάλος όμιλος, πληρώνει καλά και μου δίνει τη δυνατότητα να δουλεύω κάποιες μέρες στο σπίτι». Έχει δύο παιδιά και ζει στο Βερολίνο. «Μένω στο Κρόιτσμπεργκ. Αν και παρεξηγημένη κάπως περιοχή για τους νοικοκυραίους Γερμανούς, εμένα μου αρέσει γιατί έχει ανθρώπους από κάθε γωνιά της Γης».

Στο Λέστερ μέναμε σε διπλανά δωμάτια. Το δικό μου ήταν πάντα ακατάστατο. Το δικό της πάντα τακτοποιημένο. Εγώ έκανα συνέχεια φασαρία και πάρτι. Η Χάικε ήταν πάντα της μελέτης. Μου έμαθε να φτιάχνω «γκλουβάιν» (ζεστό κρασί με κανέλα και μοσχοκάρυδο). Της έμαθα απλώς να πίνει σε ποσότητες. Κυκλοφορούσε μόνο με ποδήλατο. Προτιμούσα το λεωφορείο. Είχε για όλα πρόγραμμα και κυρίως δεν έχανε γεύματα. Μαγείρευε πάντα στην εστία. Δεν είχα πρόγραμμα. Προτιμούσα το ντελίβερι. Με τα χρήματα ήταν σφιγμένη. Μετρημένη, όχι τσιγκούνα. Ήμουν και είμαι large. Είναι ο Βορράς και είμαι ο Νότος. Χάσμα; Μπα, αυτό ακριβώς γουστάραμε στο Λέστερ, ετερόκλητες παρέες: η Χάικε από τη Γερμανία, η Λένα από την Ελλάδα, η Κάρολαϊν από την Τσεχία, ο Φερνάντο από την Αργεντινή και ο Νέτζο από την Κύπρο.

Η πτήση από Βερολίνο - Αθήνα έχει μικρή καθυστέρηση. Κάθομαι στην αίθουσα αφίξεων με μια άλφα αγωνία. «Λες να έχει αλλάξει τελείως; Θα με αναγνωρίσει;» σκέφτομαι καθώς περιμένω. Τελικά είναι η ίδια μικροκαμωμένη και πάντα χαμογελαστή Χάικε. Εννοείται ότι δεν πίνει, δεν καπνίζει και προτιμά το τσάι από τον καφέ. Με το καλημέρα βγάζει το δημοσιογραφικό της κασετόφωνο και αρχίζει να με βομβαρδίζει με ερωτήσεις για τη ζωή μου, τα επαγγελματικά και, φυσικά, την κρίση made in Greece. Αισθάνομαι λίγο άβολα ως «αντικείμενο» ρεπορτάζ και αποφασίζω να την υποβάλω στην ίδια διαδικασία. «Θα σε γυρίσω στην πόλη, θα μείνεις σπίτι μου και στη γειτονιά μου και μετά θα μου πεις τι είδε η Γερμανίδα στην Αθήνα. Συμφωνείς;». «Νατούρλιχ», μου απαντά. Περάσαμε από το Σύνταγμα των Αγανακτισμένων, την Ερμού των «λουκέτων», ήπιαμε καφέ στην Κολοκοτρώνη, περπατήσαμε στους πεζόδρομους των Εξαρχείων και καταλήξαμε για ρακί στη στοά Βερανζέρου. «Λοιπόν, σε ακούω».

«Τι να σου πω, δεν είμαι συχνός επισκέπτης της Αθήνας. Η τελευταία κάθοδος ήταν στα μέσα της

δεκαετίας του '90 και αυτό που μου έμεινε ήταν η ταλαιπωρία που πέρασα για να πάω για μπάνιο στη θάλασσα. Το πούλμαν ήταν παλιό και η ατμόσφαιρα αποπνικτική. Δεν έχω μέτρο σύγκρισης για την Αθήνα πριν από την ύφεση, αλλά τα σημάδια μιας κοινωνικής κρίσης είναι εμφανή ακόμα και στον επισκέπτη της μίας μέρας: άστεγοι, επαίτες, λουκέτα σε καταστήματα και εγκαταλελειμμένα κτήρια παρατημένα στη φθορά του χρόνου. Αυτό δε σημαίνει ότι δε βλέπω άστεγους και επαίτες στο Βερολίνο. Είναι κι αυτοί κομμάτι του πληθυσμού που συνθέτουν ένα αστικό τοπίο. Ωστόσο, έχω την αίσθηση ότι κάποιοι από τους άστεγους, τους ταλαιπωρημένους ανθρώπους των δρόμων δεν είναι συμβιβασμένοι με την έκβαση που πήρε η ζωή τους. Σαν κάτι ξαφνικά να άλλαξε και βρέθηκαν στον δρόμο. Επίσης διαισθάνομαι συνεχώς γύρω μου μια ένταση. Ίσως γιατί δεν περίμενα να δω τόσους πολλούς αστυνομικούς στους δρόμους».

Περιπατητική φιλοσοφία

Ο καφές (καπουτσίνο €4) της φάνηκε πολύ ακριβός. Στο σπίτι με πετυχαίνει να διαπραγματεύομαι από τηλεφώνου τη μείωση του ενοικίου μου. Της εξηγώ ότι οι μισθοί είναι πλέον αρκετά κουρεμένοι. «Εγώ δεν έχω παράπονο, αλλά έχω να δω αύξηση εδώ και οκτώ χρόνια», μου εξηγεί και συνεχίζει, «όλως παραδόξως διαπίστωσα ότι κοιτάτε την κρίση κατάματα. Με όσους μίλησα μου έδωσαν μια αίσθηση ότι ως κοινωνία ξέρετε τα πραγματικά αίτια της κρίσης. Μου φανήκατε τελείως ειλικρινείς ως προς τα λάθη που έχουν διαπράξει οι εκάστοτε κυβερνήσεις, οι ελίτ αλλά κι εσείς οι ίδιοι ως πολίτες. Δεν περίμενα να δω τέτοια αυτοκριτική και καταδίκη της διαφθοράς που έχει διαποτίσει όλη την ελληνική κοινωνία».

Η Χάικε ήρθε στην Αθήνα 10 Φεβρουαρίου. Δύο μέρες πριν από τη μεγάλη πορεία που κατέληξε στο κάψιμο της πόλης. Προσπαθώ όσο μπορώ να αποφύγω τα περίπτερα. Μπορεί να μη διαβάζει ελληνικά, αλλά οι τίτλοι εφημερίδων τύπου ΝΤΑΧΑΟΥ και οι φωτογραφίες της Μέρκελ με χιτλερικό μουστάκι δε βοηθούν. Με καταλαβαίνει. «Μη νομίζεις, παρόμοιοι τίτλοι για τεμπέληδες και άχρηστους Έλληνες κυκλοφορούν και επάνω. Ξέρω πολύ καλά όλα τα στερεότυπα που κυριαρχούν στη Γερμανία για τους Έλληνες. Στερεότυπα που εμένα με άφηναν παγερά αδιάφορη από πριν. Και, βέβαια, ζώντας για λίγο στην Ελλάδα μου επιβεβαιώθηκε ότι οι προκαταλήψεις του Έλληνα τεμπέλη και διεφθαρμένου είναι απλώς και μόνο προκαταλήψεις».

Η βραδιά κλείνει με ρακί και εκμάθηση ελληνικών. «Αυτό λέγεται σταμναγκάθι. Κι αυτό μαραθόπιτα», της εξηγώ. «Το ελληνικό φαγητό στη Γερμανία είναι χάλια», μου λέει, «όλο μουσακάς και τεράστιες μπριζόλες. Καμία σχέση με εδώ». Στο τρίτο καραφάκι της πετάω την ερώτηση που με απασχολούσε από το πρωί: Πιστεύεις, ρε Χάικε, ακόμα στην ευρωπαϊκή ιδέα; Στην Ευρώπη των λαών; Στη συνύπαρξη όπως τη ζήσαμε πριν από 17 χρόνια στο Λέστερ; «Ναι, ακόμα πιστεύω στην ευρωπαϊκή ολοκλήρωση. Και όπως το βλέπω, δεν υπάρχει άλλη επιλογή. Οι χώρες της Ευρώπης έχουν κερδίσει πολλά από την Ευρωπαϊκή Ένωση και εξακολουθούν να κερδίζουν. Πολλοί φαίνεται να το ξεχνούν, αν και συμφωνώ ότι το ευρωπαϊκό όραμα ως έχει σήμερα είναι ανεπαρκές. Σκέψου, ποτέ άλλοτε στην Ευρώπη δεν έχουμε ζήσει μια τόσο μακρά περίοδο ειρήνης. Μεγάλωσα νιώθοντας περισσότερο περήφανη που είμαι Ευρωπαία παρά Γερμανίδα - λόγω της ιστορίας μας. Γι' αυτό και σήμερα ανησυχώ με όλα όσα ακούω. Η Ευρώπη είναι κάτι παραπάνω από μια πολιτική και δημοσιονομική ενότητα, είναι ένωση πολιτισμού, αξιών και κοινών εμπειριών. Έχουμε την τάση να ξεχνάμε στην Ευρώπη».

Την επόμενη μέρα η Χάικε έφυγε από την Αθήνα. Συνέχισε το ρεπορτάζ της στο Ναύπλιο. Καθώς μπαίνει στο ταξί της λέω: «Ελπίζω να τα πούμε σύντομα. Ας μην περιμένουμε άλλα 17 χρόνια, όταν ενδεχομένως η Ελλάδα θα είναι το ευρωπαϊκό μοντέλο ανάπτυξης».

COLORS
ROOMS & APARTMENTS

Η διαμονή σας στην Θεσσαλονίκη.
Ελάτε για μία ξενάγηση!

+ ΜΕΓΑΛΑ δωμάτια και design διαμερίσματα (30-45 τ.μ)
+ Δωρεάν wi-fi και ταινίες
+ Έξυπνα add-ons (μηχανή Espresso, μασάζ, Wii κ.α)
+ Mp3 dock players στα δωμάτια

Βαλαωρίτου 21 | **τ.** 2310 50 22 80 | **e.** info@colors.com.gr
www.colors.com.gr

Fuck Farmville, let's Kaloumba!

Ο Βενσάν, η Νατάσσα και το φορτηγάκι τους γυρίζουν τον πλανήτη και στήνουν γιορτές για μικρούς και μεγάλους με παιχνίδια παιχνιδένια, αληθινά, κι όχι ψηφιακά. Τα φτιάχνουν από σκουπίδια του Παρισιού και με τη δράση τους υπενθυμίζουν τη σημασία μιας αληθινής παιδικής χαράς, κόντρα στο ιδρυματοποιημένο ιντερνετικό ψέμα.
Κείμενο, Φωτογραφία **Σπύρος Παλούκης**

Ο Βενσάν και η Νατάσσα γνωρίστηκαν τυχαία στην Πάρο πριν μερικά χρόνια. Εκείνη δούλευε στο νησί ως ψυχολόγος. Εκείνος βρέθηκε εκεί για έναν γάμο. Η συνάντησή τους έμελλε να αλλάξει τη ζωή τους. Από τότε είναι μαζί. Η πορεία της Καλούμπα, πάλι, αρχίζει δέκα χρόνια πριν, στη Γαλλία, από ανθρώπους με πάθος για τα παιχνίδια, τη δημιουργική δράση, την ανταλλαγή ποικίλων πολιτιστικών εμπειριών. Όλα ξεκίνησαν από ένα επικείμενο ταξίδι του Βενσάν και τριών φίλων του στην Αφρική. Σκόπευαν να επισκεφθούν μια θεία του, που βρισκόταν σε ιεραποστολή στη Νιγηρία, ωστόσο, δεν επιθυμούσαν μια «επιφανειακή» επίσκεψη, ως απλοί τουρίστες, αλλά έψαχναν έναν τρόπο να γνωρίσουν σε βάθος τους ντόπιους. Κατέληξαν στο συμπέρασμα πως κάτι τέτοιο μπορούσε να γίνει εφικτό μέσω της μουσικής, του παραμυθιού ή του παιχνιδιού, καθώς καταργούν εμπόδια γλώσσας και αφορούν όλες τις ανθρώπινες φυλές.

Δυστυχώς, στη Νιγηρία ξέσπασε εμφύλιος πόλεμος και το ταξίδι δεν πραγματοποιήθηκε ποτέ. Το «μικρόβιο» όμως του παιχνιδιού είχε μπει για τα καλά στη ζωή του Βενσάν και των φίλων του. Πρωταρχική τους φιλοδοξία ήταν να πάρουν ένα καράβι, να το γεμίσουν παιχνίδια και να τριγυρνάνε από χώρα σε χώρα για να παίζει ο κόσμος. Το εγχείρημα όμως απαιτούσε πολλά χρήματα και ήταν σχετικά δύσκολο να υλοποιηθεί. Κάποια στιγμή, οι ιδέες τους κωδικοποιήθηκαν και συστάθηκε η οργάνωση Association Kaloumpa, κοινώς τα μέλη της παρέας έγιναν full-time παιχνιδάδες με τη βούλα!

Με τα πρώτα χίλια ευρώ, που πήραν ως κρατική επιχορήγηση, αγόρασαν το LUDOBUS, ένα είδος κινητής «παιχνιδοθήκης», το οποίο τους επιτρέπει να μετακινούνται στη Γαλλία και το εξωτερικό μεταφέροντας παιχνίδια και κάποια βασικά εργαλεία για την κατασκευή καινούργιων παιχνιδιών, που φτιάχνονται από ξύλινα αντικείμενα που μαζεύουν από τα σκουπίδια. Πρόκειται για έναν συνδυασμό ανακύκλωσης, μαστοριάς και ονειροπόλησης. Για παράδειγμα, μια απλή καρέκλα γίνεται ταμπλό, όπου μπορεί να παίξει κάποιος ντάμα και σκάκι, ενώ από τα πόδια της φτιάχνονται πιόνια ή σκυτάλες.

Το 2006 η Νατάσσα κι ο Βενσάν έκαναν την πρώτη δράση τους στην Ελλάδα (Πάρος, Αντίπαρος, Σαντορίνη). Ακολούθησαν πολλές - στη Σενεγάλη, τη Χιλή και, φυσικά, τη Γαλλία. Οι δυο τους έχουν αφιερωθεί στο παιχνίδι, γιατί πιστεύουν πως ανήκει σε όλους. Λένε: «Στον κόσμο που ζούμε, όλοι προσπαθούνε να μας "αποσυνδέσουν". Οι πολιτικοί μάχονται να μας διαχωρίσουν ("είσαι Γάλλος,Έλληνας, μετανάστης, πλούσιος, φτωχός"...). Η τεχνολογία μας απομονώνει όλο και περισσότερο ("ζήσε στο facebook, κάνε chat, δες dvd, μείνε σπίτι, παίξε playstation"...). Ο κόσμος μας χαρακτηρίζεται από ταυτότητες. Όμως, πρώτα από όλα, είμαστε άνθρωποι, που πονάμε το ίδιο, αγαπάμε, παίζουμε... Η ταυτότητα είναι ένα κομμάτι μας, αλλά όχι και τα πάντα. Οι άνθρωποι έχουν ανάγκη το παιχνίδι, πρέπει να θυμούνται ότι είναι και παιδιά. Δεν πρέπει να παίρνουμε τόσο σοβαρά τον εαυτό μας. Το παιχνίδι πρέπει να αποκτήσει σημαντική θέση ξανά στην κοινωνία, γιατί κατά βάση ενώνει. Το μόνο που χρειάζεται είναι να θέλεις να παίξεις, τίποτε άλλο. Το παιχνίδι δε θέτει όρια και περιορισμούς, ενώ είναι δημοκρατικό: όταν παίζεις με το αφεντικό σου, δε σημαίνει ότι θα σε νικήσει κιόλας. Και τι καλύτερο από το να γνωρίσεις κάποιον παίζοντας μαζί του για μία ώρα, όπως έλεγε και ο Πλάτωνας, παρά συζητώντας για έναν χρόνο». Η φιλοσοφία της Kaloumba είναι απλή, όπως, άλλωστε, και η ζωή, απλή σαν παιχνίδι...

kaloumba.com

THE SHOPRANOS

Επιμέλεια **Λίνα Μανδράκου**

01

04

05

06

02

03

07

09

01 T-shirt, **Nike**
02 Ανδρικό εσώρουχο, **Intimissimi**
03 Παπούτσι **Chuck Taylor Converse, FF Group**
04 T-Shirt **Converse, FF Group**
05 Φόρεμα, **attr@ttivo**
06 Ρολόι **Time Trial/The Graphic Designers Collection, Swatch**
07 Ανδρικό half zip hoodie **David Beckam, adidas Originals**
08 Παντελόνι capri, **Calzedonia**
09 Ζακέτα, **Replay**
10 T-Shirt **Toonstar, www.unityshop.gr**

08

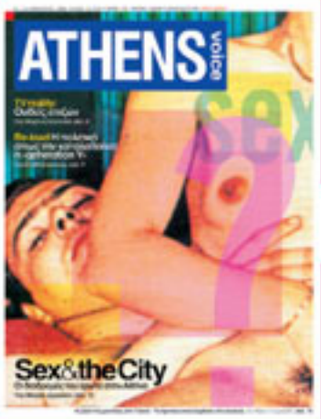

10

FREE PRESS

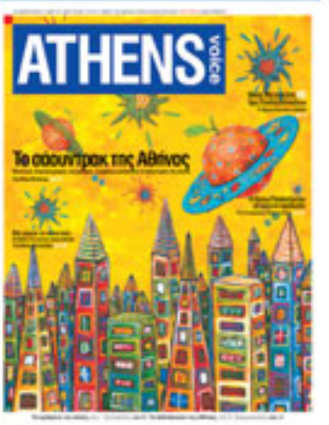

FREE VOICE

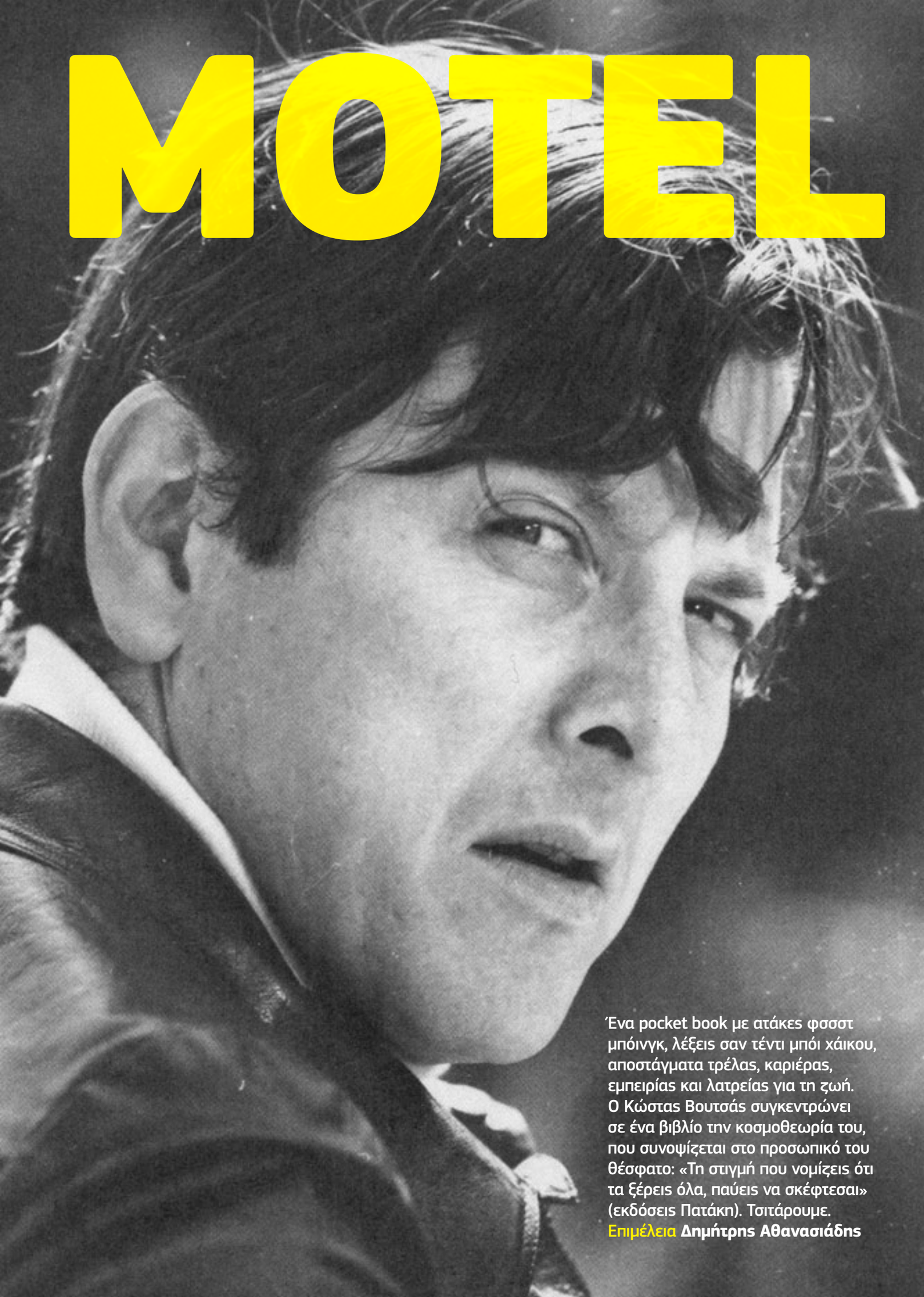
ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

ATHENS voice

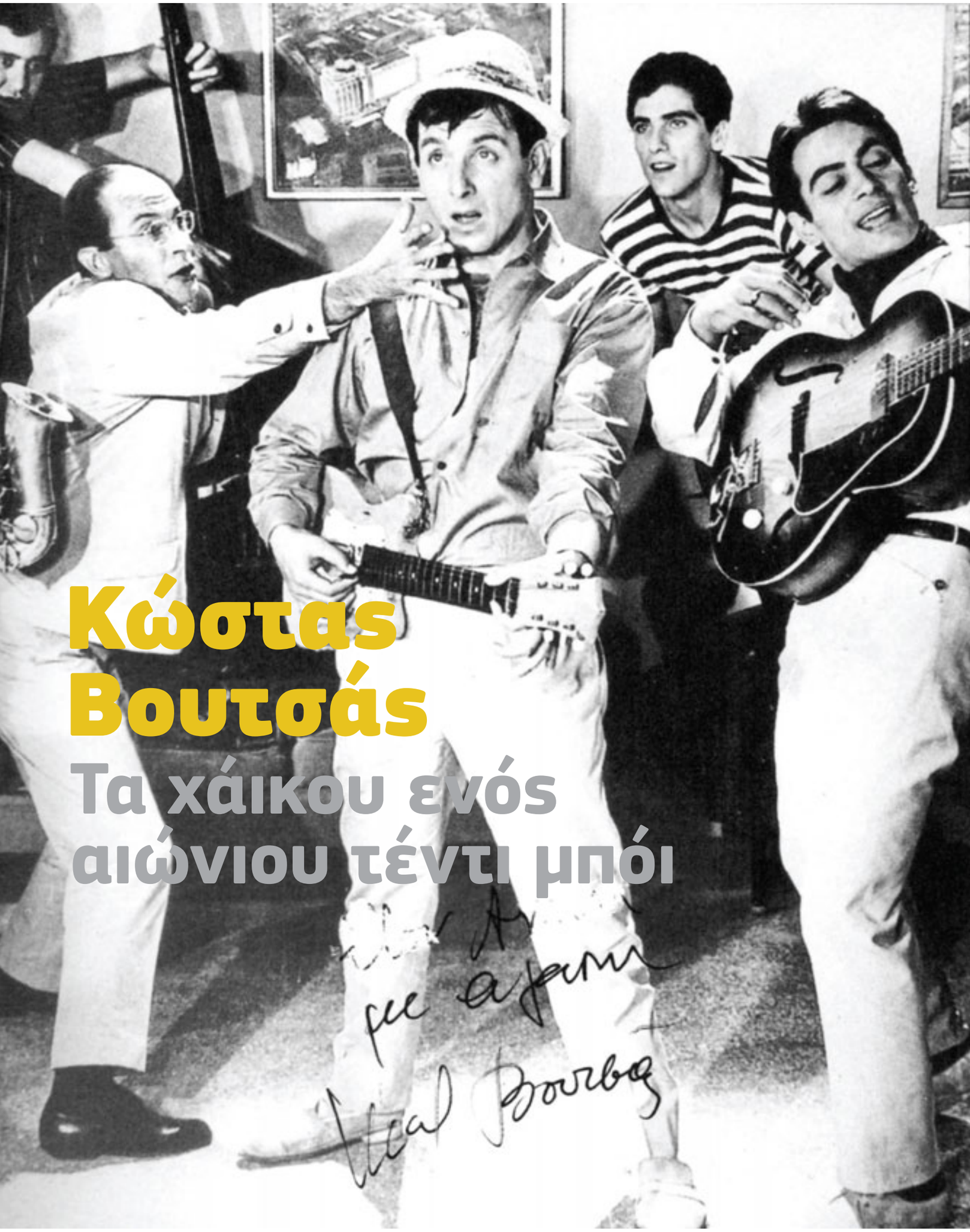
Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

MOTEL

Ένα pocket book με ατάκες φσσστ μπόινγκ, λέξεις σαν τέντι μπόι χάικου, αποστάγματα τρέλας, καριέρας, εμπειρίας και λατρείας για τη ζωή. Ο Κώστας Βουτσάς συγκεντρώνει σε ένα βιβλίο την κοσμοθεωρία του, που συνοψίζεται στο προσωπικό του θέσφατο: «Τη στιγμή που νομίζεις ότι τα ξέρεις όλα, παύεις να σκέφτεσαι» (εκδόσεις Πατάκη). Τσιτάρουμε.

Επιμέλεια **Δημήτρης Αθανασιάδης**

Κώστας Βουτσάς

Τα χάικου ενός αιώνιου τέντι μπόι

Αν είσαι μόνο... «εγώ»
Αν είσαι... «τα ξέρω όλα»
Αν είσαι... «τα μπορώ όλα»
Αν είσαι... «είμαι άτρωτος»
Τότε είσαι βλαξ...
Και η βλακεία δεν βγαίνει ποτέ στη σύνταξη...

Τη στιγμή που νομίζεις ότι τα ξέρεις όλα, παύεις να σκέφτεσαι.

Αν ξέρεις ότι δεν ξέρεις, κάνεις λιγότερα λάθη.

Οι ανασφαλείς καλλιτέχνες, οι μέτριοι, οι «φαίνεσθαι» και όχι οι «είναι» κάνουν την καλλιτεχνία πιο επιθετική, πιο χυδαία, πιο αποκρουστική, ακριβώς για να εντυπωσιάσουν.

Να είσαι αυθεντικός, όχι να κάνεις τον αυθεντικό. Γι' αυτό να μην κάνεις ποτέ εκπτώσεις και συμβιβασμούς.

Να πρωτοπορείς, να καινοτομείς,
Να αμφισβητείς, να έρχεσαι σε ρήξη
με την οποιαδήποτε εξουσία και κατεστημένο.
Να αναζητάς διαρκώς...
Αυτό είναι κουλτούρα!
Να πηγαίνεις κόντρα στο ρεύμα...
Αυτό είναι κουλτούρα!
...Όποιες κι αν είναι οι συνέπειες!

Σε όλα, μα σε όλα, συμφωνούν μόνο οι νεκροί!

Μην εντάσσεσαι σε κανένα σύστημα. Όσοι εντάσσονται είναι έρμαια και σκλάβοι του.

Να αναθεωρείς... Συνέχεια να αναθεωρείς!

Για να είσαι διαφορετικός, πρέπει να το αντέχεις.

Η μαγκιά είναι να μην κωλώσεις την ώρα που θα νιώσεις ένα τίποτα.

Να διαβάζεις καθημερινά! Βιβλία, εφημερίδες, να συλλέγεις από παντού πληροφορίες, για να μπορείς να βλέπεις τα πράγματα όπως είναι και να τα εκτιμάς μόνος σου. Να μην ακολουθείς τη γνώμη κάποιου άλλου.

Το σινάφι σε ανακαλύπτει, το κοινό σε αποκαλύπτει και ο χρόνος σε καθιερώνει.

Εκείνος που μπορεί... πράττει.
Εκείνος που δεν μπορεί... διδάσκει.
Κι εκείνος που δεν πράττει και δεν διδάσκει... κρίνει.

Ο ενθουσιασμός είναι τροφή για τη ζωή σου.

Μη σε στενοχωρεί ό,τι συμβαίνει σήμερα. Σκέψου πώς θα «βλέπεις» το σήμερα σε τρεις μήνες... Όλα περνάνε.

Ο θάνατος πρέπει να είναι απών από τη ζωή. Όταν τελειώσει μια παρτίδα σκάκι, και ο βασιλιάς και τα πιόνια μπαίνουν στο ίδιο κουτί.

Να είσαι απλός, μην παίρνεις τον εαυτό σου στα σοβαρά.

Να αφοσιώνεσαι σε κάθε σου στόχο. Να μην υπάρχουν εναλλακτικές. Να δίνεις όλο σου τον εαυτό.

Δεν συμβουλεύω ποτέ, και ιδιαίτερα τους νέους ανθρώπους. Αν το έκανα, θα ήμουν βλάκας. Όμως μαθαίνω από τους νέους, αυτή είναι η εξυπνάδα μου, γι' αυτό υπάρχω και θα υπάρχω.

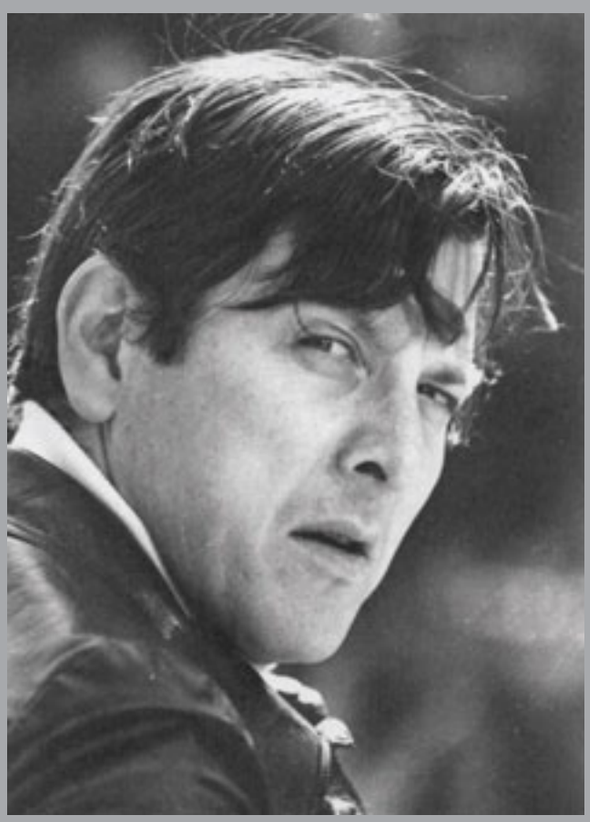
Ο καθένας στη ζωή αφήνει το «ίχνος» του. Άφησε το σημάδι σου στο σύμπαν.

Αν κάτι αξίζει να το κάνεις, κάν' το τέλεια!

Έχεις πλαστεί για ένα επάγγελμα. Αν το βρήκες, προχώρα, τυχερέ κι ευτυχισμένε.

Μην καταπιέζεις τα συναισθήματά σου... Έχουν μεγάλη δύναμη!

Να μη θυμάσαι αυτούς που σε αδίκησαν. Κάνε «απονεύρωση».

Ό,τι δεν ανανεώνεται... πεθαίνει!

Προσπάθησε να προηγείσαι της εποχής σου. Μη γεννηθείς μετά θάνατον.

Τα νιάτα είναι μόδα...

Δημιούργησε κίνητρα.

Σκοπός σου είναι να γίνεις αθάνατος πριν πεθάνεις.

Μη χρησιμοποιείς άλλοθι.

Καλός εραστής είναι αυτός που έχει εξασκηθεί μόνος του!

Όταν δεν χρωστάς και δεν πεινάς, είσαι ελεύθερος!

Το τακτ, όταν υπάρχει, περνάει απαρατήρητο. Όταν δεν υπάρχει, κραυγάζει.

Μην κουτσομπολεύεις, χάνεις χρόνο από τη δημιουργικότητά σου.

Κάθε πρωί να κοιτάζεσαι στον καθρέφτη και να δίνεις συγχαρητήρια και αγάπη στον εαυτό σου.

Να είσαι γενναιόδωρος με όλους και ειδικότερα με τους λιγότερο τυχερούς από σένα.

Αλίμονο από την παράσταση που δεν έχει μια εμφανή σκοπιμότητα.

Λένε ότι η τύχη είναι με τους τολμηρούς...
Κι εγώ λέω και μ' αυτούς που έχουν όνειρα.

Χρόνος είναι ό,τι ζεις.

Η ζωή έχεις τρεις πλικίες, Νέος, Μεσήλικας και...
Μια χαρά φαίνεσαι!

Cindy Sherman Απαγορευμένη γνώση

Μια αναδρομική έκθεση στη Νέα Υόρκη με 180 μεταμορφώσεις της αποκαλύπτει πανοραμικά το σύνολο του έργου, τους προβληματισμούς, τις άγριες ευαισθησίες, τον κώδικα και όλους τους αλγόριθμους που πρέπει να δει κανείς για να απαντηθεί επιτέλους το ερώτημα: ποια είναι η Σίντι Σέρμαν και τι παλεύει τόσα χρόνια να μας πει; Κείμενο Βάγια Ματζάρογλου

αριστερά
Cindy Sherman. Άτιτλο #465. 2008. Chromogenic color print, 161.9 X 145.4 εκ.
Courtesy the artist and Metro Pictures, New York © **2012 Cindy Sherman**

κάτω
Cindy Sherman. Άτιτλο #264. 1992. Chromogenic color print, 127 X 190.5 εκ.
Courtesy the artist and Metro Pictures, New York © **2012 Cindy Sherman**

Το 1980 η πτυχιούχος καλών τεχνών Σίντι Σέρμαν είναι μόλις 26 χρονών, όμως ήδη έχει βγάλει γλώσσα στον εικαστικό κόσμο και την κοινωνία της Νέας Υόρκης με τη σειρά έργων «Untitled Film Stills». 70 ασπρόμαυρες αυτοπροσωπογραφίες περιγράφουν τους ρόλους που επεφύλαξε για τα θηλυκά το σινεμά των 50s και 60s. Πώς «βλέπει» τη γυναίκα το Χόλιγουντ, τα b-movies, τα φιλμ νουάρ, ο γαλλικός σοφιστικέ κινηματογράφος, με λίγα λόγια οι άνδρες; αναρωτιέται η Σίντι. Για να απαντήσει, στήνεται μπροστά στην κάμερά της, αρχίζει τις μεταμφιέσεις και γίνεται το κορίτσι με τα 70 πρόσωπα-στερεότυπα: γυναίκα καριέρας, μοιραία σεξοβόμβα, βαρεμένη νοικοκυρά, κακοποιημένη κακομοίρα, προκλητική Λολίτα, μουσίτσα βιβλιοθηκάριος, ξεπεσμένη αριστοκράτισσα, μοναχική ταξιδιώτισσα... Οι εικόνες της, ανοικτές σε όλες τις μεταφράσεις, επιτρέπουν τη φαντασία του θεατή να οργιάσει, να δημιουργήσει τα δικά του συμφραζόμενα και ιστορίες, ακυρώνοντας στην ουσία τις πολυάριθμες αναλύσεις των ειδικών. Κυρίως, λένε πως η τέχνη μπορεί (και πρέπει) να είναι παιχνίδι.

Την επόμενη χρονιά, η Σίντι πέφτει με τα μούτρα στο χρώμα και την επίθεση. Κατά παραγγελία του περιοδικού Artforum, δημιουργεί τα centerfolds, ερωτικές εικόνες κοριτσιών περίπου σαν αυτές που φιλοξενούν στις κεντρικές σελίδες τους τα ανδρικά περιοδικά. Η Σίντι πρωταγωνιστεί σε διπλό ρόλο. Είναι το φωτογραφιζόμενο pin up -αντικείμενο του πόθου- girl, και την ίδια στιγμή ο (υποτιθέμενος) άνδρας φωτογράφος με το αχόρταγο βλέμμα.

Το επόμενο βήμα έρχεται το 1989 με τα Πορτρέτα Ιστορίας. Υιοθετώντας για πρώτη φορά και ανδρικούς ρόλους, η Σέρμαν βασίζεται σε έργα-αριστουργήματα διαφόρων καλλιτεχνικών ρευμάτων (αναγέννηση, μπαρόκ, ροκοκό, νεοκλασικισμός) για να τα παρωδήσει. Καταφέρνει να στοιχίσει γύρω της όσους υπερασπίζονται τη ρήξη με το παρελθόν και την παράδοση.

Με αποκρυσταλλωμένη αισθητική και ιδεολογική άποψη, συνεχίζει ακάθεκτη μέχρι σήμερα: Χαρακτήρες Παραμυθιών (1985), Καταστροφές (1986), Sex Pictures (1992), Σουρεαλιστικές Εικόνες Τρόμου (1994-96), Hollywood/Hamptons (2000-2002), Κλόουν (2003), Κοινωνικά Πορτρέτα (2008), Φωτογραφική Τοιχογραφία (2010), φωτογραφήσεις μόδας (1983-2011) είναι μερικές από τις διάσημες σειρές της δεύτερης πιο ακριβής φωτογράφου του κόσμου. Η λέξη-κλειδί για το ιδίωμα της Σίντι Σέρμαν είναι μάλλον το «γκροτέσκ». Η έννοια του «ωραίου» και η απόδοσή του δεν αποτελεί σε καμιά περίπτωση ζητούμενο. Σημειολογικά, βασίζεται σε κώδικες του αλλόκοτου: υπερβολικά χαρακτηριστικά, μεγάλες μύτες, υπερμεγέθεις γλουτοί, κατατρομαγμένα βλέμματα, ξεχειλωμένα αιδοία, φανταχτερά κακόγουστα ρούχα, ακρωτηριασμένες κούκλες, θεατρικές πόζες, ένα καρναβάλι, ένα πάρτι φρικιών.

Σε τεχνικό επίπεδο, η Σίντι Σέρμαν είναι σαν ελβετικός σουγιάς: τα κάνει όλα και συμφέρει. Τα τελευταία 35 χρόνια, ποζάρει, μακιγιάρει, χτενίζει, κάνει styling, σκηνοθετεί, επινοεί περσόνες, υποδύεται ρόλους, κάνει performance, φωτογραφίζει. Σε ιδεολογικό επίπεδο, το έργο της περιγράφει σκοπίμως μερικά από τα πιο κακομακιγιαρισμένα μοντέλα-κεφάλαια της κοινωνίας της ευμάρειας: την καταδυνάστευση του σύγχρονου ανθρώπου από τα κλισέ της επιτυχίας και του κοινωνικού στάτους, το κυνήγι της νεότητας και ομορφιάς, την κατασκευή της θηλυκότητας. Η διάλεκτός της θέτει ζητήματα ταυτότητας, σχολιάζει τον κορεσμό του οπτικού μας ορίζοντα από την υπερπροσφορά εικόνων, μιλά για την ίδια τη φύση του μέσου της φωτογραφίας.

Μέχρι τις 11 Ιουνίου, το MoMA της Νέας Υόρκης είναι αφιερωμένο στην ντίβα της φωτογραφίας φιλοξενώντας ένα πανόραμα της τέχνης της. 180 φωτογραφίες της Σίντι Σέρμαν εκτίθενται με τη λογική της θεματικής συγγένειας κι όχι της χρονολογικής σειράς, δημιουργώντας νέα νήματα σύνδεσης ενός πλουσιότατου έργου και δίνοντας την ευκαιρία για καινούργιες αναγνώσεις. Από τις 2 έως τις 10 Απριλίου, σε μια παράλληλη δράση με τον τίτλο «Carte Blanche: Cindy Sherman» θα προβληθούν οι δύο δικές ταινίες της, «Doll Clothes» (1976) και «Office Killer» (1997), καθώς και κάποια από τα αγαπημένα της φιλμ. «Σχιζοφρενής δολοφόνος με το πριόνι» (1974), «Σκιές» (1959), «The Fearless Vampire Killers» (1964), b-movies αλλά και κλασικά αριστουργήματα, δείχνουν τα αλλόκοτα γούστα και τις περίεργες επιρροές της.

Το MoMA κάνει ίσως το προαπαιτούμενο για την κατανόηση του στίγματος μιας εκπροσώπου της σύγχρονης τέχνης: παρουσιάζει το σύνολο της δουλειάς της, πιστοποιώντας την άποψη πως η Σέρμαν είναι ο ακρογωνιαίος λίθος της μεταμοντέρνας φωτογραφίας, μια από τις μεγαλύτερες κυρίες της πρόκλησης και της σύγχρονης τέχνης.

www.MoMA.org/cindysherman

Μάριος Φουρνάρης
Αλκυονήδες ημέρες

Ο διευθυντής του Κέντρου Περίθαλψης Άγριων Ζώων και Περιβαλλοντικής Ενημέρωσης του Συλλόγου «Αλκυόνη» στην Πάρο ανήκει στην κατηγορία των Ελλήνων που δεν ονειρεύτηκε ούτε πλούτη ούτε δόξα ούτε εύκολα φράγκα για να πορευτεί τη ζωή του. Ποια είναι η δράση του; Και γιατί αυτός και οι όμοιοί του είναι ο μόνος δρόμος για να ξεκολλήσουμε από την κρίση;

Συνέντευξη **Στέφανος Τσιτσόπουλος** Φωτογραφία **Χρήστος Χατζηιωάννου**

25 χρόνια πριν, σπουδάζεις γυμναστής στην Κομοτηνή! Τι συνέβη, ποια είναι η ιστορία, το κλικ, το γύρισμα, που 25 χρόνια μετά, αντί να σε βρουν διορισμένο σε κάποιο σχολείο, σε βρίσκουν διευθυντή του Κέντρου Περίθαλψης Άγριων Ζώων και Περιβαλλοντικής Ενημέρωσης του Συλλόγου ΑΛΚΥΟΝΗ στην Πάρο; Στην Κομοτηνή συνάντησα ένα τραυματισμένο φιδαετό. Τον φιλοξένησα στην κουζίνα, του έδωσα τις πρώτες βοήθειες και τον έστειλα στην Αίγινα για ολοκληρωμένη περίθαλψη. Στη συνέχεια οργάνωσα έναν σταθμό Α΄ Βοηθειών εκεί και μετά το τέλος των σπουδών πήγα στην Αίγινα, όπου έμεινα τέσσερα χρόνια ως εθελοντής. Από το '95 ξεκινήσαμε στην Πάρο. Κάποια στιγμή βλέπαμε μετά από χρόνια ένα φιλμάκι από απελευθερώσεις άγριων πουλιών. Ένας φιδαετός έφευγε από το έδαφος και πετούσε αργά και επιβλητικά προς τις πατρίδες του. Η Μαρία Γανωτή με ενημέρωσε πως ήταν ο φιδαετός που τους είχα στείλει από την Κομοτηνή. Γενικά, δεν υπήρχε κάποια στιγμή που αποφάσισα να ασχοληθώ με την περίθαλψη. Μάλλον το ένα γεγονός ακολούθησε το άλλο, είτε τυχαία είτε ως πεπρωμένο.

Ξεκινήσατε, εσύ και η ομάδα, από ένα εξοχικό σπίτι στην αρχή, μέχρι να φτάσουμε στις σημερινές εγκαταστάσεις, όπου στεγάζεστε. Κι έπρεπε να προσπεράσετε 10 χρόνια γραφειοκρατικής παράνοιας, μέχρι να πάρετε όλες τις άδειες για να δράτε αναπόσπαστοι. Για ποιο λόγο αυτή η καθυστέρηση; Και πώς λειτουργείτε σήμερα; Από το 1995 έως το 2004 αντιμετωπίσαμε το χειρότερο πρόσωπο της ελληνικής γραφειοκρατίας. Βάσει της ελληνικής νομοθεσίας χρειαζόμαστε άδεια λειτουργίας, ώστε να κατέχουμε και να περιθάλπουμε άγρια είδη της ελληνικής πανίδας. Αυτό που θα έπρεπε να είναι ζήτημα μίας αίτησης και μίας εβδομάδας, έγινε δέκα χρόνια αγώνα, με ερωτήσεις στη βουλή και γράμματα επιστημόνων από όλο τον κόσμο. Δε θα ξεχάσω ποτέ στη ζωή μου τον εφιάλτη που ζήσαμε, όταν μας επισκέφτηκε στα πλαίσια της όλης διαδικασίας ένα κλιμάκιο του Υπουργείου Γεωργίας για τον έλεγχο των εγκαταστάσεων. Υπήρχαν και ευγενείς - συνεργάσιμοι υπάλληλοι σε αυτή την ομάδα. Ήταν ωστόσο κάποιος, καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας μεθυσμένος, ο οποίος έπαιρνε έναν-έναν τα μέλη του συμβουλίου της ΑΛΚΥΟΝΗΣ ιδιαιτέρως και ζητούσε διάφορα ποσά, ώστε να «ξεμπλέξει» τη διαδικασία. Στην ταμία της ΑΛΚΥΟΝΗΣ πρότεινε «άλλου είδους» ανταλλάγματα. Αν και είμαι ικανοποιημένος, διότι ποτέ δεν ακολουθήσαμε τακτικές «νεοελληνικού λαδώματος» σε αυτές τις διαδικασίες, δεν μπορώ να αποδεχτώ γιατί έπρεπε να βιώσουμε όλον αυτόν τον εξευτελισμό. Θέλω να υπογραμμίσω κλείνοντας, τη φωτεινή εξαίρεση του κυρίου Ηλία Μπεριάτου, τον οποίο συναντήσαμε ως Γ. Γραμματέα του Υπουργείου Γεωργίας το 1999. Χωρίς κομματικές ή άλλες συστάσεις, μας αντιμετώπισε με ευρωπαϊκή ευγένεια και μας εξέδωσε άμεσα την προσωρινή άδεια λειτουργίας, για τη νομιμοποίηση του έργου της ΑΛΚΥΟΝΗΣ.

Ο Τύπος σε περιπτώσεις όπως η δική σου, παράδειγμα δράσης, της περίφημης κοινωνίας των πολιτών, χρησιμοποιεί διασταλτικούς χαρακτηρισμούς, προκειμένου να σας περιγράψει: σταυροφόροι, ήρωες, μαχητές του καλού... ξέρεις! Πες μου όμως ψύχραιμα: πώς νιώθετε εσύ και οι όμοιοί σου; Και προπάντων, γιατί το κάνετε; Η πικρή αλήθεια είναι πως από την αρχή της δεκαετίας του '90 μέχρι σήμερα, σε όλη την Ελλάδα, οι άνθρωποι που γνωρίζουν σφαιρικά το αντικείμενο της περίθαλψης των άγριων ζώων, (από τις θεραπευτικές μεθόδους έως τη νομοθεσία και τις ειδικές εγκαταστάσεις), μετριούνται στα δάχτυλα του ενός χεριού και είναι οι ίδιοι. Τότε ήμασταν πολύ νέοι και τώρα είμαστε μεσήλικες. Πρέπει να βρεθούν νέοι τρελοί που θα αποφασίσουν πως αυτή η υπόθεση τους αφορά. Είναι πολύ δύσκολο, διότι προϋποθέτει πως συνδέεις τη ζωή σου με μία καριέρα που δε θα σου αποφέρει οικονομικά οφέλη ούτε στο επίπεδο του κατώτερου μισθού, ενώ ταυτόχρονα θα πρέπει να εργαστείς με πάθος, συχνά έως 16 ώρες την ημέρα και χωρίς σαββατοκύριακα και διακοπές. Παράλληλα, πρέπει με κάποιο τρόπο να έχεις και άλλη εργασία για το βιοπορισμό. Προσωπικά εγώ αισθάνομαι τυχερός που μου έτυχε αυτή η πρωτότυπη πορεία στη ζωή μου, αλλά δε θα μπορούσα να το προτείνω σε κάποιο νέο παιδί στην Ελλάδα. Όταν ξεκίνησα, ασχολήθηκα με την περίθαλψη από μια ρομαντική διάθεση να βοηθάω τα ζώα. Στη συνέχεια πήρε τη σκυτάλη το πείσμα να καταφέρουμε να οργανώσουμε, να χτίσουμε και να κρατήσουμε

ζωντανή την ΑΛΚΥΟΝΗ. Σήμερα κυλάει ευκολότερα όλη η διαδικασία. Έχουμε καταξιωθεί στην κοινωνία και το μόνο άγχος είναι η εξεύρεση των οικονομικών για τα λειτουργικά έξοδα του Συλλόγου.

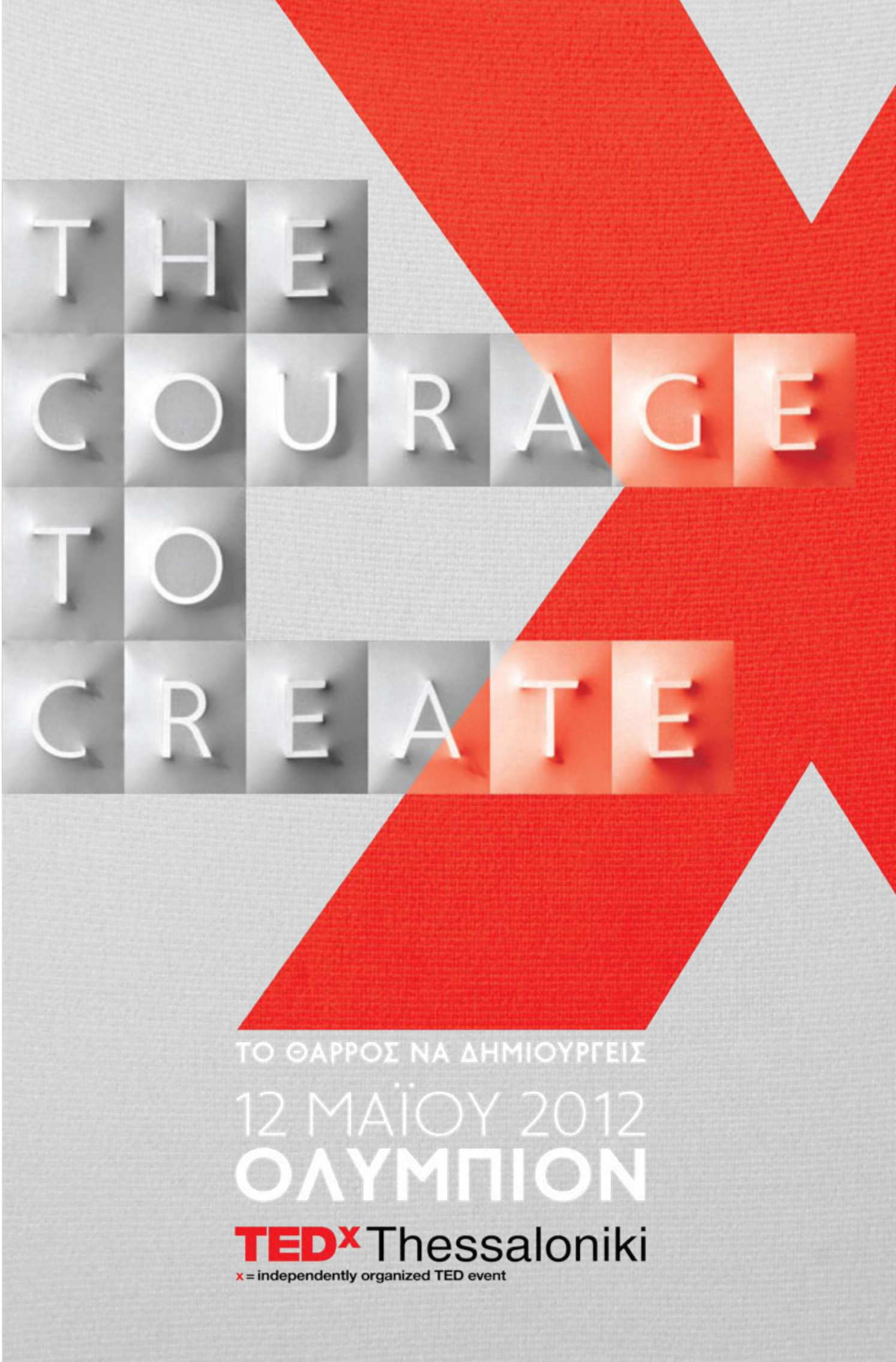
Ας μιλήσουμε τη σκληρή γλώσσα των αριθμών: πόσα χρήματα χρειάζεται η λειτουργία της ΑΛΚΥΟΝΗΣ για τροφές, φάρμακα, εγκαταστάσεις, εξοπλισμό; Και πόσα και από πού καταφέρνετε να μαζέψετε για την εύρυθμη λειτουργία της; Στην ΑΛΚΥΟΝΗ δεν υπάρχουν έμμισθα μέλη, οπότε το σύνολο των εξόδων αφορούν λειτουργικά έξοδα, κυρίως ζωοτροφές και νέες κατασκευές ή βελτιώσεις στις εγκαταστάσεις. Μόνο για κρέας και ψάρι για ζωοτροφές χρειαζόμαστε 15.000 ευρώ τον χρόνο. Η αναζήτηση χρημάτων είναι συνεχής και προς όλες τις πλευρές. Συνδρομές μελών, δωρεές φίλων, συνεργασίες με ιδιωτικές εταιρίες, πώληση αναμνηστικών από τις εγκαταστάσεις κ.α.

Υπάρχουν 25 μαυρόγυπες σε όλη την Ελλάδα και οι 4 πέρασαν από το «νοσοκομείο» σας. Κι ένας, από ό,τι ξέρω, παραμένει μόνιμος τρόφιμος λόγω ανηκέστου βλάβης. Πες μου την ιστορία. Σύμφωνα με το κόκκινο βιβλίο των απειλούμενων σπονδυλοζώων της Ελλάδας, εκτιμάται ότι ολόκληρος ο ελληνικός πληθυσμός δεν ξεπερνά τα 15-20 ζευγάρια. Χαρακτηρίζεται δε ως Endangered E1, ανώτερη κατηγορία κινδύνου προς εξαφάνιση. Τέσσερα νεαρά άτομα έχουν περάσει από την ΑΛΚΥΟΝΗ, εκ των οποίων κανένα δεν ήταν πυροβολημένο, αλλά έφεραν κατάγματα από πτώση από τις φωλιές τους. Οι δύο από τους τέσσερις απελευθερώθηκαν, ενώ οι άλλοι δύο έμειναν ανάπηροι. Ο μαυρόγυπας που ακόμα φιλοξενείται στην ΑΛΚΥΟΝΗ έπεσε από τη φωλιά του ως νεοσσός και έφερε κατάγματα και στα δύο φτερά. Το φτερό που είχε τη σοβαρότερη βλάβη αποκαταστάθηκε εντελώς. Το φτερό με τη φαινομενικά ευκολότερα αντιμετωπίσιμη βλάβη αποκαταστάθηκε, αλλά η αγκύλωση στον καρπό του φτερού δεν του επέτρεψε να πετάξει. Φιλοξενείται σε ειδικά διαμορφωμένο χώρο, περίπου συνολικής έκτασης ενός στρέμματος. Τα έξοδα για τη διατροφή του από τον περασμένο Οκτώβριο και για έναν χρόνο έχουν αναλάβει οι φίλοι μας (Παύλος και Cordelia Κανελλοπούλου), ως πρωτότυπο δώρο γάμου προς ένα φιλικό τους ζευγάρι.

Πες μου και την ιστορία του πουλιού που έκανε τον δρόμο και από το Σουδάν έφτασε στην Πάρο... Τον Ιανουάριο του 1996 βρέθηκε στην Πάρο ένα πουλί εξασθενημένο και άρρωστο. Επρόκειτο για μία (Porphyrula alleni), ένα είδος που δε μεταναστεύει από τις λίμνες του Σουδάν, αλλά ήταν η έβδομη φορά που βρισκόταν σε ευρωπαϊκό έδαφος, από παραπλανημένη μετανάστευση. Την ονομάσαμε Πορφυρούλα και μετά τις πρώτες ημέρες στην εντατική με χορήγηση φαρμάκων και τάισμα με το ζόρι, την πείσαμε να φάει μόνη της κρύβοντας το φαγητό της μέσα σε αχιβάδες. Όταν έγινε καλά, οι επιστημονικοί μας συνεργάτες επέμεναν ότι θα έπρεπε να γυρίσει στην Αφρική για απελευθέρωση. Οι πρώτες προσπάθειες να αποσταλεί στο Σουδάν σε συνεννόηση με την ελληνική πρεσβεία απέβησαν άκαρπες. Στη συνέχεια το Σουδάν αποχώρησε εντελώς ως προοπτική λόγω εμφυλίου πολέμου και τελικά δύο εθελοντές της ΑΛΚΥΟΝΗΣ πέταξαν στο Ασουάν, στη νότια Αίγυπτο, όπου απελευθερώθηκε η Πορφυρούλα στον Νείλο.

Πόσοι εθελοντές είναι στη λίστα αναμονής σας, ώστε να προσφέρουν την εργασία τους; Και ποιες ειδικότητες χρειάζεστε, σε περίπτωση που οι κοινωνικά ευαισθητοποιημένοι αναγνώστες μας (oh yes!) θελήσουν να συνδράμουν; Οι εθελοντές της ΑΛΚΥΟΝΗΣ χωρίζονται σε αυτούς που προσφέρουν εθελοντική εργασία στις κεντρικές εγκαταστάσεις στην Πάρο και στους υπεύθυνους των σταθμών Α' Βοηθειών σε όλη τη χώρα. Οι εθελοντές μας δε χρειάζεται να έχουν κάποια προηγούμενη ειδίκευση, αλλά περνούν από βασική εκπαίδευση κατά την επίσκεψή τους στην Πάρο, είτε με αλληλογραφία και τηλέφωνο για τους σταθμούς Α' Βοηθειών. Επίσης, ψάχνουμε πάντα για εθελοντές στην Αθήνα που θα αναλαμβάνουν να μεταφέρουν τα περιστατικά από τους σταθμούς των υπεραστικών λεωφορείων στο λιμάνι ή από το ένα πλοίο στο άλλο, για την αποστολή στην Πάρο. Όποιος επιθυμεί να συμμετέχει μπορεί να επικοινωνήσει μέσω email: alkioniparos@yahoo.gr
Και τηλεφωνικά: 22840 22931 και 6944741616

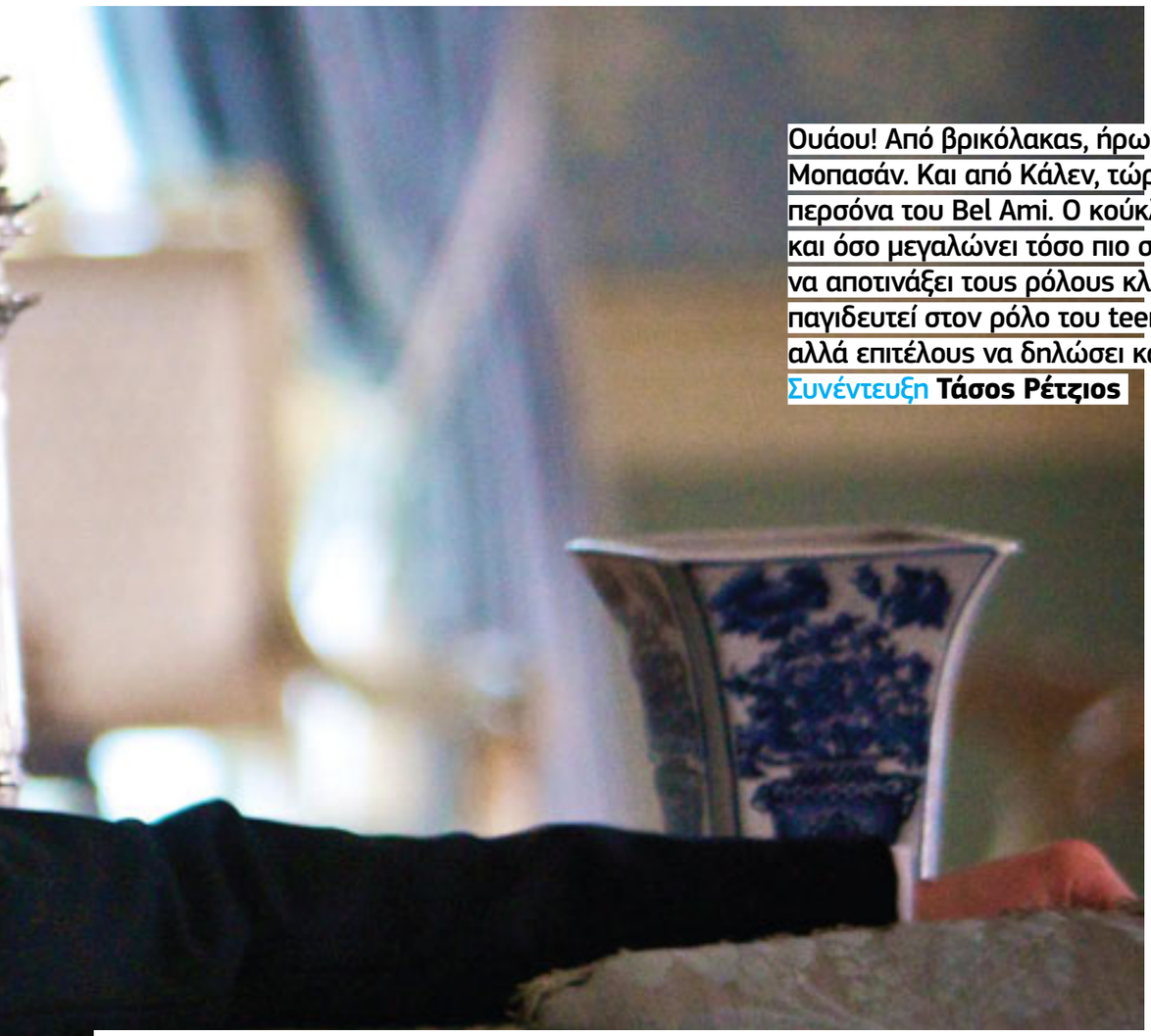
Ο Μάριος Φουρνάρης είναι ένας από τους 5 φετινούς επιτυχόντες του πρωτοποριακού προγράμματος κοινωνικής συνεισφοράς Vodafone World Of Difference. Έχει έτσι την ευκαιρία να είναι διευθυντής πλήρους πλέον απασχόλησης στο Κέντρο Περίθαλψης Άγριων Ζώων και Περιβαλλοντικής Ενημέρωσης του Συλλόγου ΑΛΚΥΟΝΗ στην Πάρο, εφόσον ο μισθός του καλύπτεται ολοκληρωτικά από το πρόγραμμα.

THE
COURAGE
TO
CREATE
ΤΟ ΘΑΡΡΟΣ ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙΣ
12 ΜΑΪΟΥ 2012
ΟΛΥΜΠΙΟΝ
TEDx Thessaloniki
x = independently organized TED event
#TEDxThess
TEDxThessaloniki
tedxthessaloniki.com

Robert Pattinson

Τελετές ενηλικίωσης

Ουάου! Από βρικόλακας, ήρωας του Γκι ντε Μοπασάν. Και από Κάλεν, τώρα ενδύεται την περσόνα του Bel Ami. Ο κούκλος ενηλικιώνεται και όσο μεγαλώνει τόσο πιο σφοδρά προσπαθεί να αποτινάξει τους ρόλους κλισέ, ώστε να μην παγιδευτεί στον ρόλο του teenage sex symbol, αλλά επιτέλους να δηλώσει και καλός ηθοποιός.
Συνέντευξη **Τάσος Ρέτζιος**

«Μόδες...» λέει περιφρονητικά, βλέποντας το θέαμα του νεαρόκοσμου που ξεροσταλιάζει έξω από την Berlinale για να τον δει, ένας σκανδιναβός συνάδελφος. Αλλά σκέφτομαι, λίγο μετά την προβολή του «Bel Ami», της ταινίας για την οποία βρίσκεται εδώ ο Πάτινσον, ότι αυτή μπορεί να είναι μια εύστοχη παρατήρηση για τον Edward Cullen του φαινομένου «Twilight», αλλά μάλλον άδικη για τον Georges «Bel Ami» Duroy, του ήρωα του Γκι ντε Μοπασάν, που μετέφεραν στη μεγάλη οθόνη οι (θεατρικοί κατά βάση) σκηνοθέτες Declan Donnellan και Nick Ormerod στο κινηματογραφικό τους ντεμπούτο.

Μακριά από τον γεμάτο ευαισθησίες και πραγματική αγάπη Cullen και πολύ κοντύτερα σε έναν τύπο που τείνουμε να τον συναντάμε όλο και περισσότερο στις μέρες μας, αμοραλιστή, εκμεταλλευτή, δεινό αναρριχητή στις ευκαιριακές σκαλωσιές που στήνει ένας κόσμος χωρίς ήθος, αρχές, αξίες, ο Bel Ami θα μπορούσε να είναι ένας «ήρωας» των καιρών μας. Τον συναντάμε όμως στο Παρίσι του 1890, πεινασμένο, άθλιο κι εγκλωβισμένο στο ακόμα πιο άθλιο δωμάτιό του, να βρίσκει παρηγοριά στις αγκαλιές θλιβερής πόρνης, αλλά και το άγγιγμα της τύχης χάρη σε μια τυχαία συνάντηση που θα τον βάλει για καλά στους κύκλους της καλής και ισχυρής κοινωνίας της πόλης, στις ίντριγκες και τις δολοπλοκίες της πολιτικής και των μέσων ενημέρωσης και -πάνω από όλα- στο κρεβάτι ευυπόληπτων και με ισχύ γυναικών. Ναι, ετοιμαστείτε να δείτε τον Πάτινσον σε έναν κόντρα ρόλο, με όλες τις αδυναμίες του φόρα παρτίδα, γοητευτικό, αλλά και γλοιώδη αριβίστα, ένας άκοπος νέος, χωρίς ουσιαστικό επάγγελμα, δυνατότητες και χαρίσματα. Το μόνο που μπορεί να εκμεταλλευτεί (και το κάνει με άψογο, χειρουργικό τρόπο) είναι το πάθος των γυναικών γι' αυτόν.

Λίγο μετά τις κραυγές των φαν του, βλέποντάς τον με διαφορετικό λουκ, ξυρισμένο κεφάλι, βλέμμα αυτοπεποίθησης κι ένα τσαγανό να πλανιέται στην ατμόσφαιρα, δεν μπορεί κανείς παρά να ξεκινήσει με το αν ανησυχεί που με αυτήν την ταινία οι πολυπληθείς θαυμαστές του δε θα πάρουν αυτό που ίσως θα περίμεναν από τον πρωταγωνιστή του «Twilight». «Σίγουρα είναι κάτι πολύ διαφορετικό αυτός ο ρόλος», παραδέχεται ο ίδιος, «αλλά γι' αυτό ακριβώς γίνεται κανείς ηθοποιός. Να μπορεί να μπαίνει στο δέρμα τόσων διαφορετικών χαρακτήρων, να ζει σε τόσο διαφορετικούς κόσμους, να μπορεί να αλλάζει ζωές. Είναι κάτι σαν προνόμιο, να έχεις τη δυνατότητα να γίνεσαι για λίγο κάτι άλλο. Όσο για τους φαν, δεν υπάρχει κάτι για το οποίο να πρέπει να ανησυχώ, από τη στιγμή που δεν τους δημιούργησα εγώ. Καταλαβαίνω τη δύναμη της εικόνας, ίσως και των προτύπων, αλλά ελπίζω οι πιο πολλοί να εκτιμήσουν σε μένα την ίδια μου τη δουλειά κι όχι μια... φαντασιακή περσόνα. Εξάλλου, οι μεγάλοι ηθοποιοί, που κι εγώ θαυμάζω, είναι αυτοί που τολμούν και παίζουν ρόλους δύσκολους, χαρακτήρες αντιφατικούς, ίσως και αντιπαθητικούς».

Τι τον έκανε όμως να διαλέξει τον συγκεκριμένο ρόλο, τι τον γοήτευσε σε έναν τέτοιο τύπο, που μάλλον δύσκολα -αν δεν ήσουν... ξαναμμένο θηλυκό- να τον διάλεγες για παρέα; «Με κάποιον τρόπο ο Ζορζ γίνεται αμέσως συμπαθής: ένα παιδί που έρχεται από το πουθενά, με μικρές πιθανότητες ακόμα και της ίδιας της επιβίωσης και ξαφνικά, με ένα γύρισμα της τύχης, βρίσκεται σε ένα περιβάλλον εντελώς ξένο προς αυτόν, αλλά και με τη μοναδική ευκαιρία να ξεφύγει μια και καλή από τη μοίρα του. Δεν έχει ταλέντο σχεδόν σε τίποτα, αλλά ο τρόπος που επιλέγει για να τα καταφέρει κρύβει μέσα του ευφυΐα, δυναμισμό, αλλά κυρίως την αγωνία του ανθρώπου για επιβίωση με κάθε μέσο. Αυτά τα στοιχεία ήταν που με κέντρισαν στον ρόλο, όπως και η αντιστοιχία της εποχής με το σήμερα. Ένιωσα ότι ήταν μια ιστορία που κάλλιστα θα μπορούσε να υπάρχει σήμερα - μάλλον υπάρχει σίγουρα. Έπειτα, ήταν κι όλο αυτό το γαλλικό περιβάλλον τότε, με τη διαπλοκή της πολιτικής με τα μίντια, την εκμετάλλευση, τις μυστικές διπλωματίες, που σε πάει πίσω, στις αρχές ίσως αυτού που συμβαίνει σήμερα. Δύσκολα λες όχι σε μια τέτοια ιστορία».

Δύσκολα όμως λες όχι και στην ερωτική πρόσκληση των γυναικών με τις οποίες πάει, γίνεται εραστής ή και παντρεύεται στην ταινία ο Πάτινσον: Ούμα Θέρμαν, Κριστίνα Ρίτσι, Κριστίν Σκοτ Τόμας, διαφορετικές γυναίκες, διαφορετικοί τύποι ερωτισμού, αλλά ο Bel Ami έχει... μια γλυκιά αγκαλιά για την κάθε μία (και για μερικές ακόμη). «Πάνω απ' όλα, αισθάνομαι πάρα πολύ τυχερός που είχα την ευκαιρία να συνεργαστώ με τρεις τόσο εξαιρετικές γυναίκες ηθοποιούς, αλλά και με άνδρες όπως ο Κολμ Μίνεϊ. Είναι σαν να έπαιρνα ξεχωριστά και τόσο διαφορετικά μαθήματα υποκριτικής. Η κάθε μια τους αντιπροσωπεύει τόσο ιδιαίτερα πράγματα, έχει τον δικό της τρόπο ερμηνείας και συμμετοχής σε μια ταινία, αλλά παράλληλα μοιάζουν τόσο πολύ στην εξαίρετη αίσθηση επαγγελματισμού που διαθέτουν. Απλώς τις έβλεπα να έρχονται στο πλατό και σκεφτόμουν την τύχη που μου προσφέρει αυτό το επάγγελμα»...

Το επάγγελμα του δημοσιογράφου, που προσπαθεί να ασκήσει στην ταινία, δεν ήταν αυτό που ίσως φανταζόταν. «Ο Ζορζ μπαίνει σε έναν κόσμο για τον οποίο δεν έχει ιδέα και επιβιώνει μονάχα εκμεταλλευόμενος τη δύναμη του σεξ και της επιρροής των γυναικών στους συζύγους τους. Από μια άποψη δεν κάνει τίποτα διαφορετικό από τους μεγάλους παράγοντες με τους οποίους πλέον συνεργάζεται: όπως κι αυτοί, έτσι κι αυτός χρησιμοποιεί όλα τα μέσα για να πετύχει κι ας μην έχει τα προσόντα. Η ταινία, πάντως, είναι μια υπενθύμιση πως η διαφθορά και η ανηθικότητα μπορεί να κρύβεται τόσο στα μεγάλα όσο και στα ασήμαντα στοιχεία της ζωής. Εξαρτάται από τον καθένα πώς θα κινηθεί μέσα σε όλο αυτό».

Ilia Darlin

Καθώς η νέα της δουλειά ακούγεται ταυτόχρονα σε 20 χώρες και το όνομά της κυκλοφορεί ανά την υφήλιο, η Ilia Darlin μας περιγράφει τις ωδίνες του να φτιάχνεις ποπ σε μια Ελλάδα χωρίς ποπ κουλτούρα, την αμετάκλητη απόφαση ενός κοριτσιού να ακολουθήσει τα όνειρά του σε όλη τους την έκταση και τη σημασία του να λανσάρεις μηχανόβιο και θρησκευτικό κιτς στα βιντεοκλίπ σου.

Συνέντευξη **Δημήτρης Καραθάνος** Φωτογραφία **Κώστας Αυγούλης**

Hit Me

«Δε συνηθίζω να το λέω, αλλά ίσως είναι καλή στιγμή να σου αναφέρω πως σε μια από τις πρώτες μου μεγάλες συναυλίες δεν ήμουν ακριβώς προσκεκλημένη! Γνώριζα ένα παιδί που διοργάνωνε πολλά events στο Λονδίνο, σε ένα συγκεκριμένο ήθελα πολύ να εμφανιστώ, μόνο που, όταν έφτασα, οι υπόλοιποι δεν ήταν ενήμεροι. Τελικά τραγούδησα στο gig, και εξακολουθώ να πιστεύω ότι ήμουν η καλύτερη. Εκείνη τη στιγμή ήταν κωμικοτραγικό, τώρα που το σκέφτομαι, το βρίσκω απλώς κωμικό».

Είναι όντως η Ilia Darlin προϊόν αμετροεπούς φιλοδοξίας σε συνδυασμό με ένα καλώς εννοούμενο θράσος; Το ερώτημα ξεπηδά στο μυαλό μου όταν την παρακολουθώ για πρώτη φορά να μιλά για την επιτυχία της σε μια τηλεοπτική συνέντευξη, («το ήθελα λυσσασμένα. Δε θεώρησα ποτέ ότι μπορεί να μη γίνει»), τώρα μου το επιβεβαιώνει χαρωπά και κατά πρόσωπο, με ένα πηγαίο χαμόγελο, του οποίου η διάρκεια επιτείνεται από τη χρονοκαθυστέρηση του Skype.

Κοσμοπολίτισσα εκ φύσεως και κυβερνοταξιδεύτρια κατ' επάγγελμα, με πολλές δουλειές της να διεκπεραιώνονται υποχρεωτικά on line, τον τελευταίο χρόνο η Ilia Darlin βρίσκεται σαν φυσική παρουσία στο Λονδίνο, τη Νέα Υόρκη, το Λος Άντζελες, το Κονέκτικατ, ενίοτε και στην Αθήνα, όπως σήμερα. Έχει μόλις κυκλοφορήσει ένα καινούργιο σινγκλ, με τίτλο «Hit Me», το οποίο μέσω της νέας εταιρίας της, EMI, κυκλοφορεί ταυτόχρονα σε 20 χώρες, στην Ιταλία, την Αυστραλία, την Ιαπωνία, την Ινδία και όπου αλλού βάζει ο νους.

Το «Hit Me» έχει ανακηρυχθεί τραγούδι της εβδομάδας στο πλέον σημαντικό αγγλικό blog Popjustice, απασχολεί όλο τον μουσικό Τύπο και αποτελεί προπομπό ενός άλμπουμ προγραμματισμένου να κυκλοφορήσει μέσα στη χρονιά, σε συνεργασία με τον Billy Mann, που αναλαμβάνει δουλειές ονομάτων του διαμετρήματος της Pink, της Robyn και του David Guetta. Από αυτή την ηλεκτροπόπ φλέβα αντλεί τον ήχο της και η Ilia: ογκώδης παραγωγή, μεγάλα beats, δραματικά synth και γητεδική ερμηνεία στα όρια του επικού, το «Hit Me» είναι ένα τρίλεπτο διαμάντι που μπορεί να συγκινήσει ακαριαία όσους εμπνέονται από τη Rihanna και την Katy Perry ή δε στέκονται με ποινικοποιητική διάθεση απέναντι στην εμπορική ποπ που θέλει να απευθυνθεί σε όσο το δυνατόν ευρύτερες μάζες.

Αναζητώντας τα χνάρια μιας διαδρομής που ξεκινά από τις πρώτες εμφανίσεις της, ως frontwoman των Stiletto Scag, το 2008, μέχρι τις εμφανίσεις στα θρυλικά υπόγεια πάρτι των Amateur Boyz, τη συμμετοχή στην ταινία «Art Therapy» του Νίκου Περάκη και την επακόλουθη φάση αυτού που μπορούμε σήμερα να χαρακτηρίσουμε με κάθε μετριοπάθεια «απογείωση», η Ilia Darlin ιχνηλατεί τα βήματα ένα ένα: «Αποφάσισα να φύγω από την Ελλάδα χωρίς δεύτερη σκέψη. Είμαι αρκετά παρορμητική, μπορεί στο πίσω μέρος του μυαλού μου να σκέφτομαι τα πράγματα ασταμάτητα, όμως τα όνειρά μου μού υποδείκνυαν αυτό τον δρόμο, έστω και αν δεν υπήρχε καμία σιγουριά».

Οπότε, Λονδίνο. Πιο συγκεκριμένα, Σόχο. «Χωρίς φίλους, οικογένεια, τις παραμικρές διασυνδέσεις. Πέρασα ένα μεγάλο στάδιο προσαρμογής, χωρίς να επιδίδομαι σε παραγωγικά πράγματα, έπειτα από έναν χρόνο ωστόσο είχα συνδεθεί με έναν πυρήνα μουσικών και παραγωγών, κάποια στιγμή κατάφερα να δείξω τη δουλειά μου σε στελέχη της Konvict, εταιρίας του Akon, αποφασίσαμε να δοκιμάσουμε κάτι, κι έτσι έγινε η πρώτη μετάβαση στο Λος Άντζελες, όπου ηχογραφήσαμε το "Car Crash". Εκεί ουσιαστικά έμαθα τα πρώτα πράγματα για τη λειτουργία της μουσικής βιομηχανίας, ώς τότε δεν ήξερα τίποτα».

Εκείνο το διάστημα, το οποίο επιγραμματίζει σαν «ψυχοφθόρο, αλλά παράλληλα έντονο, γεμάτο εκπλήξεις, ενθουσιασμό και στιγμές που δε θα ήθελε να εξελιχθούν διαφορετικά», αργότερα την προσγειώνει ή, μάλλον, την απογειώνει, σε μια περφόρμανς στο Fashion Week του Λονδίνου και την επίδειξη του Jean Pierre Braganza, καθώς και στη χριστουγεννιάτικη γιορτή του MTV στο Κάμντεν, το 2010, όπου μοιράστηκε τη σκηνή με την Katy B, ενώ σε άλλες στιγμές στάθηκε πλάι στους Florence and the Machine και τους Orbital.

Ιλικρινά δική σας

Κάπου εδώ, με τα ραντάρ να έχουν πέσει επάνω της, και ενώ έχει επισκεφτεί όλες τις ελληνικές major δισκογραφικές, έρχεται σε επαφή με την EMI, για να ανακαλύψει ότι «μοιράζονται κοινά όνειρα». Φροντίζει άλλωστε να ξεκαθαρίσει: «Δεν είμαι καθόλου φιλοχρήματη, με κέρδισε το ειλικρινές ενδιαφέρον της ομάδας». Η εταιρία επενδύει στην Ilia μια από τις ακριβότερες παραγωγές που έχουν πραγματοποιηθεί για έλληνα καλλιτέχνη, τα ντέμο ετοιμάζονται, αποστέλλονται, ακροάζονται και ξεκινά το ψηφιδωτό μιας διαδικασίας που περνά από υποτυπώδη home studio στο Χάκνεϊ μέχρι ηχογραφήσεις εκκλησιαστικών οργάνων στα περιλάλητα Universal Studio του Λος Άντζελες, από συμπράξεις με άγνωστους κονσολιέρηδες του dubstep μέχρι καθοδηγητικές επεμβάσεις πλειάδας προσωπικοτήτων, ανάμεσά τους οι Sunny Berhane, Djahmyne Stewart, David Schuler, Billy Man. «Η ηχογράφηση είναι πάντοτε δύσκολη», σχολιάζει. «Δεν ήξερα καν εάν θα φύγω με κάτι που θα μου αρέσει. Πολλή πίεση να διαχειριστείς, πολλές προσδοκίες να πραγματοποιηθούν σε λίγες μέρες. Ένας μήνας δεν είναι πολύς».

Είναι άραγε τόσο θεμελιώδεις οι διαφορές ανάμεσα σε μια εγχώρια και μια διεθνή παραγωγή; Θα ήταν τόσο υποδεέστερο το αποτέλεσμα αν η Ilia ηχογραφούσε στην Ελλάδα; «Αυτή τη στιγμή επικρατούν ορισμένες τάσεις στους έλληνες παραγωγούς, γίνονται δουλειές με έντονο το στοιχείο του βαλκανικού ήχου, είναι κάτι που το κάνουν καλά, αλλά δε με αντιπροσωπεύει. Παράλληλα, υπάρχουν αλλιώτικες και πολύ ενδιαφέρουσες δουλειές στο underground, αλλά δεν ήταν αυτό που ζητούσα. Στην Αμερική, η ηχογράφηση είναι μια χρονοβόρα, απαιτητική διαδικασία. Η κάθε γραμμή φωνής έπρεπε να έχει τέσσερα τέλεια κανάλια».

Έχει πολύ ενδιαφέρον επίσης, και είναι ενδεικτικό της ολοκληρωμένης γνώσης που διαθέτει για τη διαδικασία της μουσικοσύνθεσης, ο τρόπος που διαχωρίζει την υπερατλαντική προσέγγιση μιας παραγωγής. «Οι Ευρωπαίοι προκρίνουν διαχρονικά τις πειραματικές τεχνικές, ενώ οι Αμερικάνοι λατρεύουν τον μεγάλο, προσιτό ήχο με τον οποίο μπορεί να ταυτιστεί η μάζα. Οι παραγωγές τους έχουν κάτι το ογκώδες, το επικό. Η Ευρώπη γεννά τις ιδέες, η Αμερική τις βγάζει στην αγορά. Νομίζω πως για αυτό ταξίδεψα τόσο πολύ: χρειαζόμουν το καλύτερο και από τους δύο κόσμους».

How Far Can Too Far Go?

Όταν όλο αυτό το πηγαινέλα τελειώνει με την κυκλοφορία του «Hit Me», η Ilia τονίζει πως το μονοπάτι της δεν αποτελεί υποχρεωτικά μπούσουλα, «το να φύγεις δεν είναι ο μοναδικός τρόπος. Πιστεύω ότι ακόμη και στην Ελλάδα μπορούν να συμβούν τα πάντα. Πάρε για παράδειγμα τους Acid Baby Jesus, τους Keep Shelly In Athens, οι οποίοι σήμερα κάνουν παγκόσμιες περιοδείες, ενώ όλα ξεκίνησαν από ένα blog». Εδώ έχεις δίκιο, Ilia, τα πάντα μπορούν να συμβούν, για τους Acid Baby Jesus, τους Keep Shelly In Athens, ακόμη και για τους Callas, που αποτελούν σταθερό όνομα πλέον στη Βρετανία, τους κοσμογυρισμένους Rotting Christ, για τις ολοένα περισσότερες μπάντες, οι οποίες χωρίς θόρυβο και θεαματικές προαναγγελίες πραγματοποιούν διεθνή καριέρα. Τα πράγματα όμως είναι δυσκολότερα για εσένα, εφόσον διακονείς έναν ήχο που απευθύνεται σε μεγάλα ακροατήρια, και μάλιστα δίχως την προστατευτική πατίνα του underground, που μπορεί να σε καβαλήσει στο ρεύμα του μέσα από ιστοσελίδες, blogs, στάτους update, και πάντοτε με μια επίστρωση ερασιτεχνικής DIY αθωότητας.

Πώς προωθείς όμως το μέινστριμ σε μια χώρα που ο όρος δεν υφίσταται; Και πώς αμύνεσαι απέναντι στη διαδικτυακή αστυνομία του γούστου που λυμαίνεται τις προτιμήσεις του κοινού μέσα από γλαφυρά, και συνήθως ανώνυμα, posts στο ίντερνετ; «Έχεις δίκιο, αλλά διαλέγω να είμαι χαζά αισιόδοξη, μπορεί να μην υπάρχει προηγούμενο για αυτό που συμβαίνει, αλλά το κάνω εγώ και ο δρόμος θα ανοίξει τώρα. Υπάρχουν διάφορα παραδείγματα. Η Μόνικα. Γέμισε τον Λυκαβητττό, την ξέρουν ακόμα και οι πέτρες, και δε βγήκε ποτέ στην τηλεόραση».

Απευθύνεσαι τελικά πρωτίστως σε εμάς ή στο εξωτερικό; «Θέλω να επικοινωνήσω με όσους περισσότερους μπορώ. Την ποπ που ψάχνουν στο εξωτερικό μπορώ να τους τη δώσω και εγώ. Στο φινάλε δεν έχω βάλει στόχο να πάρω Grammy, αλλά να ζω από αυτό που κάνω, να εξελίσσομαι και να μην παύω να φτιάχνω μουσική». Θα χρειαστεί να πεις κάποια όχι σε αυτή την πορεία ή θα είσαι δεκτική στους πάντες; «Είμαι της άποψης πως σε αυτό το παιχνίδι εντυπώσεων, που είναι πολύ συχνά η μουσική βιομηχανία, υπάρχουν τα πάντα για όλους. Εκεί που θα χρειαστεί να πω όχι, θα πρέπει να πάει κάποιος άλλος».

Και δυο λόγια για το βίντεο του «Hit Me», το οποίο μετρά ήδη πολλές χιλιάδες θεάσεις βασισμένο σε ένα σενάριο της Ilia, που φλερτάρει με άφθονα σύμβολα του ελληνικού κιτς, από τους μηχανόβιους που κάνουν σούζες με παπάκια και τα θρησκευτικά παραφερνάλια στο καμαρίνι μέχρι την αναπαράσταση ερμηνείας σε σκηνικό ξενυχτάδικου, πνιγμένου στον καπνό και το κόκκινο νέον. «Ακούω διάφορα σχόλια, πολλοί επιδοκιμάζουν, άλλοι δεν το αντέχουν. Υπάρχει μια σειρά από γοητευτικές υποκουλτούρες, τις οποίες εδώ μπορεί να τις υποτιμάμε, αλλά για εμένα έχουν μεγάλη αίγλη. Δεν είναι 100% Ελλάδα τα παπιά;Ή οι εικόνες;Έχω μεγαλώσει με τη γιαγιά μου, οι εκκλησίες, τα πλαστικά λουλούδια, όλα αυτά απαρτίζουν τις εμπειρίες μου. Πρόκειται για ένα πολύ ειλικρινές βίντεο, το οποίο ήθελα να πηγάζει από εμένα, το ρεπεράζ το έκανα μαζί με τους συνεργάτες μου, κάθε τοποθεσία, κάθε σκηνή, προέρχεται από κάτι που έχω ζήσει. Η Judy Jacob, που έκανε τη σκηνοθεσία, λάτρεψε αυτά τα στιγμιότυπα».

Ο πρώτος δίσκος που αγάπησε ήταν το σάουντρακ του «The Beach» των Orbital. Κρατάει ακόμα το αίσθημα ελευθερίας που της χάριζε το άλμπουμ και την προσμονή του ταξιδιού, «δεν μπορώ να μένω ακίνητη, όσο και αν δεθώ με ένα μέρος». Τα τραγούδια της είναι αποτελέσματα μιας διεργασίας που την ονομάζει «mental pop», μιας και «στο μυαλό μου συμβαίνουν διάφορα, όταν γράφω στίχους. Όσο και αν παρουσιάζονται με ελαφρύ τρόπο, θέλω να διαθέτουν διαχρονικότητα και βάθος». Καταληκτικά, «είμαι αρκετά βαρετή, σκέφτομαι μόνο τη μουσική. Όλες μου οι χαρές και οι λύπες έχουν να κάνουν με αυτή». Και έτσι κύλησαν τριάντα διόλου βαρετά λεπτά στο Skype, ένα απόγευμα Σαββάτου.

Κάρολος Τσίζεκ

Οι γέφυρες του Καρόλου

Χάρισε το σύνολο των έργων του στο Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, που έτσι μπορεί να περηφανεύεται πως διαθέτει στη συλλογή του έναν δημιουργό που από το άλφα έως το ωμέγα της δημιουργίας του είναι συνδεδεμένος με την εικαστική ιστορία την οποία τιμά το «Θεσσαλονίκη 2012». Γιατί η τέχνη του Κάρολου Τσίζεκ δεν είναι τίποτε άλλο πέρα από την ελευθερία.

Κείμενο **Βάγια Ματζάρογλου**

«Συμμετρικό ασύμμετρο», 1982, 27 X 21,5 εκ., κολάζ

01 «Γυναικεία μορφή», 1947, 18 X 12,5 εκ., μολύβι
02 «Κήπος», 1975, 24 X 34 εκ., κολάζ
03 «**Κάστρο»,** 1967, 26,6 X 29,5 εκ., κολάζ
04 Αφίσα για τα Δημήτρια ΚΔ΄ 1989, 1989, 46,5 X 33 εκ., μελάνι

01

02

03

04

Ο Κάρολος Τσίζεκ είναι ένας διαπρεπής graphic designer στην Ελλάδα. Όχι, είναι ζωγράφος, αν και σπάνια χρησιμοποιεί πινέλο. Όχι, είναι ποιητής και λογοτέχνης. Είναι μεταφραστής και επιμελητής εκδόσεων. Είναι κριτικός τέχνης και φωτογραφίας. Είναι ιστορικός και αρχαιολόγος. Είναι καθηγητής πανεπιστημίου. Είναι ερευνητής. Ο Κάρολος Τσίζεκ, γεννημένος στην Μπρέσια της Ιταλίας από Τσέχους γονείς και εγκατεστημένος στη Θεσσαλονίκη από το 1929, είναι μια πολυσχιδής προσωπικότητα που διέγραψε μια λαμπρή ιστορία στην πνευματική ζωή της πόλης για οκτώ τουλάχιστον δεκαετίες.

Πρωτοεμφανίστηκε ως ζωγράφος το 1944, σε μια ομαδική έκθεση στο ανθοπωλείο του Ευρυβιάδη Κωνσταντινίδη. Μαζί του οι Πεντζίκης, Σβορώνος, Σαχίνης και Ιατρού, του γνωστού «Κοχλία», οι οποίοι και σηματοδότησαν γενικότερα την καλλιτεχνική και εκφραστική του κοσμοθεωρία. Ένα συγκεκριμένο αισθητικό στίγμα -αριστοτεχνική μονοκονδυλιά, ευθείες και καμπύλες γραμμές σε ισόποσες δόσεις, χρήση απλών υλικών (μολύβι, μελάνι, ξυλομπογιές)- χαρακτηρίζουν τα σχέδια της πρώτης δημιουργικής περιόδου, που διαρκεί μέχρι το 1966. Σε μια δεύτερη φάση (1966-1985), ο Τσίζεκ ανακαλύπτει τις χαρές του χρώματος, της μονοτυπίας, του κολάζ και της αφηρημένης τοπιογραφίας. Τέλος, μπαίνει στη ζωγραφική του και το graphic design, και η αναμέτρηση ανάμεσα στην εικαστικότητα και τη γραφιστική γραμμικότητα εντός της επιφάνειας του ίδιου έργου είναι αβυσσαλέα. Τι επικρατεί; Φυσικά, το ταλέντο.

Με την ιδιότητα του λογοτέχνη υπήρξε ψυχή των περιοδικών «Κοχλίας» και «Διαγώνιος», δημοσιεύοντας πεζά κείμενα, ποιήματα, άρθρα, μεταφράσεις. Ως ποιητής εξέδωσε την ποιητική συλλογή «Στίχοι έρωτα και αγάπης». Ως γραφίστας, ο Τσίζεκ θεωρείται ένα σύμβολο για την προ Mac εποχή. Ασχολήθηκε ενδελεχώς με την καλλιτεχνική επιμέλεια βιβλίων, φιλοτέχνησε δεκάδες εξώφυλλα για το περιοδικό «Διαγώνιος» σε συνεργασία με τον Ντίνο Χριστιανόπουλο, σχεδίασε το εξώφυλλο της τέταρτης έκδοσης των ποιημάτων του τελευταίου, κέρδισε το πρώτο βραβείο για χαρτί περιτυλίγματος το 1961, δημιούργησε αξιομνημόνευτες αφίσες για μεγάλα πολιτιστικά δρώμενα, βραβεύτηκε πολλάκις. Ο Κάρολος Τσίζεκ πειραματίστηκε με τους κώδικες και τα μοτίβα της οπτικής επικοινωνίας δημιουργώντας τελικά μια ολόδική του αναγνωρίσιμη και πρωτοποριακή γραφιστική γλώσσα.

Εδώ Πολυτε-χνείο!

Α.Π.Θ. και ΑΠΕΙΘΕΙΑ: Βανδαλισμοί, συγκρούσεις, καταλήψεις, ιδεολογική τρομοκρατία, χαμένη γνώση. «Το κακό με την αθεΐα δεν έγκειται στο ότι οι άνθρωποι δεν πιστεύουν πλέον σε τίποτε, αλλά στο ότι είναι έτοιμοι να πιστέψουν σε οτιδήποτε». Αυτή η ρήση του G. K. Chesterton περιγράφει με τον πιο γλαφυρό τρόπο αυτό που ταλανίζει το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο.

Κείμενο **Πέτρος Μαρτινίδης**
Φωτογραφία **Κώστας Αμοιρίδης**

Η ιστορία προχωράει επιλύοντας αντιφάσεις· στην Ελλάδα, μένουμε καθηλωμένοι στις δικές μας. Θέλουμε την κοινωνία της κατανάλωσης, μα και τις αντιπαραθέσεις του εμφυλίου· ζητούμε μείωση των στρατιωτικών εξοπλισμών, μα και ετοιμότητα να κατατροπώσουμε κάθε πιθανό ή απίθανο εχθρό· εξαίρουμε τη Δημοκρατία, αλλά μας κάνει κι ο δεσποτισμός, μόλις τα πράγματα δυσκολέψουν· υιοθετούμε κάθε μόδα ή τεχνολογικό επίτευγμα της Δύσης, δεν παραιτούμαστε όμως από κανένα ρουσφέτι ή μπαχτσίσι της Ανατολής. Κι είναι θλιβερό να το βλέπει κανείς αυτό, τόσο διάχυτο, σε συμπεριφορές ή αντιλήψεις νέων ανθρώπων –ιδίως φοιτητών.

Δεν έχω ενδιατρίψει στον περιβόητο νέο νόμο για τα πανεπιστήμια. Ξέρω, ωστόσο, πως όταν η γυναίκα θέλει και ο άνδρας μπορεί, τίποτε δεν τους αναχαιτίζει. Αν βέβαια εκείνη νιώθει ανόρεχτη κι εκείνος δεν τα καταφέρνει, ρίχνουν το φταίξιμο στην πανσέληνο που κρύφτηκε ή στη μουσική που σταμάτησε. Ισχύει το ίδιο για την τριτοβάθμια εκπαίδευση. Δεν πρόκειται για Δημοτικό ή Γυμνάσιο, όπου θέλει δεν θέλει ο μαθητής οφείλει να μορφωθεί, στοιχειωδώς, ή μπορεί δεν μπορεί ο διδάσκων υποχρεούται να ακολουθήσει καθορισμένο διδακτικό πρόγραμμα. Η πανεπιστημιακή εκπαίδευση απαιτεί συνεχείς πρωτοβουλίες διδασκόντων-διδασκομένων. Ανθρώπους που χαίρονται να ψάχνουν, να βρίσκουν, να αμφισβητούν τα ευρήματά τους και να ξαναψάχνουν. Κι αν δεν γίνονται μαζικά πιο σοφοί, να γίνονται, τουλάχιστον, ολοένα ευρυμαθέστεροι.

Με αυτό ως δεδομένο, το πώς θα εκλέγεται ο πρύτανης, σε τι ποσοστά θα εκπροσωπούνται οι φοιτητές στη Διοίκηση ή ποιες εξουσίες θα έχει ο κοσμήτωρ, μου φαίνονται θέματα τα οποία σηκώνουν αντιγνωμίες, αλλά όχι συγκρούσεις ή αγώνες και μάχες μέχρις εσχάτων! Στην επιστήμη, άρα και στα πανεπιστήμια, αυτές οι λέξεις έχουν νόημα μόνο ως «συγκρούσεις» θεωριών, «αγώνες» τεκμηρίωσης και «μάχες» να διακριθούν τα δεδομένα της έρευνας από τις προκαταλήψεις του ερευνητή. Τέτοιες «συγκρούσεις» ή «αγώνες» κατάφεραν να αναδείξουν, στα τέλη του 20ού αιώνα (μετά και τους τσαρλατανισμούς του Λυσένκο, με τον γενετικό δογματισμό), ότι δεν είναι το επιχείρημα της αυθεντίας εκείνο που μετρά, αλλά η αυθεντία του επιχειρήματος.

Εάν αυτά αποτελούν το κρίσιμο πρόταγμα, γιατί η επίτευξή τους να εξαρτάται από το κατά πόσο οι φοιτητές θα είναι χωρισμένοι σε παρατάξεις, οι υποψηφιότητες των πανεπιστημιακών αρχόντων θα απαιτούν κομματικά χρίσματα ή ο υπόκοσμος θα μπορεί να λυμαίνεται τα φοιτητικά πάρτι; Αν ο νέος νόμος οδηγεί σε αυταρχικότερες μορφές το πανεπιστήμιο που ξέραμε ως τώρα, γιατί αυτές θα αποδεχτούν χειρότερες από ό,τι υφιστάμεθα την τελευταία δεκαετία; Με τους φοιτητές των καταλήψεων να δίνουν εντολές ποιοι πηγαίνουν στα γραφεία τους και ποιοι όχι, πότε δουλεύουν οι γραμματείες και πότε όχι, πότε γίνονται εξετάσεις και πότε δεν γίνονται. Χωρίς καμιά αιτία εξεγέρσεων και σε πλήρη αδιαφορία για το πώς, ενδιαμέσως, προγραμμάτιζαν τις όποιες υποχρεώσεις τους διάφορα άτομα.

Η περιφρόνηση (τι άλλο είναι;) για το άτομο, εν ονόματι του ομαδικού, έχει θεμελιώσει τις πιο στυγνές δικτατορίες. Αυτό οφείλουν να γνωρίζουν όσοι νομίζουν πως μάχονται υπέρ της πλειονότητας του λαού. Η πλειονότητα του λαού έχει πρώτα απ' όλα ανάγκη από ειρήνη. Μετά το 1950, παρά τις ανισότητες, τις ανέχειες και την καπιταλιστική εκμετάλλευση, η πλειονότητα των Δυτικοευρωπαίων, τουλάχιστον, γνώρισε ζωές απείρως καλύτερες από ό,τι οι πρόγονοί τους από την εποχή των Ρωμαίων. Να αντιδρά κανείς, λοιπόν, επειδή εξακολουθούν να υφίστανται πάσχουσες μειονότητες, είναι απολύτως εύλογο. Η απάθεια συνιστά αναλγησία, ιδίως αυτή την περίοδο. Μα το να προσηλυτίζονται οι νέοι στην επαναστατική «απείθεια», ώστε οι προνομιούχες μειονότητες να αντικατασταθούν από άλλες ή για να διατηρήσουν οι παλιές τα δικά τους προνόμια, δεν διαθέτει τίποτε το επαναστατικό. Να είσαι με τον Σπάρτακο και όχι με τους Καίσαρες αποκτάει νόημα μόνο εάν δεν πιστεύεις στη δουλοκτησία.

Ομοίως, το αίτημα: «δημόσια, δωρεάν παιδεία» έχει νόημα μόνο αν εδραία συνθήκη αποτελεί η «παιδεία». Τη δημόσια, δωρεάν ανεμελιά την πετυχαίνει κανείς και χωρίς αγώνες ανυπακοής ή κηρύγματα απείθειας. Εδώ και χρόνια, εξάλλου, η απείθεια δεν κάνει άλλο από το να θριαμβεύει στο Α.Π.Θ.

Το Πολυτεχνείο μετατρέπεται τα Σαββατοκύριακα σε τόπο ασφαλούς χρήσης ναρκωτικών, πολλές αίθουσες και το κεντρικό του αίθριο αναδεικνύονται σε πεδία εκπαίδευσης Βανδάλων και τώρα που η διοίκηση αδυνατεί, πλέον, να καταβάλει τα τεράστια ποσά των εβδομαδιαίων επιδιορθώσεων, η γενική εικόνα του δεν απέχει πολύ από τις κινηματογραφικές εικόνες των φτωχογειτονιών του Χάρλεμ. Μέσα σε τέτοιο περιβάλλον, είναι να απορεί κανείς πώς εξακολουθεί να επιβιώνει το πνεύμα μιας libido sciendi –μιας λαγνείας για γνώση– σαν εκείνη που προκάλεσε την πτώση του Αδάμ από τον Παράδεισο. Μα, με τις πιο επαναστατικές φοιτητικές παρατάξεις να υποθάλπουν τον υπόκοσμο και να ευαγγελίζονται σοσιαλιστικούς παραδείσους, είναι αμφίβολο αν θα εξακολουθήσουμε, λ.χ., να ξεχωρίζουμε τα μαθηματικά που χρησιμεύουν στην κατασκευή ενός ναού από τις προσευχές που απαιτούνται κατά τα θυρανοίξια.

Η κουλτούρα εξαλείφεται ταχύτερα απ' όσο εγκαθίσταται κι επανέρχεται ακόμη πιο αργά. Χρειάστηκαν αιώνες για να περάσουμε από την αστρολογία στην αστρονομία, από τη γεωμαντεία στην ορυκτολογία, από τον καβαλιστικό ερμητισμό στη μαθηματική έρευνα ή από τη νεκρομαντεία στη μελέτη των κατόπτρων και του μαγνητισμού. Μετά την πτώση της Ρώμης, όμως, μπήκαμε σε ένα διανοητικό κώμα δέκα αιώνων, ως ανθρωπότητα, μέχρι να αρχίσουμε να τα ξαναβρίσκουμε όλα αυτά.

Ο Πέτρος Μαρτινίδης είναι αναπληρωτής καθηγητής του Α.Π.Θ. και συγγραφέας. Το τελευταίο του βιβλίο «Χωρίς αποζημίωση» κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Νεφέλη.

Going Youngderground

idea99

Φωτογραφία, video, μουσική, λόγος, πόλη, επικοινωνία, διασκέδαση, κουλτούρα, συναισθήματα, ιδέες, προσωπικές απόψεις, ομαδική δουλειά. Κλικάρετε σε αυτή την παρέα, που με έδρα τη Θεσσαλονίκη, στέλνει τα δικά της σήματα μορς.

Συνέντευξη **Στέφανος Τσιτσόπουλος**

Πόσοι και ποιοι είστε; Τι θέλετε; Γιατί το κάνετε; Τι κάνετε; Συστηθείτε, παίδες. Είμαστε μια καλλιτεχνική κολεκτίβα: ο γραφιάς, Κωνσταντίνος Πλακώνας (Con Plan), ο φιλμάκιας, Μενέλαος Παμπουκίδης (Mc Pab), και ο συλλέκτης στιγμών, Σταύρος Τσιρλίδης (Steve Ketner). Κατά καιρούς και ανάλογα με το τι θέλουμε να κάνουμε συμπορευόμαστε και με άλλους της ράτσας μας, όπως τον παπαράτσο, Τάσο Μπατσιούλα (Eros). Θέλουμε-επιτέλους-να κάνουμε τα δικά μας πράγματα τώρα που ο καιρός είναι σωστός. Παντρεύουμε τον Λόγο με την Εικόνα και τη Μουσική οπουδήποτε μπορείς να φανταστείς. Από μια συνέντευξη μέχρι μια οπτικοποιημένη ιστορία του Edgar Allan Poe.

Μπαίνοντας στο tumblr σας για να μάθει κάποιος περισσότερα για σας, υπάρχει κάτι σαν προγραμματική αρχή, μανιφέστο να το πω, με προσωπικές σας σκέψεις, μειξαρισμένες με Χέμινγουεϊ και Νικολαΐδη. Γιατί τους διαλέξατε, όταν ο μέσος ηλικιακός όρος των συνεργατών σας δεν ξεπερνά τα 20 και κάτι; Είμαστε από κείνους που λατρεύουν το παρελθόν. Ακούνε παλιά podcasts, βλέπουν film noir και διαβάζουν παλιές εφημερίδες και συγγραφείς. Κάποιοι άνθρωποι -ακόμα κι εάν δεν τους έχεις ζήσει- σε έχουν σημαδέψει με τη δουλειά τους, κι ακόμα κι εάν δεν είναι στη ζωή, αναβιώνουν από τα γραπτά τους ή από τις ταινίες τους. Επιπλέον, είναι αδύνατο, ενώ, εκτός των άλλων, γράφουμε, να μην έχουμε διαβάσει τις παλιές καραβάνες.

«Με την εμπειρία, την οργάνωση, τον σύγχρονο εξοπλισμό, τις φρέσκες ιδέες αλλά και τον χαρακτήρα μας εγγυόμαστε την ικανοποίηση των πελατών και των θεατών μας». Καταπληκτικό χιούμορ! Αν δεν σας ξέρει κάποιος, μπορεί να σας περάσει και για ταβέρνα ή χασάπικο! Αν και το ίντερνετ, από όπου εκπέμπετε το σήμα σας, μοιάζει και με κρεοπωλείο και με ρεστοράν, αφού καθένας τσιμπάει ό,τι θέλει. Ποιοι είναι όμως οι «πελάτες» σας; Δυστυχώς ακόμα δεν μπορούμε να βιοποριστούμε μέσω της idea99 αλλά, παράλληλα, μέσω αυτής, λόγω κάποιας καλής φήμης που έχει κυκλοφορήσει στην πόλη για εμάς, μας ζητούν ξεχωριστά, σαν μονάδες, κάποιες εταιρίες, μαγαζιά, οργανισμοί... για πιο τεχνικές και πρακτικές δουλειές, όπως μια φωτογραφική κάλυψη ενός event ή ένα video preview. Για να φτάσεις στους στόχους σου -δυστυχώς- πρέπει να κάνεις πρώτα «θυσίες» και πράγματα με τα οποία ίσως δεν είσαι απόλυτα σύμφωνος.

Το ενδιαφέρον είναι πως εκτός από την εικόνα, ποντάρετε και στον λόγο. Ποιον όμως; Αυτόν μέχρι 200 λέξεις, μιας και ο ιντερνετικός αναγνώστης αποφεύγει τα «σεντόνια», ή τολμάτε και πιο μεγάλα κείμενα; Και με ποιο θέμα; Λατρεύουμε τις ιστορίες. Κυρίως αυτές που είναι αληθινές, σοταρισμένες με λίγα σχήματα εντυπωσιασμού και μικρά, αθώα ψέματα. Όσον αφορά τα κείμενα, δεν έχουμε κάποια ιδιαίτερη προτίμηση, δε γράφουμε ποσοτικά, αλλά ποιοτικά -προσπαθούμε τουλάχιστον. Αυτοί είμαστε, αυτά γράφουμε, αν γράφεις, πεθαίνουμε να ακούσουμε την ιστορία σου. Αν τα βρούμε, θα την κάνουμε και Εικόνα.

Η Θεσσαλονίκη, που είναι η βάση σας, μιζεριάζει μέρα με τη μέρα. Την ίδια ώρα όμως, στο τοπίο των ψηφιακών μίντια αλλά και των παραδοσιακών, όπως είναι ο χάρτινος Τύπος, γεννιούνται ομάδες, έντυπα και δράσεις. Σε ποια πλευρά της πόλης κινείστε και θέλετε να συγκαταλέγεστε; Είμαστε, όπως είπαμε παραπάνω, μια καλλιτεχνική κολεκτίβα, οπότε μάλλον κινούμαστε στα πλαίσια μιας ομάδας που κυρίως θέλει να εκφράσει αυτά που, αν δεν τα πει, θα σκάσει, αν αυτά αρέσουν και σε περισσότερο κόσμο, τότε έχουμε πετύχει κάτι σημαντικό. Δε μας πολυαρέσουν οι ταμπέλες, τις χρησιμοποιούμε μόνο όταν είναι απολύτως αναγκαίο.

Για ποιο πράγμα είστε περήφανοι έως τώρα; Ποιο θέμα ονειρευτήκατε, ιδρώσατε κυνηγώντας το, το καταφέρατε και το «σηκώσατε»; Ιδιαίτερα περήφανοι είμαστε για την ολοκληρωτική κάλυψη του Reworks Festival. Ως νεοσύστατη ομάδα τότε, (μετρούσαμε μόλις δύο μήνες «ζωής»), δεν μπορούσαμε να φανταστούμε πως ένα φεστιβάλ όπως το Reworks, το οποίο συγκαταλέγεται στα καλύτερα της Ευρώπης, θα μας εμπιστευτεί! Ήρθαμε εμείς σε επαφή με τους Non, ανταλλάξαμε mails, είδαν τη δουλειά μας, κάναμε μερικά ραντεβού και τελικά δώσαμε τα χέρια. Πρώτη φορά συμμετείχαμε σε κάτι τόσο «μεγάλο» και αν και ήταν τρομερά επίπονο, το reworks ήταν μεγάλη εμπειρία για εμάς και είμαστε πολύ ευχαριστημένοι με τους εαυτούς μας και το αποτέλεσμα.

Πόσο καιρό νομίζετε ότι αυτή η περιπέτεια-παρέα θα συνεχίζει να δρα ως idea99. Λένε πως όλα τα ωραία younderground πράγματα τελειώνουν όταν έρθει το πρώτο χαρτί κάλεσμα για στρατιωτική θητεία. Ο Κωνσταντίνος βρίσκεται τους τελευταίους πέντε μήνες στα Χανιά λόγω σπουδών και ανεβαίνει στη βάση μας κάθε μήνα για μερικές μέρες. Αυτό έχει σίγουρα πάει λίγο πίσω τα σχέδιά μας, αλλά σε καμιά περίπτωση δε μας έχει διασπάσει, συνεχίζουμε να κάνουμε αυτά που θέλουμε, όπως τα θέλουμε, όταν τα θέλουμε. Συνεπώς, η στρατιωτική θητεία κάποιου από εμάς δε θεωρούμε πως θα είναι μεγάλο πρόβλημα. Δε μας προβληματίζει η διάρκεια της idea99, άλλωστε, σημασία δεν έχει ο χρόνος, αλλά η ταχύτητα.

Μελοδραματική ποπ γενναίου Έλληνος, που ξενιτευθείς εις Μπαρτσελώναν, επιστρέφει μετά δευτέρου δίσκου, όπου εξυμνεί τας θεραπευτικάς ιδιότητας του πόνου. Τον αγαπάμε.

Συνέντευξη **Γιάννης Παναγόπουλος** Φωτογραφία **Dani Canto**

Evripidis & His Tragedies Cry, baby!

Με τον Ευριπίδη πίνουμε καφέ στο Ραβάλ. Τη γειτονιά που οι αστοί της Βαρκελώνης επισκέπτονται δύσκολα, αλλά οι καλλιτέχνες της πόλης λατρεύουν. Ανήκει ανάμεσά τους. Φορά κανελί Dr. Martens, καρό πουκάμισο, χακί παλτό. Κυκλοφόρησε το δεύτερο άλμπουμ του, «A Healthy Dose of Pain», ως Evripidis & His Tragedies τον Σεπτέμβρη του 2011. Ήταν κάτι ανάμεσα στην ποπ που είπαν οι Field Mice τη δεκαετία του '80 και λένε σήμερα supermen του indie, όπως ο Destroyer και ο Toro Y Moi. Ανάμεσα στην πρώτη και τη δεύτερη μουσική του «παράσταση» στη δισκογραφία, ο Ευριπίδης κυκλοφόρησε και ένα βιβλίο με σχέδια και κείμενά του.

Γιατί από τη στιγμή που γνωριστήκαμε χαϊδεύεις συνέχεια το αριστερό σου αφτί; Κρυώνεις; Όχι, δεν είναι αυτό. Είναι πως κάθε φορά που εκνευρίζομαι με πονά το αφτί μου.

Τι έγινε; Εδώ και δύο μέρες έχω αυτούς τους πόνους. Έγιναν κάτι μαλακίες. Πιέστηκα πολύ. Έχω ένταση. Θα περάσει.

Όλα αυτά μου θυμίζουν τον τίτλο του άλμπουμ σου: «A Healthy Dose of Pain». Ανεξάρτητα από τον πόνο στο αφτί σου, έχεις γευτεί ποτέ μια υγιεινή δόση πόνου; Φυσικά, αλλιώς δε θα είχα γράψει το τραγούδι. Μέσα του υπάρχουν δεκάδες εικόνες που με ταξιδεύουν. «A Healthy Dose of Pain» είναι το μπαστούνι, ο μπερές και οι φωτογραφίες του παππού μου, που ακόμα υπάρχουν στο σπίτι των γονιών μου. Είναι η αίσθηση που έχω πως και εκείνος ζει ακόμα μαζί τους. Είναι τα μαλλιά των γονιών μου, που ασπρίζουν. Είναι οι ρυτίδες στα πρόσωπά τους. Είναι το παιδικό μου δωμάτιο και οι κούτες με τις κασέτες που έγραψαν φίλοι που πλέον δε βλέπω. Είναι οι φωτογραφίες από διακοπές με σύντροφο που «κόψαμε». Είναι οι άπειρες φορές που πήρα τηλέφωνο για να μιλήσω με κάποιον που, αν και ανάμεσά μας όλα έχουν τελειώσει, ήθελα να ακούσω τη φωνή του χρωματισμένη από αμηχανία.

Είναι πολύ γλυκό που γράφεις τραγούδια με τίτλους όπως «I Always Cry at Weddings». Θες να μας πεις τι σκεφτόσουν, όταν έγραφες το συγκεκριμένο κομμάτι; Πως ακόμα και ο πιο κυνικός άνθρωπος στον κόσμο, εάν έχει φτάσει στα σκαλιά εκκλησίας ή δημαρχείου, τη μέρα του γάμου του θα πιστεύει πως όντως ο έρωτας μπορεί να κρατήσει για πάντα. Αυτό που λέω το εννοώ. Αλλιώς θα ήταν αδύνατο να καταλάβω γιατί οι άνθρωποι παντρεύονται. Δεν έχω παντρευτεί ποτέ. Ο έρωτας μιας ολόκληρης ζωής μου φαντάζει ως ουτοπία, που κάποιες φορές, μαγικά, γίνεται πραγματικότητα.

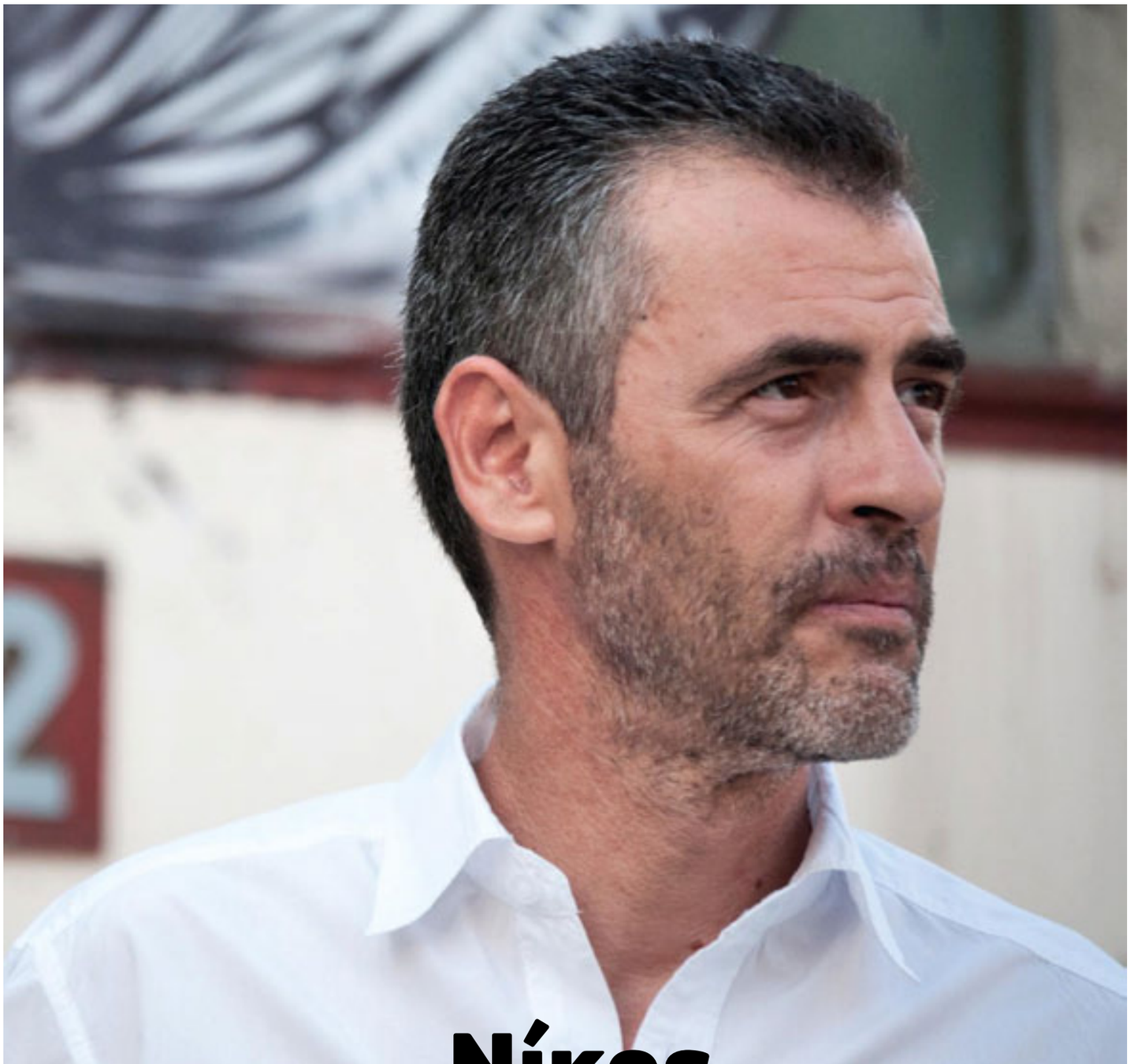
Ζεις στη Βαρκελώνη. Γιατί; Η Βαρκελώνη έκατσε όταν με την καλύτερή μου φίλη ψάχναμε πόλη να ζήσουμε. Ήμασταν σίγουροι πως θέλαμε να φύγουμε από την Αθήνα. Εδώ, στη Βαρκελώνη, έχει ήλιο, καλές συναυλίες, όμορφο κόσμο. Θα μπορούσαμε να ζήσουμε στο Λονδίνο. Μας έπεφτε ακριβό. Θα μπορούσαμε να έχουμε πάει στη Μαδρίτη. Εκεί όμως δεν έχει θάλασσα. Φτάσαμε στη Βαρκελώνη πριν 8 χρόνια. Την περίοδο που ξεκινούσε να γίνεται προορισμός μαζικού τουρισμού. Η πόλη που συνάντησα τότε ήταν διαφορετική από αυτή που συναντούν οι τουρίστες σήμερα. Το Ραβάλ, για παράδειγμα. Έβραζε από ζωή. Ήταν μια γειτονιά επικίνδυνη αλλά και συνάμα, ίσως για τον ίδιο λόγο, όμορφη. Σήμερα η Βαρκελώνη μου θυμίζει κάτι σε λούνα παρκ. Ένα ανώδυνο θεματικό πάρκο διασκέδασης γεμάτο απαγορεύσεις και την αστυνομία πανταχού παρούσα.

Πότε κυκλοφόρησες το πρώτο σου άλμπουμ; Το 2007. Ανάμεσα στο πρώτο και το δεύτερο άλμπουμ κυκλοφόρησε και ένας μικρός εκδοτικός οίκος της Βαρκελώνης και ένα βιβλίο με σχέδια και κείμενά μου.

Ποιες ήταν οι στιγμές που έζησες ως Evripidis & His Tragedies και δε θα ξεχάσεις ποτέ; Τις εμφανίσεις σε δύο φεστιβάλ. Το Synch του 2009. Το Primavera Festival του 2011. Στο πρώτο έπαιξα μπροστά στους γονείς και τους φίλους μου. Απίστευτη εμπειρία. Στο δεύτερο, γιατί απλώς είναι ένα γεγονός στο οποίο πάντα ήθελα να πάρω μέρος.

Γράφεις. Ζωγραφίζεις. Συνθέτεις μουσική. Ζεις από την τέχνη σου; Όχι ολοκληρωτικά. Αλλά υπάρχει κάτι που με ενδιαφέρει περισσότερο από αυτό. Αν δεν είχα κοινό. Αν δεν είχα κανέναν που να ενδιαφέρεται για όσα κάνω, θα έβρισκα άλλον τρόπο να επικοινωνήσω. Ίσως να ταξίδευα διαρκώς. Όπως και αν έχει, θα ξόδευα τον χρόνο μου σε κάτι άλλο που θα μου προσέφερε χαρά. Μέρος της αυτοψυχανάλυσης που κάνω με τα έργα μου, όσο κενό και αν ακούγεται αυτό, έχει να κάνει με την ανταπόκριση του κόσμου. Κάθε καλλιτέχνης προσπαθεί να καλύψει κάποια ανασφάλεια με το έργο του. Μπορεί να είναι η ανάγκη για αναγνώριση. Ή η δίψα να εισπράττει αγάπη. Αυτός είναι ο λόγος που κάνει όσα κάνει. Από την άλλη, υπάρχουν και άνθρωποι που ήταν δημόσιοι υπάλληλοι και, όταν πέθαναν, ανακαλύψαμε πως το έργο που άφησαν πίσω τους ήταν καταπληκτικό. Δε γνωρίζω γιατί έκαναν αυτή την επιλογή. Ίσως να μην τους ενδιέφερε. Ίσως δεν είχαν τα κότσια να την εκθέσουν σε κοινό. Εγώ δεν είμαι έτσι. Όταν γράφω κάτι, δεν το κρύβω στο συρτάρι μου.

Νίκος Παναγιωτόπουλος

Subterranean Homesick Blues

Άνοιξε το κεφάλι σου! Ένα από τα πιο σημαντικά ελληνικά μυθιστορήματα των ημερών που σκιαγραφούν κι εξιστορούν τις μέρες και τις νύχτες της γενιάς της Μεταπολίτευσης, τα όνειρα, τις διαψεύσεις και το λίγο της, φέρνει την υπογραφή του. Διαβάζεται ευλαβικά.

Συνέντευξη **Στέφανος Τσιτσόπουλος** Φωτογραφία **Πάνος Κέφαλος**

Η πινακίδα ενός χωριού που λέγεται «Καινούργιο». Κάποιοι την πυροβολούν, τη σκουριάζει κι ο χρόνος, την αποσυνθέτει, το «ούργιο» πέφτει και μένει σκέτο ένα «Καιν». Εξ ου και «Τα παιδιά του Κάιν» ως τίτλος. Τον είχες στο κεφάλι σου από την αρχή ή προέκυψε στο ενδιάμεσο, καθώς το έγραφες; Το κεφάλαιο που διηγείται την ιστορία της κουτσουρεμένης πινακίδας (κεφάλαιο που τιτλοφορείται «Αντίο, πινακίδα μου!») ήταν ένα από τα πρώτα που γράφτηκαν -τότε που ακόμα αναζητούσα τη φωνή του αφηγητή και γέμιζα σημειωματάρια με ασκήσεις ύφους και σχεδιάσματα χαρακτήρων. Έτσι, πολύ γρήγορα, ο τίτλος που είχα δώσει στην αρχική ιδέα («Αθώοι») αντικαταστάθηκε με «Τα παιδιά του Κάιν» -τίτλος που άντεξε ώς το τέλος.

Τζιπάρες, νουβέλ κουζίν ρεστοράν, ρεμούλες, λαμογιές, επιδοτήσεις, ντιζάιν, σικάτα ρούχα, και αντάμα πάντα ντάκοι ή χωριάτικες, ντολμαδάκια και πατατοκεφτέδες. Μπορείς να εξηγήσεις, ακόμα και με όρους ψυχανάλυσης, είσαι ελεύθερος, κύριε, το γιατί η χώρα μας τα τελευταία χρόνια βίωσε τη νεωτερικότητα και «εκσυγχρονίστηκε» με τις πνωμένες ευρωπαϊκές πολιτείες; Νομίζω πως πρόκειται για το σύνδρομο του στερημένου που γεννάει νεόπλουτους. Ο πατέρας μου θεωρούσε σοβαρή τροφή μόνο το κρέας, επειδή το είχε στερηθεί στην Κατοχή. Θυμάμαι πως στα τέλη της δεκαετίας του '70, για να σου βάλει ο ΟΤΕ τηλέφωνο έπρεπε εκτός από αίτηση να κάνεις και δέηση στον αρμόδιο άγιο -ή να κλαφτείς σε κάνα κομματάρχη. Ακόμα κι έτσι, η διαδικασία έπαιρνε χρόνια. Σήμερα, οι εταιρίες σε κυνηγάνε με πακέτα προσφορών. Την αίτηση σου τη στέλνουν σπίτι με κούριερ. Και οδηγώντας την τζιπάρα σου, κλείνεις -απαραιτήτως μέσω i-phone- τραπέζι στο καινούργιο σούσι μπαρ. Ντεμέκ εκσυγχρονισμός, ασφαλώς. Χλιδή και πόζα με δανεικά. Και να που ξαναπέσαμε στη στέρηση, να περιμένουμε πώς και πώς τη δόση μας από τους ντίλερς της παγκόσμιας οικονομίας...

Τώρα που το ξαναδιάβαζεις το βιβλίο σου, νιώθεις πως όντως κατάφερες να πεις όσα ήθελες; Δηλώνω εν πάση ειλικρινεία και εν γνώσει των συνεπειών του νόμου πως δεν ξαναδιαβάζω τα βιβλία μου από τη στιγμή που τυπώνονται... Η τελευταία φορά που το διάβασα ήταν πέρυσι, τέτοια εποχή, λίγο πριν το παραδώσω στον εκδότη. Τότε, μετά από μια οκταετία περίπου σκληρής δουλειάς, μου είχε φανεί, επιτέλους, ολοκληρωμένο. Εύχομαι να μην έχω κάνει λάθος.

Ηλικιακά, ανήκουμε και οι δυο μας στη «γενιά της Χούντας», καθώς γεννηθήκαμε μεταξύ της «γενιάς του Πολυτεχνείου» και της «γενιάς του Ανδρέα». Στο «Κάιν» περιγράφεις τη γενιά μας, αν δεν κάνω λάθος. Μίλησέ μου, για τους 40-και-κάτι και ποιες οι διαφορές αλλά και τα κοινά τους με τις άλλες δύο γενιές. Η γενιά μας -σωστά το λες- πίστεψε πως την είχε σκαπουλάρει για τα καλά από τις συμπληγάδες της Ιστορίας. Δεν περάσαμε -μέχρι σήμερα, τουλάχιστον- μεγάλες φουρτούνες. Δεν κινδυνέψαμε να τσακιστούμε πάνω σε σκοπέλους όπως ο Εμφύλιος, τα χρόνια των διώξεων που ακολούθησαν, τα χρόνια της πολιτικής αστάθειας που οδήγησαν στη Χούντα. Εμείς ταξιδέψαμε σε γαλήνιες και ζεστές θάλασσες. Βουτήξαμε στα ήρεμα νερά της κατανάλωσης, λιαστήκαμε στις αμμουδιές της ευημερίας, λικνιστήκαμε στο απαλό κυματάκι του λάιφ-στάιλ... Οι Σειρήνες μάς μάγεψαν με το τραγούδι τους: επιδοθήκαμε -σχεδόν χωρίς εξαίρεση- στο κιτς του χαβαλέ χωρίς όρια, της κουτσομπολίστικης εξυπνάδας, που ακόμα και σήμερα, εν μέσω κρίσης, καλά κρατεί... Κάπως έτσι, νομίζω, ήρθαμε και προσαράξαμε στην ξέρα της κρίσης που βιώνει η χώρα τα δύο τελευταία χρόνια.

Έρμαν Έσε, Μουλάτου Αστάτκε, σκηνές από τον «Νονό» του Κόπολα, Πέτρος Κωστόπουλος της εποχής «Κλικ», είναι πολλές οι αναφορές είτε στην ποπ κουλτούρα είτε στη σημειολογία του σινεμά είτε της παγκόσμιας μυθιστορίας. Γιατί χρησιμοποίησες τέτοιου είδους «κωδικούς»-παραπομπές; Κατ' αρχάς, επειδή χρειαζόμουν οδοδείκτες για να σηματοδοτήσω τη διαδρομή των ηρώων μου. Τα παιδιά του Κάιν ήταν καλά παιδιά. Με τις σπουδές τους, τα διαβάσματα και τα ακούσματά τους... Θέλησα να καταγράψω την απόσταση που διένυσαν από τον «Φύλακα στη σίκαλη» μέχρι το «Όταν έκλαψε ο Νίτσε» κι από τον Ντίλαν μέχρι τα απενοχοποιημένα λάτιν και την έθνικ τζαζ... Ταυτοχρόνως, ελπίζω πως ο αναγνώστης θα αναγνωρίσει και την επιμέρους -δραματουργική, ας πούμε- λειτουργία καθεμιάς από αυτές τις αναφορές... Παιδεύτηκα πολύ μέχρι να αποφασίσω να αναφέρω τον «Νονό» ή το «Close to me» των Cure και τη «Ρούσα παπαδιά» -τρία τυχαία παραδείγματα- στα συγκεκριμένα σημεία.

Ο Ντίλαν, είτε ως ποιητής είτε ως μουσικός, κυκλοφορεί παντού στις σελίδες του «Κάιν». Του τρέφεις τόσο μεγάλο σεβασμό; Για διηγήσου τη σχέση σας, γιατί κόβω και το κεφάλι μου πως θα μπορούσες να διδάξεις στα σεμινάρια δημιουργικής γραφής και λίγη ντιλανολογία. Του τρέφω απεριόριστο σεβασμό, αν και θεωρώ πως υπάρχουν κάμποσοι ντιλανολόγοι που θα τα κατάφερναν καλύτερα από μένα στα σεμινάρια. Πάντως, έχεις δίκιο˙ η ποίηση και η μουσική του έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στη ζωή μου. Στο προσωπικό μου εικονοστάσι η φωτογραφία του από το εξώφυλλο του «The times they are a-changin'» κατέχει περίοπτη θέση. Δίπλα σε εκείνες του Van -the man- Morrison, του David Bowie (με περιβολή Ziggy Stardust), του Tom Waits, του Nick Cave, του Σαββόπουλου και του Θανάση Παπακωνσταντίνου.

Διαχώρισες ποτέ τη λογοτεχνία από το σινεμά, την ποίηση και τη μουσική; Γιατί δείχνεις να τα αγαπάς όλα. Ποιο όμως πιο πολύ; Δε βλέπω για ποιο λόγο πρέπει να διαλέξω. Αν όμως με απειλήσεις με βασανιστήρια, θα αναγκαστώ να ξεχωρίσω το μυθιστόρημα, γιατί κατά κάποιον τρόπο χωράει όλα τα άλλα...

Γιατί δε δημοσιογραφείς τόσο συχνά όπως παλιά; Καταφέρνεις να βιοπορίζεσαι μόνο από τη συγγραφή; Προσπαθώ επίμονα να αποδείξω πως είχα δίκιο όταν έβγαζα γλώσσα στον πατέρα μου λέγοντάς του ότι θα ζήσω γράφοντας... αλλά δεν τα καταφέρνω. Βιοπορίζομαι γράφοντας σενάρια (κυρίως) και βιβλία, σπανιότερα μεταφράζοντας, διδάσκοντας σενάριο σε σχολές κινηματογράφου και παντοειδή σεμινάρια... Μεταξύ μας, αν μου προτείνατε συνεργασία, θα δεχόμουν...

Προχθές, μεταξύ άλλων, τίμησαν τον Χριστιανόπουλο και τον Κοροβίνη. Άλλες γενιές, άλλα βιώματα, άλλο έργο. Η Μιχαλοπούλου, ο Χωμενίδης, η Τριανταφύλλου, στην τύχη λέω ονόματα, και συ, εννοείται, θεωρήστε ακόμα νέοι έλληνες συγγραφείς. Φερέλπιδες στο μυαλό είτε της ακαδημίας, που δίνει τα βραβεία, είτε στο βιβλιόφιλο κοινό. Πώς το εξηγείς αυτό; Κανονικά θα έπρεπε να ρωτήσεις την ακαδημία ή το βιβλιόφιλο κοινό. Αφού ρωτάς εμένα όμως, είμαι αναγκασμένος καταρχάς να συμφωνήσω με τη διαπίστωση. Αργούμε να αναγνωρίσουμε το έργο των ανθρώπων -το πολύ να τους αναγνωρίσουμε ταλέντο. Λες και φοβόμαστε μην κάνουμε κανένα, μοιραίο τάχα, λάθος ή μήπως πάρει ο κώλος τους αέρα... Εκτός, βέβαια, κι αν το έργο τους αναγνωριστεί αλλού, όπου δεν υπάρχουν ηλικιακά κριτήρια. Τότε επανεισάγουμε περήφανοι τους καταξιωμένους συμπατριώτες μας (βλ. περίπτωση Δοξιάδη με τον «Θείο Πέτρο και την εικασία του Γκόλντμπαχ»). Απ' την άλλη, πάλι, αυτό το σύστημα παρέχει κάποια ασφάλεια δημοσιοϋπαλληλικού τύπου: απ' τη στιγμή που θα ενταχθείς στους καταξιωμένους κανείς δεν πρόκειται να σε αμφισβητήσει ό,τι κι αν κάνεις. Αν το θέμα περιοριζόταν στον χώρο της τέχνης, θα ήταν μικρό το κακό. Έλα όμως που τα ίδια και χειρότερα συμβαίνουν και στον χώρο της πολιτικής, ας πούμε...

Για να μιλήσουμε με όρους κινηματογραφικής αφήγησης, ποια αράδα-ατάκα-διάλογο του βιβλίου θα μπορούσε να χρησιμεύσει και σαν τίζερ-τρέιλερ του «Κάιν»; Θα πρότεινα την προκλητική φράση της Σοφίας, όταν αποφασίζει να την πει στους παλιούς της φίλους: «Τα παιδιά καίνε μαγαζιά, οι γονείς τους καίνε τα δάση...»

Πηγαίνεις ακόμα διακοπές στις παραλίες των εφηβικών σου χρόνων; Γιατί, όπου να 'ναι, καλοκαίρι έρχεται πάλι... Πηγαίνω αραιά και πού για προσκύνημα. Κάποτε ευχόμουν να μείνουν ανέγγιχτες. Τώρα ξέρω πως αυτό δε γίνεται. Διαπιστώνω πως έχουν αλλάξει, όπως κι εγώ. Όλο και πιο σπάνια ανακαλύπτω κάποιες καινούργιες, που μου γεννούν την ίδια αίσθηση... Για φέτος προτείνω την Παχιά Άμμο στη Νίσυρο... Αν δεχτεί, εννοείται, ο γιος μου να περπατήσουμε το μονοπάτι!

Angelina Jolie

In the land of blood and honey

Εγκαταλείποντας το Χόλιγουντ, τα μπλοκμπάστερ δράσης, τους παπαράτσι και τις υποχρεώσεις της ως πρέσβειρα του ΟΗΕ, η Αντζελίνα Τζολί επιστρέφει στην πρώην Γιουγκοσλαβία και σκηνοθετεί μια ταινία που ανασυστήνει την ταραγμένη περίοδο του σερβοβοσνιακού εμφύλιου.
Συνέντευξη **Τάσος Ρέτζιος**

«Ήξερα τόσα λίγα για τον πόλεμο τότε, όταν ήμουν νέα, στα είκοσί μου. Διαπίστωσα αργότερα, με τη δουλειά μου στα Ηνωμένα Έθνη, πως είχα περιορισμένη γνώση για το τι πραγματικά συνέβη. Έτσι όπως το κοιτάζω τώρα, μοιάζει να ήμασταν πολύ απασχολημένοι με θέματα μαζικής σφαγής, ήταν τότε η εποχή της "Λίστας του Σίντλερ", και δε βλέπαμε αυτό που γινόταν δίπλα μας, λίγα λεπτά μακρύτερα από μια δυτική χώρα όπως η Ιταλία. Η επαφή μου με τα θύματα εκείνης της περιόδου όχι μόνο με ευαισθητοποίησε, αλλά ήταν σαν να όπλισε το χέρι μου για να γράψω αυτό το σενάριο».

«Επισκέφτηκα δύο φορές την περιοχή, συναντήθηκα με πολλά θύματα του πολέμου και με γοήτευσε ένας ολόκληρος πολιτισμός που βρήκα εκεί. Αυτό ήταν το έναυσμα για να γράψω το σενάριο. Στην αρχή, και με βάση τις εμπειρίες από τις ταινίες που συμμετείχα, έφτιαξα κάτι που ήθελα να μείνει μόνο για μένα, ένα προσωπικό γραπτό, σε ένα διάστημα που δε δούλευα πολύ. Στη διαδικασία γραφής προέκυπταν όλα τα ερωτήματα που ελπίζω να αποτυπώθηκαν και στην ταινία, σχετικά με τον ρόλο μιας γυναίκας, μιας σχέσης, των ζωών των ανθρώπων που μέχρι τότε ήταν γείτονες, κατά τη διάρκεια ενός τέτοιου πολέμου. Στο τέλος προσπάθησα να βάλω τους χαρακτήρες που έπλασα μέσα σε αυτήν την αγριότητα και βία και να παρακολουθήσω αν μπορούσαν να βγουν αλώβητοι από αυτήν».

«Αν και δύσκολα μπορεί κανείς να βρει μια αντικειμενικότητα σε τέτοιες ιστορίες, μπορώ να σας πω ότι δε συνδέθηκα με καμιά από τις δύο πλευρές. Το μόνο που προσπαθούσα να κάνω συνεχώς ήταν να καταλάβω το τι πραγματικά συνέβη εκεί. Οι ηθοποιοί, όμως, κουβαλούσαν τις δικές τους μνήμες και τραύματα και με κάποιον τρόπο τα "επέβαλλαν" στην ταινία. Το έκαναν με τόσο αληθινό τρόπο, που δεν μπορούσα παρά να τους εμπιστευτώ. Απλώς, το άφησα να κυλήσει»...

«Ελπίζω να βγαίνει στην ταινία ότι δεν είναι μια ταινία εναντίον των Σέρβων, αλλά εναντίον των ακροτητών που έγιναν. Άλλωστε, και οι ίδιοι οι βόσνιοι ηθοποιοί μου έλεγαν ότι ανησυχούσαν μήπως φανεί ότι μισούσαν όλους τους Σέρβους, ενώ η πραγματικότητα είναι ότι μισούν μόνο τους Τσέτνικ Σέρβους, αυτούς που τους προκάλεσαν τόσο πόνο. Όσο για το αν είναι νωρίς να διηγηθεί κανείς μια τέτοια ιστορία, αυτό είναι μια ερώτηση που μας απασχόλησε πάρα πολύ, είναι ένα ιδιαίτερα ευαίσθητο θέμα. Ναι, νομίζω πως είναι σύντομα, δεν πέρασε και τόσο πολύς καιρός από τότε (άσχετο αν επιμένουμε να θάβουμε τις κακές μνήμες), αλλά σκέφτηκα ότι είναι σημαντικό στις μέρες μας να ειπωθεί αυτή η ιστορία, γιατί έχουν πολλά ακόμη να γίνουν. Σε όλη την πρώην Γιουγκοσλαβία επικρατεί μια οικονομική ανασφάλεια και η διαφθορά έχει τσακίσει την καθημερινότητα των ανθρώπων. Νιώθω ότι έχουμε το καθήκον ως διεθνής κοινότητα, όταν ένας πόλεμος τελειώνει, να βοηθήσουμε να βελτιωθούν και να προχωρήσουν τα πράγματα και οι λαοί».

«Δεν έχω την ψευδαίσθηση πως μια ταινία μπορεί να αλλάξει οτιδήποτε, ειδικά σε τέτοιες καταστάσεις. Αλλά κάνοντας αυτό το φιλμ πιστεύω πως μπορεί να ανοίξει ένας διάλογος για να υπενθυμίσει στον κόσμο εκείνη την εποχή και το τι δεν έχει γίνει ακόμη. Γυρνάμε τον κόσμο με αυτήν την ταινία και συζητάμε γι' αυτά τα θέματα και διαπιστώνω πόσο αντανακλώνται και στη σημερινή κατάσταση, όπου υπάρχει ένας άλλου είδους πόλεμος».

«Επρεπε να γράψω και να σκηνοθετήσω όλους αυτούς τους ανδρικούς χαρακτήρες, την ώρα που η καρδιά μου ήταν με τον γυναικείο χαρακτήρα, καθώς τις ίδιες αγωνίες έχω κι εγώ. Η απώλεια ενός παιδιού είναι ο χειρότερος εφιάλτης μου. Και η απάντηση στο ερώτημα πώς γίνεται να στραφείς ενάντια σε κάποιον που αγαπάς και τι μορφή μπορεί να πάρει μια τέτοια σχέση, είναι από αυτές που με τρομοκρατούν. Πιστεύω πως, αν δεν είχα την εμπιστοσύνη του συνεργείου και των ηθοποιών και αν δεν άφηνα να με καθοδηγήσουν, μάλλον δε θα τα κατάφερνα».

«Θεωρώ πως η δουλειά μου στον ΟΗΕ μου άνοιξε μάτια και καρδιά και προφανώς ευαισθητοποιήθηκα περισσότερο με τη μητρότητα. Το επάγγελμά μας εκτός από μοναδικές εμπειρίες έχει και αρκετή υποκρισία, δημόσιες σχέσεις και αναπόφευκτα ψέμα. Ασχολούμενη με κάτι τέτοιο είναι σαν να κερδίζω λίγο περισσότερο την ψυχή μου και νιώθω πως βοηθάω σε κάτι πραγματικά αναγκαίο. Το νιώθω και λίγο σαν καθήκον πια».

Γιάννης Λουκάκος

Το κατά Λουκάκο ευαγγέλιο

Μια μέρα κοσμοσυρροής, ο Γιάννης Λουκάκος υπέγραψε και το δικό μας αντίτυπο του «Chef από την αρχή». Συνέντευξη Δημήτρης Καραθάνος Φωτογραφία Παναγιώτης Μπελτζινίτης

Η φυσιογνωμία του έχει κάτι το αμερικανοτραφές, και μια ματιά στο βιογραφικό του το πιστοποιεί. Ο Γιάννης Λουκάκος γεννήθηκε στις Ηνωμένες Πολιτείες το 1973, μεγάλωσε στην Αθήνα, επέστρεψε στην Αμερική για να σπουδάσει Μηχανολόγος Μηχανικός, αποφοίτησε από το Pennsylvania State University το 1996 και την αμέσως επόμενη χρονιά γράφτηκε στο Culinary Institute of America. Δούλεψε σε ξενοδοχείο πέντε αστέρων στο Φοίνιξ της Αριζόνα, πέρασε από το Waldorf Astoria και από το Park Avenue Café στο Μανχάταν, ώσπου το 2000 γύρισε στην Ελλάδα. Έκτοτε ξεκίνησε η μετεωρική του πορεία στην εγχώρια γαστρονομία, που τον βρήκε να περνά από τις θέσεις του sous chef, του chef, του executive chef, να βραβεύεται εις διπλούν από τα βραβεία Gourmet της πάλαι ποτέ «Ελευθεροτυπίας», να ανοίγει το δικό του εστιατόριο «Ψωμί & Αλάτι», να συμμετέχει ως κριτής στα MasterChef, Junior MasterChef και MasterChef2, και να κυκλοφορεί δύο βιβλία μαγειρικής, με πιο πρόσφατο το «Chef από την αρχή», που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Μεταίχμιο.

Παρά την αθώα όψη του, το «Chef από την αρχή» περιέχει και δύσκολες συνταγές. Είναι ένα βιβλίο για παιδιά με συνταγές για μεγάλους; Το βιβλίο θέλει να απευθυνθεί στον αρχάριο, χωρίς να είναι ανούσιο για κάποιον που θέλει να δοκιμάσει δέκα διαφορετικές συνταγές. Δεν είναι άκρως διεξοδικό, αλλά δίνει μια καλή πρώτη εικόνα σε όποιον θέλει να ασχοληθεί, όταν είναι στην αρχή και απορεί για τα πάντα.

Γενικά, δείχνεις συνταγές; Δεν κρατάς μυστικά; Από τη στιγμή που άρχισα να παίρνω ηγετικές θέσεις στην κουζίνα, εφαρμόζω την εξής φιλοσοφία: Το καλό για όλους έρχεται με το μοίρασμα της γνώσης, όχι με την απόκρυψή της.

Είσαι προϊόν των εμπειριών σου; Έχεις κάνει πολλά πράγματα, σε διάφορα μέρη. Είμαστε περίπου συνομήλικοι, και πιστεύω ότι με καταλαβαίνεις. Στην Ελλάδα υπήρχε ένα πλαίσιο στο σχολείο, που είτε ήσουν ο αγαπημένος των καθηγητών είτε δε σου έδιναν σημασία. Δεν έχτιζαν αυτοπεποίθηση. Πέφτοντας στα βαθιά, προσπαθώντας να σπουδάσω στο εξωτερικό μετά το λύκειο, διαπίστωσα ότι έχω δυνάμεις. Το γεγονός ότι είχα ασχοληθεί με τους υπολογιστές από το '95 με έχει βοηθήσει πάρα πολύ στην εξέλιξή μου. Μπορούσα να χειριστώ λογιστικά φύλλα, να ταξινομώ τις συνταγές μου, να υπολογίζω τα κοστολόγιά μου, πράγματα που για κάποιους ήταν αδιανόητα. Στην Αμερική, πέρα από γνώσεις και εμπειρίες, διδάχτηκα την τακτοποιημένη, οργανωμένη σκέψη και τη χάραξη στόχων. Πράγματα που εν αγνοία μου τα είχα έμφυτα, εκεί καλλιεργήθηκαν στο μέγιστο.

Δεν ήταν αλλόκοτο να μετατοπίσεις το ενδιαφέρον σου στη μαγειρική έπειτα από τόσα χρόνια σπουδών; Γύρω στα 23 μου, συνειδητοποίησα ότι το αντικείμενό μου, παρότι γοητευτικό, δε με έθελγε στο σημείο να ασχολούμαι μέρα μπαίνει μέρα βγαίνει. Ασφαλώς 4-5 χρόνια σπουδών στην Αμερική δεν τα βάζεις έτσι εύκολα στην άκρη. Άλλωστε, το επάγγελμα του μηχανολόγου - μηχανικού είχε πρεστίζ. Ενώ το να είσαι μάγειρας δεν είχε το σημερινό γόητρο. Ωστόσο, ο πατέρας μου προερχόταν από τον χώρο και με στήριξε. Ήξερε ότι με τον σωστό χειρισμό μπορούσε να διασφαλίσει ένα καλό μέλλον.

Είναι τόσο ανταγωνιστική η Αμερική; Την τραπεζαρία του Waldorf Astoria την έβλεπες ποτέ; Ή δεν ξεμύτιζες από την κουζίνα; Το να πας στη Νέα Υόρκη και να ενταχθείς στην καθημερινότητά της είναι κάτι που σε συνεπαίρνει, και μόνο το να μπαίνεις στο τρένο το πρωί πηγαίνοντας στη δουλειά αντίκρυ σε όλον αυτό τον κόσμο προκαλεί δέος. Ταυτόχρονα, οι συνθήκες είναι αμείλικτες. Οι κουζίνες είναι δομημένες όπως ο στρατός, δίνεις μια καθημερινή μάχη με αντίπαλο τον χρόνο, συχνά βλέπεις εφιάλτες: πώς θα διεκπεραιώσεις τη δουλειά, πώς θα τη χρονομετρήσεις, πώς θα την αξιολογήσουν οι άλλοι. Σημειωτέον, δουλεύαμε για αρχικούς μισθούς, αμειβόμασταν ίσα ίσα να πληρώνουμε το νοίκι για να μπορούμε να ζούμε. Οπότε, συνοπτικά, το κλίμα είναι υπέροχο, οι συνθήκες πολύ δύσκολες.

Εξ ου και οι καλές ταχύτητες; Όσοι ξέρουν από κουζίνα, λένε πως είσαι ο γρηγορότερος. Στην Αμερική παντρεύουν πολύ σωστά δύο κόσμους. Ποιότητα και κέρδος. Οι κρατήσεις είναι του τύπου 5 και τέταρτο, 5 και τριάντα, και ούτω καθεξής. Στο κόστος ενός γεύματος, στη Νέα Υόρκη αγοράζεις μια εμπειρία. Όπως στο θέατρο. Το value for money είναι φιλοσοφία. Στην Ελλάδα αντιθέτως, είμαστε ικανοί να περιμένουμε τρεις ώρες στριμωγμένοι για να φάμε σε ένα μέρος δίπλα στη θάλασσα. Με αυτή τη νοοτροπία, ο κόσμος εκπαιδεύει κακούς επιχειρηματίες.

Υπάρχει πισωγύρισμα στη δουλειά σου; Θα μπορούσες να είσαι δημιουργικός ξεκινώντας από το μηδέν, σε μια ταβέρνα; Δύσκολη περίπτωση. Έχω περάσει από κάποια στάδια, δε βλέπω ευχαρίστηση στο να επαναλαμβάνω πράγματα που τα έκανα πριν από δέκα χρόνια. Δεν έχω κανένα πρόβλημα να σηκώσω τα μανίκια, αλλά χρειάζομαι καινούργια πράγματα για να κρατάω ζωντανό το ενδιαφέρον μου.

Η επιστροφή στην ελληνικότητα, που επιβάλλει η κρίση, αποτυπώνεται και στην κουζίνα; Ψάχνουμε την ασφάλεια σε πατροπαράδοτες γεύσεις; Βασικά, είμαστε του πανικού. Μόνο στην περιοχή μου, στο Χαλάνδρι, έχουν ανοίξει δέκα καλαμακατζίδικα. Ναι, σύμφωνοι, να φτιάξουμε το σωστό καλαμάκι και να το τρίψουμε στη μούρη του κάθε σνομπ γευσιγνώστη. Αλλά δεν μπορεί τη μια μέρα να τρως γκουρμέ προς 70 ευρώ το άτομο και ξαφνικά να περνάς απότομα στο άλλο άκρο.

Τα πολλά ρεστοράν γέννησαν και πολλούς γευσιγνώστες; Είμαι υπέρ της κριτικής, αλλά συχνά γίνεται για να εξυπηρετηθεί κάποιο συμφέρον ή μια συγκεκριμένη διάθεση του συντάκτη. Επειδή έχω καταβάλει πολύ κόπο, είμαι στην ευχάριστη θέση να μπορώ να εισπράττω σχόλια άφοβα, κυρίως από τους πελάτες μου, που είναι οι σημαντικότεροι κριτές.

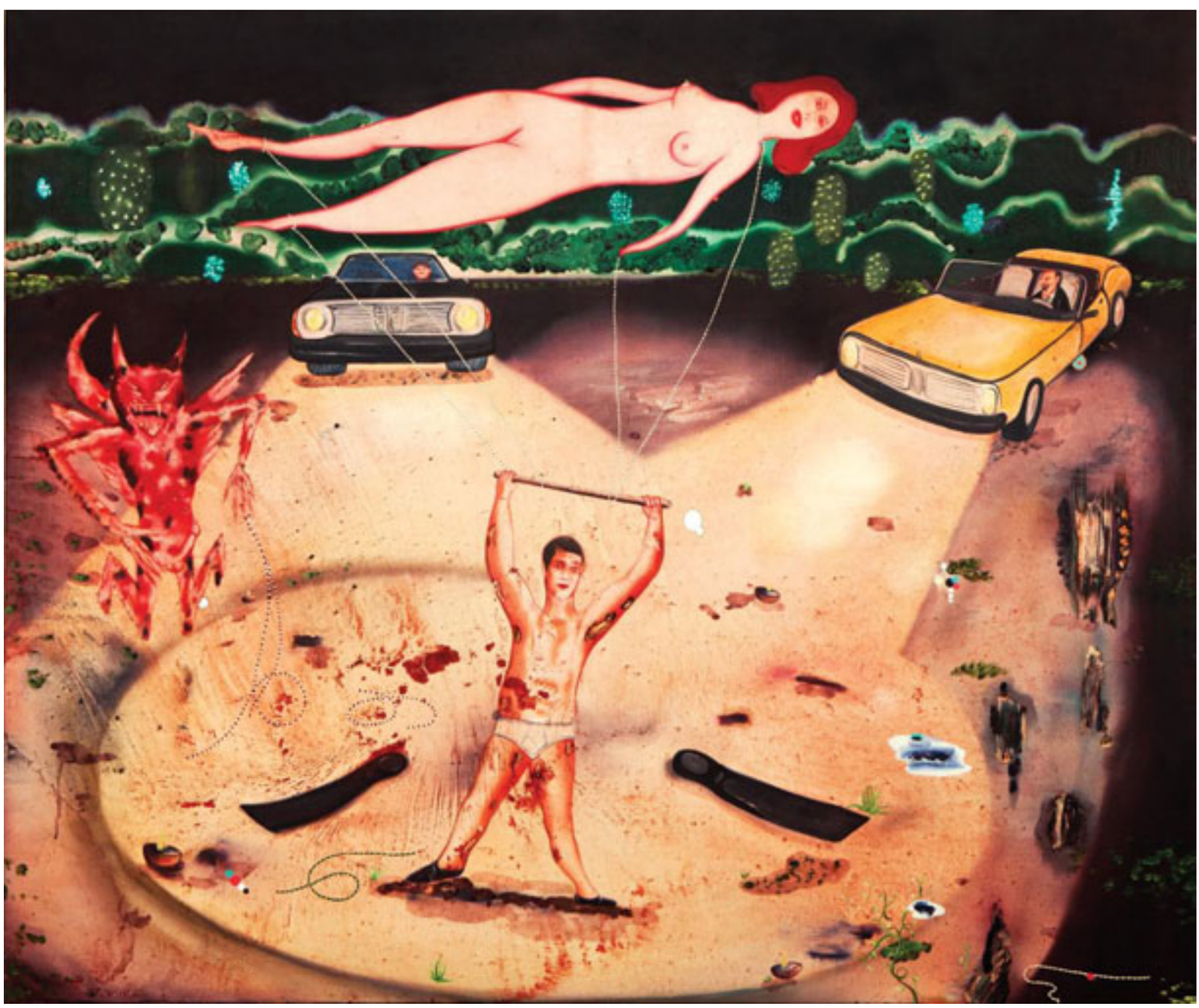
Εκπαιδεύεται ο κόσμος μέσα από τα ριάλιτι στο καλό φαγητό; Είναι πιο χρονοβόρο και πολυέξοδο να τρως σωστά; Δεν ισχύει το ότι η παχυσαρκία πάει χέρι χέρι με τη φτώχεια; Είναι θέμα ψυχισμού. Αν είσαι άνεργος και στα όρια της κατάθλιψης, μοιάζει πολύ πιο ευχάριστη επιλογή να τσακίσεις μια σακούλα πατατάκια από το να φας στικς καρότου. Το να βελτιώσεις κάτι, προϋποθέτει ένα έστω μίνιμουμ κόπου. Μπορείς ανάμεσα στις φέτες του ψωμιού σου να βάλεις ένα ωραίο τυρί και ένα λαχανικό, αντί για το άθλιο ζαμπόν. Πιστεύω ότι το περνάμε αυτό μέσα από την τηλεόραση.

HOLLYWOOD
PRODUCTION
DIRECTOR
CAMERA
DATE
SCENE
TAKE

Βαγγέλης Πλοιαρίδης

Some Candy Talking

Μια γερασμένη πλην όμως πάντα μπαμπέσα γειτονιά: η Κωνσταντινουπόλεως και τα πέριξ της. Και μία έκθεση ζωγραφικής του Βαγγέλη Πλοιαρίδη με τίτλο «CAFE BAR: Οι τελευταίες μέρες της ζωής σου». Τι τις συνδέει; Και γιατί η βία της θνησιμότητας θα συνομιλεί πάντα με την ευθυμία και τη χαρά σε όλους τους δρόμους, όπου διασταυρώνονται τα βλέμματα και οι πράξεις των ανθρώπων; Κείμενο Στέφανος Τσιτσόπουλος

«CAFE BAR: Οι τελευταίες μέρες της ζωής σου», 2011. Λάδι σε μουσαμά, 100 x 120 εκ.

«Άτιτλο», 2010-11. Λάδι σε μουσαμά, 45 x 55 εκ.

«Άτιτλο», 2010. Λάδι σε μουσαμά, 120 x 100 εκ.

«Ζήσε ή πέθανε», 2011. Λάδι σε μουσαμά, 100 x 120 εκ.

«Πεθαίνοντας στο Μουί Νε», 2010. Λάδι σε μουσαμά, 185 x 200 εκ.

Αν η Λεωφόρος Στρατού, έτσι ευθεία και αγέρωχη όπως πορεύεται, μοιάζει με το σώμα μιας λόγχης, η προέκτασή της, η Κωνσταντινουπόλεως, είναι σαν το μεσαίο καρφί μιας τρίαινας, που αριστερά και δεξιά της, εξίσου μυτερές και κοφτερές, αναπτύσσονται η Παπαναστασίου και η Δελφών. Η Κωνσταντινουπόλεως μοιάζει και με ξεφλουδισμένη μπανάνα! Η Παπαναστασίου και η Δελφών δεν είναι παρά οι κίτρινες φλούδες της. Όλο τέτοια σκέφτομαι αυτές τις μέρες που η τύχη με έφερε να πηγαινοέρχομαι στην παλιά μου γειτονιά. Τα Κυβέλεια, εκεί που προσεχώς προβλέπεται να κάνει στάση το μετρό, είναι ένα απέραντο εργοτάξιο. Απέναντι, στο γραφείο τελετών «Τσίγκρος», μετά τα μεσάνυχτα καπνίζοντας γλαρώνει το κοράκι στην καρέκλα του. Χαζεύει τηλεμάρκετινγκ στην TV και περιμένει να χτυπήσει το «επείγον».

Ξέρω την Κωνσταντινουπόλεως απέξω κι ανακατωτά. Στα τέλη του '90, στο πρώτο της βιβλίο, «Ξανθιά πατημένη», η γειτόνισσά μου Σοφία Νικολαΐδου περιέγραψε τη ζωή στα στενά των γύρω δρόμων, της Ιλιάδος, της Γαμβέττα, της Αθανασίου Διάκου σαν Κυριακή πολύβουη από τα ζντρο και τις ιαχές που ρίχναν τα λυκόπουλα και οι πρόσκοποι. Έτσι ήταν! Εκτός από γραφεία κηδειών, η Κωνσταντινουπόλεως έχει και πολλά φαρμακεία. Και πολλά γυράδικα. Κι όσο ζορισμένα κι αν είναι τα πράγματα κυκλοφοριακώς, πάντα θα βρεις ταξί για να κατέβεις στο κέντρο, αν σου τη σπάει η πολλή κοινωνικότητα και οι μυρωδιές των ανθρώπων που χαρακτηρίζει το διερχόμενο λεωφορείο 31 που τη συνδέει με το κέντρο. Γιατί; θα αναρωτηθείς. Όχι γιατί η γάτα έχει ένα αυτί, φυσικά, αφού και δεν έχω δει ποτέ μια τέτοια, αλλά και γιατί εδώ στην Κωνσταντινουπόλεως υπάρχει το νοσοκομείο Ιπποκράτειο. Όλη η Κωνσταντινουπόλεως λες και δημιουργήθηκε για να το υπηρετεί.

Το Ιπποκράτειο τις νύχτες λάμπει σαν φάρος, τη μέρα, έτσι ογκώδες και τεράστιο όπως είναι, με τις πτέρυγες, τα παραρτήματα και τις δαιδαλώδεις κατασκευές του, προσομοιάζει με τεράστιο διαστημόπλοιο. Σαν αυτά τα υπερμεγέθη του Galactica, που εντός τους κουβαλούσαν χιλιάδες ανθρώπους που πηγαινοέρχονταν στον γαλαξία, με φορτωμένες πάνω του μνήμες, νερά, φαγητό, παιχνίδια, κρεβάτια, οικογένειες.

Η Κωνσταντινουπόλεως, όπως καταλάβατε, ούτε για μακρινή ξαδέλφη μπορεί να περάσει με την γκλάμουρ Τσιμισκή, ούτε για ετεροθαλής της τρεντο-Μητροπόλεως. Μετά τον Λευκό Πύργο ή την Καμάρα, μετά την πλατεία Αριστοτέλους και την Εγνατία, όλοι οι δρόμοι είναι ίδιοι. Σφιγμένη, μουντή, ξεχαρβαλωμένη, με κτήρια σαν ξεχρονιασμένα καύκαλο υπέργηρης χελώνας, η Κωνσταντινουπόλεως θα μπορούσε να είναι η δίδυμη αδελφή της εν Τούμπα Λαμπράκη. Γεροντοκόρες, εννοείται, και οι δυο, κανένας development επενδυτής μεγαλογαμπρός δε θα τις φλερτάρει για τα κάλλη τους, κανένα εμπορικό κέντρο κοινώς δε θα ανοίξει εδώ. Μόνο νεωτερισμοί, τυροπιτάδικα, τριτοκοσμικά καφέ για ιντερνετάκι, ψιλοφρουτάκια και κάνα καλό νταλαβέρι, αν το κορίτσι πίσω από το μπαρ έχει ματάκι παιχνιδιάρικο και κορμάκι αφράτο. Παρ' όλα αυτά, αυτή τη γειτονιά θα την αγαπώ για πάντα. Είναι η γειτονιά των νεανικών μου χρόνων, κάθε φορά που τη διασχίζω με πιάνει μια ρετρό νοσταλγία. Σχεδόν είναι σαν να εξαφανίζεται το κιτς και η ασχήμια της κι όλα να ξανα-

«Μεταμεσονύχτιο ψάρεμα», 2010. Λάδι σε μουσαμά, 185 x 200 εκ.

γίνονται τρυφερά, ζωντανά και ενθουσιώδη, καθώς από το αρχείο της μνήμης μου ανασύρονται εικόνες του τότε: Εκεί που τώρα είναι η Εθνική Τράπεζα, τότε ήταν το ζυθεστιατόριο «Χατζής», τίγκα στο φοιτητιαριό από τον παρακείμενο Ευκλείδη αλλά και τα ΤΕΙ της Σίνδου, καθότι δεχόταν το κουπόνι σίτισης. Μετά ο λαός χτυπούσε τα ξακουστά εκλεράκια του ομώνυμου ζαχαροπλαστείου και κατηφόριζε για την ταινία στο «Ράδιο Σίτι», χαζεύοντας στο ενδιάμεσο τα φανταχτερά ρούχα του καταστήματος «Saluti». Αυτή η Κωνσταντινουπόλεως δεν υπάρχει πια, όπως και δεν παίζει πια ταινίες το «Ράδιο Σίτι».

Αυτά σκεφτόμουν στο ταξί όπως επέστρεφα για το κέντρο προκειμένου να επισκεφτώ τη ζωγραφική του Βαγγέλη Πλοιαρίδη να κρέμεται στους τοίχους της Donopoulos International Fine Arts. Η έκθεση έχει τίτλο «CAFE BAR: Οι τελευταίες μέρες της ζωής σου». Επίκουρος καθηγητής της Σχολής Καλών Τεχνών, με άπειρες ατομικές και ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό, με έργα του να βρίσκονται σε πλήθος δημόσιων συλλογών, από Fulbright Foundation και Mamco Geneva έως συλλογή Φρυσσίρα, ο «Βανζέλ Πλοιαρί» είναι ένας χορτασμένος καλλιτέχνης και ισορροπημένος στο έπακρο.

Τον αποκαλώ Βανζέλ, διότι το νευρώδες κορμί του, όπως διασχίζει το κέντρο με τη μηχανάρα του ή το πλαγιοκοπεί με τον γρήγορο βηματισμό του, μου φέρνουν στο μυαλό μαρσεγιέζους ήρωες λογοτεχνικών βιβλίων ή ταινιών, όπως ας πούμε εκείνος ο κοντός τσατίλας που κυνηγούσε τον νεαρό ταχυδρόμο στην «Ντίβα» του Μπενέξ. Κάπως έτσι ζωγραφίζει κιόλας ο Πλοιαρίδης: νευρικά, τσατισμένα, οι πίνακές του μοιάζουν με καρτ ποστάλ εισβολείς από το υποσυνείδητο. Τα ξεπλυμένα χρώματά του, οι ειδυλλιακοί συμβολισμοί του, η μηχανική του παρελθόντος όπως μπουκάρει και καταλύει τον ιστορικό χρόνο, η ειρωνεία αλλά και η ευθυμία, τα οικεία αλλά και τα ασύμβατα, είτε πρόσωπα των ηρώων είτε τοπία που εντός τους παράγεται η δράση, φτιάχνουν μια ζωγραφική που μοιάζει με διαδραστική σύγκρουση.

Κοιτάζω τα έργα του σαν θεατής, αλλά είμαι σίγουρος ότι με κοιτάζουν και αυτά. Και υπάρχει και εδώ αυτή η ρετρό νοσταλγία που με πιάνει κάθε φορά που επιστρέφω στην Κωνσταντινουπόλεως, αλλά και τώρα που μαγεύομαι από τη ζωγραφική του Πλοιαρίδη. Οι ζωγραφικές του επιφάνειες αποπνέουν μια αίσθηση ματαιότητας, παρόμοιας με τις σκέψεις που μπορεί να κάνουν μια ντουζίνα ηλικιωμένων ανθρώπων που ξέρω και κατοικούν εκεί.

Σου τη συνιστώ ανεπιφύλακτα την έκθεση «CAFE BAR: Οι τελευταίες μέρες της ζωής σου». Τίτλος δαιμονικά πονηρός, μιας και οι αδαείς φραπεδαριστές μπορεί να την επισκεφτούν πιστεύοντας πως θα δουν ειδυλλιακά τοπία σαν αυτά που χαλαρώνουν το μάτι με θέες θάλασσες, χιονισμένους Όλυμπους, φωτισμένα καράβια να κοιμούνται στο νερό. Πού να ξέρουν τι χαστούκι θα φάνε!

Vangelis Pliarides
«CAFE BAR: Οι τελευταίες μέρες της ζωής σου»
Donopoulos International Fine Arts, Αγίας Θεοδώρας 3, Τ: 2310 552 663. Έως 15/4.

Όθων Ματαράγκας

Εξτραβαγκάνζα!

Κλασική, καμπαρέ, ποπ, γκοθ, Λένα Πλάτωνος, Μαρκ Άλμοντ, Χατζιδάκις, βραζιλιάνικα δάση, ημιφωτισμένα τρανς υπόγεια, εδώ Λονδίνο, εδώ Λονδίνο. Ποιος είναι αυτός ο Έλληνας που, αντί να μιζεριάζει, την κοπάνησε και αναστατώνει τη βρετανική πρωτεύουσα; Συνέντευξη **Σάντρα-Οντέτ Κυπριωτάκη**
Φωτογραφία **Predrag Pajdic (pajdic.com)**

«Με τη μουσική μου θέλω να επηρεάσω θετικά την ανθρωπότητα. Να μπορούσα να "θεραπεύσω" θα λέγαμε». Οι λέξεις σαν να βγαίνουν από τα μάτια του – κατανοητά, ήρεμα, μυστήρια. Σάμπως κι έχει καταλάβει κάποιο ανομολόγητο μυστικό κι όλα τα άλλα άγχη μοιάζουν να είναι μικρά. Ο Όθωνας (ή, μάλλον, Othon) θα μπορούσε να είναι ένας αστικός σαμάνος: κοιμάται λίγο, πίνει τσάι και κάνει διαλογισμό κάθε μέρα. Ίσως, ενίοτε, να ξεσπάει και σε δημιουργικά τρανς κι ύστερα να ξορκίζει τον φόβο και να σκαλίζει νότες και λόγια. Αυτήν τη στιγμή είναι χαμένος κάπου στα δάση της Βραζιλίας για να συναντήσει άλλους σαμάνους, να ακούσουν μουσικές και να αγγίξουν τα θεία. Ο Othon Mataragas είναι Αθηναίος, κολλημένος με τα roller coasters, παιδί της πόλης και του «Rebound». Στο κομοδίνο του έχει το ντέκα μυθιστόρημα «Against Nature» του Joris-Karl Huysmans.

Τελειομανής. Αποφοίτησε από το Εθνικό Ωδείο Χαλανδρίου στα δεκάξι του με διακρίσεις και βραβεία στο πιάνο. Έκλεισε σε μια βαλίτσα τη Λένα Πλάτωνος, τον Χατζιδάκι και την ελληνική ιστορία και ήρθε στο Λονδίνο, όπου σπούδασε σύνθεση και πιάνο σε μερικά από τα μεγαλύτερα μουσικά πανεπιστήμια. «Μισώ την ελληνική τηλεόραση. Θα έκανα ένα μεγάλο reprogramming σε όλα», λέει. Μόλις ολοκλήρωσε τη μουσική για ένα graphic novel application και ξεκινάει ένα πρότζεκτ με τον περφόρμερ Franco B. Στις συνεργασίες του βρίσκει κανείς νταρκ-γκλαμ-εξεντρίκ ονόματα, όπως τον Tibet, τον Marc Almond και τον Ernesto Tomasini. Είτε η μουσική του Othon σου αρέσει είτε όχι, οι αναφορές και επιρροές της είναι ευφάνταστες και ταξιδιάρικες.

Ο Othon δε γουστάρει να χαρακτηρίζει και να χαρακτηρίζεται, δεν του αρέσουν οι ταμπέλες και τα όρια. Το είδος της μουσικής του είναι: «"Παν". Σαν τον θεό Πάνα, είναι κάτι που συνδυάζει τα πάντα: την κλασική, το καμπαρέ, την ποπ, το γκοθ. Είναι μια κατάσταση όπου όλα είναι πιθανά». Ο Πάνας είναι ζώο και άνθρωπος μαζί, άντρας και γυναίκα, είναι ένα τρελό πάρτι άνιμαλ, θα τον βρεις να ξεσκίζει παρθένες και να καταπίνει ρίζες. Θα βρεις τον Othon να βολτάρει στο ποτάμι, κουκουλωμένος μέσα σε πράσινες, υπερμεγέθεις, μάλλινες Westwood ζακέτες. Κι ύστερα να απολαμβάνει μια θεσπέσια τάρτα στην patisserie «Maison Bertaux». Τις άγριες νύχτες δεν ονειρεύεται («γιατί νιώθω ότι ζω το όνειρό μου»), αλλά μεταμφιέζεται σε βασίλισσα κουκουβάγια και χάνεται σε ημιφωτισμένα υπόγεια τρανς.

www.facebook.com/OthonMataragas

Αντώνης Λουδάρος

Ίρμα, όπως Βεπ

Η κριτική σχολιάζει την παράσταση με όρους αριστουργήματος και όσοι την παρακολούθησαν στην Αθήνα μιλάνε για ρεσιτάλ ερμηνείας των πρωταγωνιστών. Ο Αντώνης Λουδάρος ταξιδεύει στη Θεσσαλονίκη με την «Κατάρα της Ίρμα Βεπ». Πώς πάει, φίλος; Συνέντευξη **Δημήτρης Καραθάνος**

Τι σας έκανε να θελήσετε μια καριέρα στη σκηνή; Όταν στο σχολείο συμμετείχα σε θεατρικές παραστάσεις, ήμουν πολύ ευτυχισμένος. Ίσως φανεί περίεργο, αλλά από 8 χρονών ήξερα ότι η σκηνή ήταν ο χώρος μου. Εκεί ένιωθα δυνατός και πλήρης. Θυμάμαι ότι, όταν τελείωσα το σχολείο και ανακοίνωσα στους καθηγητές μου ότι πέρασα στη Σχολή του Εθνικού Θεάτρου, το θεώρησαν αναμενόμενο, σαν φυσική εξέλιξη.

Θυμάστε την πρώτη σας μεγάλη καλλιτεχνική στιγμή; Αυτό που λέμε breakthrough; Την πρώτη μου μεγάλη καλλιτεχνική εμπειρία την οφείλω στον Κώστα Τσιάνο και το Θεσσαλικό Θέατρο. Ήμουν τυχερός, γιατί, αμέσως μετά τη σχολή, μου πρότεινε το ρόλο της Μαρίας Πενταγιώτισσας στο έργο του Μποστ. Θυμάμαι ένα κράμα χαράς και αγωνίας που είχα στην πρεμιέρα. Πρέπει, βέβαια, να σας πω ότι, αν και ξεκίνησα με πρώτο ρόλο και το έργο κράτησε δύο σεζόν, την επόμενη χρονιά ήμουν άνεργος. Τότε κατάλαβα ότι τίποτε δεν είναι δεδομένο και ότι στη δουλειά αυτή ο αγώνας και η προσπάθεια δεν πρέπει να τελειώνουν ποτέ. Ωραίες είναι οι επιτυχίες, αλλά αυτό που πραγματικά μετράει στο θέατρο είναι η διάρκεια.

Ποιος είναι ο μεγαλύτερος μύθος για το επάγγελμά σας; «Περνάμε καλά στο καμαρίνι και αυτό βγαίνει και στη σκηνή».

Είστε αναγνωρίσιμη τηλεοπτική φυσιογνωμία, χωρίς ωστόσο ποτέ να έχουν διαρραγεί οι δεσμοί σας με το σανίδι, παραμένετε σταθερά θεατρικός ηθοποιός για περισσότερο από 20 χρόνια. Σας προσφέρει η σκηνή μια αίσθηση σταθερότητας σε ένα κατά βάση ασταθές σύμπαν; Το θέατρο με ορίζει και μου είναι δύσκολο να με φανταστώ χωρίς αυτό. Έχουμε μια στενή σχέση, που όντως μετρά… αρκετά χρόνια. Η μισή μου ζωή έχει περάσει σε παρασκήνια, κουίντες μαζί με ηθοποιούς. Οι φίλοι μου μού λένε ότι στη σκηνή είμαι πιο άνετος από ό,τι στο σπίτι μου. Στη σκηνή αισθάνομαι μεγαλύτερη ασφάλεια.

Τι έχετε θυσιάσει για να είστε ηθοποιός; Για να είμαι ειλικρινής, δεν έχω κάνει και σπουδαίες θυσίες. Προσπαθώ, όσο γίνεται, να διατηρώ μια ισορροπία τόσο στην επαγγελματική όσο και στην προσωπική μου ζωή. Ίσως θα μπορούσα να είχα κάνει λίγο περισσότερες διακοπές…

Ποιος είναι ο μεγαλύτερος κίνδυνος που διατρέχει η τέχνη στην Ελλάδα σήμερα; Η έλλειψη πόρων; Η ιστορία έχει δείξει ότι σε περιόδους «ισχνών αγελάδων» η τέχνη ανθεί και γίνεται πολύ πιο ουσιαστική. Δε νομίζω ότι το πρόβλημα είναι κυρίως οικονομικό, όσο πρόβλημα θεσμών-αξιών. Ο καλλιτέχνης στην Ελλάδα είναι αντιμέτωπος με την απαξίωση τόσο του ρόλου όσο και του έργου του. Προσωπικά, πιστεύω ότι το βάρος πρέπει να δοθεί στο σχολείο. Είναι άσχημο να μην παίρνει το θέατρο επιχορήγηση, αλλά είναι πιο καταστροφικό να μειώνονται οι θέσεις των δασκάλων. Ο δάσκαλος είναι ο πυλώνας της κοινωνίας και αυτός που δίνει κατευθύνσεις στον άνθρωπο. Η πολιτεία έχει τεράστιο χρέος απέναντί του.

Υπάρχει κάποιο μειονέκτημα στο να είσαι αναγνωρίσιμος καλλιτέχνης; Η αναγνωρισιμότητα σίγουρα σου δίνει τη δυνατότητα να επικοινωνείς τη δουλειά σου σε ένα ευρύτερο κύκλο ανθρώπων και νομίζω ότι όλοι λίγο-πολύ θέλουμε η δουλειά μας να αναγνωρίζεται. Ωστόσο, ειδικά για τον ηθοποιό, είναι πολύ εύκολο να μπει σε μονοπάτια με αβέβαιη κατάληξη. Πρέπει κανείς, κατά τη γνώμη μου, να έχει στέρεες αξίες και στόχους προκειμένου να προστατευθεί. Πολλές φορές θέτω στον εαυτό μου το ερώτημα: «Εσύ γιατί είσαι γνωστός»; Η αναγνωρισιμότητα πρέπει να ακολουθείται από μια άξια λόγου πράξη.

Τι σας εμπνέει περισσότερο; Με εμπνέουν οι άνθρωποι που είναι παθιασμένοι. Ξέρετε, το πάθος είναι σπουδαίο πράγμα, σε όποιον χώρο και αν βρίσκεσαι. Εμένα με κινητοποιεί και επιδιώκω να συνεργάζομαι με ανθρώπους που έχουν πάθος και αγάπη για αυτό που κάνουν.

Ποιους ηθοποιούς θαυμάζετε; Θαυμάζω τους ηθοποιούς που καταφέρνουν να είναι συνεπείς στις επιλογές τους και έντιμοι απέναντι στον κόσμο που τους παρακολουθεί. Είναι κάτι εξαιρετικά δύσκολο, ιδιαίτερα αυτήν την περίοδο που διανύουμε.

Ποιο είναι το χειρότερο πράγμα που σας έχουν πει για τη δουλειά σας; Σε πρεμιέρα, αντί για συγχαρητήρια, «Χειμώνας είναι, θα περάσει…»!

Και ποιο είναι το σημαντικότερο μάθημα που σας δίδαξε η πορεία σας στην υποκριτική; Να κατανοώ περισσότερο τους ανθρώπους. Ο ηθοποιός, επειδή «μπαινοβγαίνει» σε πολλούς ρόλους-χαρακτήρες, αποκτά μια πιο διεισδυτική ματιά όσον αφορά τους γύρω του. Νομίζω ότι πλέον «διαβάζω» πιο εύκολα τους ανθρώπους και, φυσικά, έχω μάθει να συγχωρώ και πιο εύκολα…

Η παράσταση «Η κατάρα της Ίρμα Βεπ» παίζεται στο θέατρο Εγνατία.

Κατερίνα Γιατζόγλου

It’s the end of the world as we know it

Δερβίσα, ντερμπεντέρα, άγρια και προπάντων αμάσητη. Να μια Θεσσαλονικιά που όχι μόνο δεν την κατάπιε η Αθήνα του lifestyle, μιας και χρόνια βιοπορίζεται από τα περιοδικά, αλλά συνεχίζει να της τα χώνει.
Συνέντευξη **Στέφανος Τσιτσόπουλος** Φωτογραφία **Κώστας Αμοιρίδης**

Μπορείς να κάνεις μια πρόγνωση για το τοπίο των περιοδικών έτσι όπως διαμορφώνεται λόγω κρίσης; Ποιοι θα ζήσουν και ποιοι θα αποδημήσουν εις Κύριον; Μια φορά κι έναν καιρό στη φτωχή Ψωροκώσταινα, εμφανίστηκαν πολλοί «virtual» υπερπλούσιοι. Ξεφύτρωσαν ξαφνικά, με δανεικά που τους έδωσαν οι τράπεζες από το πουθενά και χωρίς καμιά σοβαρή εγγύηση (αλλά με την ανάλογη μίζα βεβαίως). Και πίστεψαν (έχοντας το «σύνδρομο του βασιλιά») ότι ήταν δικά τους και δεν θα τα επέστρεφαν ΠΟΤΕ! Πολλοί από αυτούς ήταν εκδότες, καναλάρχες... κι έγιναν μάγκες, super πρότυπα μιας εκτροχιασμένης αλαζονικής κοινωνίας... Επειδή όμως τα νούμερα είναι αδυσώπητα... και στην εξίσωση υπάρχει πάντα ένα τελικό αποτέλεσμα, ο θάνατος για όλους αυτούς ήταν προδιαγεγραμμένος. Δε γλιτώνει κανείς από τα νούμερα και τα μηδενικά! Απλώς, η κρίση έφερε το «τέλος» πολύ πιο γρήγορα, πιο απότομα. Εννοείται ότι αν ο Αλμοδοβάρ ζούσε για λίγο στην Ελλάδα, θα το έσκιζε το σενάριο. Έχει πιο σουρεάλ σενάριο από αυτό που ζούμε; Σήμερα, λοιπόν, που έχουν ανατραπεί τα πάντα, ο μάγκας είναι αυτός που δε χρωστάει και ο βλαχοχλιδοχλιμίντζουρας εκδότης έχει ήδη πεθάνει, απλώς δεν του το λένε για να μην τον στενοχωρήσουν! Τώρα που η αλήθεια τούς έκανε τις μάσκες πατσαβούρια, θα προχωρήσουν οι αληθινοί... Οι δημιουργικοί, οι δοτικοί, αυτοί που μπορούν να εμπνεύσουν, ρε γαμώτο! Γιατί τελικά αυτό είναι το ζητούμενο. Ποιος θα σε εμπνεύσει, για να σηκωθείς... και να πας μπροστά! Πιστεύω ότι το μοναδικό χρέος που έχουμε ως πολίτες είναι να πατήσουμε ένα delete σε όλο αυτό το μπάχαλο, γιατί σύστημα δεν το λες. Βέβαια πρέπει να σου πω ότι στα Μ.Μ.Ε. υπάρχουν, όπως λέει και κάποιος, πολλές «τσιπούρες του γλυκού νερού». Για τον Κωστόπουλο π.χ. μόνο εγώ έγραφα τις αλήθειες όλα αυτά τα χρόνια, όταν όλοι τον προσκυνούσαν. Έτσι, για να μην ξεχνιόμαστε δηλαδή. Κινδύνεψα να θεωρηθώ από γραφική έως εμπαθής. Έγραφα πράγματα που άλλοι δεν τολμούσαν να τα ψελλίσουν καν. Τον πήγα στα δικαστήρια, άλλο ασύλληπτο αυτό... Και οι καλοθελητές μου έλεγαν «...τι κάνεις... θα σε τελειώσει αυτός, είναι αδίστακτος...». Όταν έγραφα τα editorials, μού τηλεφωνούσαν διάφοροι τάχα να με προειδοποιήσουν: «θα σε τσακίσει..., θα σε...». Δεν έκανα ποτέ πίσω, τα δημοσίευσα όλα... και τώρα γελάω με όλες τις τσιπούρες του γλυκού νερού που γράφουν για αυτόν «μετά θάνατον». Τον καρχαρία, αγάπη μου, τον παλεύεις όταν είναι ζωντανός, όταν έχει ψοφήσει δεν έχει πλάκα. Και δεν γουστάρω να έχω εχθρούς ψοφίμια. Ξαφνικά βλέπω πολλούς πολέμιους να έχουν άποψη του... κώλου... (αν και οι εφημερίδες, μέχρι το τέλος του να ανακοινωθεί, το έκαναν γαργάρα, έτσι;). Και μιας και τα λέμε όλα, θα σου αποκαλύψω τη φοβερή απειλή που μου έκανε ο Κωστόπουλος πριν από 6 χρόνια. Και την πραγματοποίησε φυσικά! Τρομερή... και που τη γράφω τώρα, ανατριχιάζω! «Δεν θα ξαναμπεί η φάτσα σου ποτέ, όχι εξώφυλλο, ούτε γραμματόσημο, σε κανένα από τα περιοδικά μου!» Μπρρρ... κάτσε να ξυθώ πάλι, γιατί μόνο που το σκέφτηκα, με έπιασε φαγούρα... Έχουμε ανάγκη από όμορφες εικόνες και έξυπνες απόψεις, άρα τα περιοδικά που θα επιζήσουν θα είναι αυτά που φτιάχνονται από ανθρώπους ρομαντικούς, με όνειρα και μεράκι. Ό,τι αγαπάς και πιστεύεις, υπάρχει. Ό,τι δεν συνέβη, είναι ό,τι δεν ποθήσαμε ποτέ αρκετά, λέει ο Καζαντζάκης.

Έφταιγαν μόνο οι εκδότες που διακόνησαν το τίποτα και ύμνησαν τα γκλάμουρ κουραφέξαλα ή και οι διαφημιστές, που όλη αυτή τη ματαιότητα και τη χλιμιτζουριά, έτσι όπως πόζαραν στα περιοδικά, τις επιβράβευσαν με προγράμματα και συμφωνίες κάτω από το τραπέζι; Οι πιο πολλοί έφτιαξαν περιοδικά, σίγουρα όχι με ρομαντικά κίνητρα, αλλά απλώς για κοινωνική αναρρίχηση και προσωπική προβολή. Θα χρειαστούμε εγκυκλοπαίδεια αν αρχίσω να σου λέω παραδείγματα! Όταν κάνεις συνεντεύξεις από «ισχυρούς», μόνο και μόνο για να σε καλέσουν σπίτι τους ή βάζεις την κοσμικογράφο σου να καταγράφει πάντα ως καλοντυμένες τις τάδε κυρίες, για να σε αποδεχτούν στον κύκλο τους, πόσο κακόγουστο glam μπορείς να υμνήσεις; Και είχαν το θράσος να γράφουν και για νεοπλουτισμό. Πρώτα σού βγαίνει η ψυχή... και μετά του χούι, έλεγε η γιαγιά μου. Και για να αλλάξω σουργελοκατάσταση, όταν δεν έχεις τελειώσει το σχολείο και βάζεις έναν παρατρεχάμενο αυλικό να σου γράψει βιβλίο για να σου «χτίσει» το προφίλ, γιατί κατάφερες να τυλίξεις έναν άμοιρο εκδοτάκο μεν, αλλά δεν παύεις να είσαι «η Άρτα με τα Γιάννενα» δε, τι να σου κάνει και ο διαφημιστής. Οι περισσότεροι από αυτούς χειροκροτούσαν, τιμή μεγάλη να ανήκουν στο club των «γαμώ τους επιτυχημένους». Για να το επισημοποιήσουν και με βούλα, μη χάσουν το κελεπούρι, συγγένευαν κιόλας... κουμπαριές, βαφτίσια, αλλαξοκωλιές. Μην αρχίσω τα ονόματα. Τα αυτονόητα δεν υπογραμμίζονται. Είναι τυχαίο που στα Μ.Μ.Ε. όλοι είναι σχεδόν συγγενείς; Το σίγουρο είναι ότι εδώ ταιριάζει απόλυτα το «Μαζί τα φάγανε». Μαζί χρεοκοπήσανε, μαζί στο άρθρο 99, μαζί στη φυλακή τελικά! Στην παγκόσμια αγορά οι διαφημιστές ορίζουν το προφίλ των Media, εδώ συνέβαινε ακριβώς το αντίθετο, με αποτέλεσμα οι ξένοι έκπληκτοι να βλέπουν τα brands να προβάλλονται με «τρέλα και κορδέλα»!

Μπορείς να μου περιγράψεις τι θα γίνει το φετινό καλοκαίρι στη Μύκονο; Τι θα διαβάζουν οι σκαφάτοι στην ξαπλώστρα και οι σταρλετίτσες στο μπανγκαλόου; Φαντάζομαι στην Ψαρού, που εμείς τη λέμε χαϊδευτικά «beach 99» (από το άρθρο), θα λιάζονται διάφοροι ex-σκαφάτοι που θα διηγούνται τα περασμένα μεγαλεία και θα ρουφούν την κοιλιά τους μόλις περνά ο φωτογράφος. Όσο για τις τσουλίτσες, έχουν ήδη από πέρσι βάλει πλώρη για χορηγούς τουρκικής και αραβικής προέλευσης... Σιγά μην κάτσουν να σκάσουν!

Ξέρω πως είσαι πλασμένη από πάστα survivor. Ποια είναι τα σχέδιά σου; Θα συνεχίσεις με τα περιοδικά ή ήδη έχεις βάλει πλώρη για κάτι άλλο; Ένα από τα αγαπημένα μου τσιτάτα είναι το «επικίνδυνος είναι αυτός που δεν έχει να χάσει τίποτα». Συν το ότι βαριέμαι εύκολα και... ξαφνικά. Είμαι πάντα με το ένα πόδι έξω από την πόρτα... Κι όπως λένε οι κολλητοί μου «είσαι expert στο goodbye». Για όλους αυτούς τους λόγους, το άγνωστο είναι αυτό που μου διασφαλίζει την ελευθερία μου... και τροφοδοτεί τα όνειρά μου! Εμείς ως Όμιλος πάμε καλά, δεδομένων πάντα των συνθηκών, αλλά εγώ δεν είμαι του... βολέματος, το ξέρεις. Έχω κάτι στο μυαλό μου εδώ και δύο χρόνια, αλλά είναι δύσκολο και πολύ μεγάλο. Τώρα, θα μου πεις, τι θα είχες; Κανένα ευκολάκι; Έλα, ντε!

Marky Ramone's Blitzkrieg Ξύλο!

Δεν έχουν απομείνει και πολλοί θρύλοι σε αυτούς τους απομυθοποιητικούς καιρούς. Και δεν έχουν απομείνει και πολλοί ζωντανοί Ramones. Ένας είναι, για την ακρίβεια, και τον Απρίλη τον περιμένουμε εδώ για ατόφιο ροκ εν ρολ.
Συνέντευξη **Δημήτρης Καραθάνος**

Οι Marky Ramone's Blitzkrieg είναι πλέον το μόνιμο εκφραστικό σου όχημα. Πόσο διαφέρει το να ηγείσαι μιας μπάντας σε σχέση με το να είσαι πίσω από τα ντραμς; Πάνω κάτω είναι το ίδιο, πάλι στα τύμπανα είμαι, αν αναφέρεσαι όμως στο όνομα, οπωσδήποτε είναι τεράστια ευθύνη, υπάρχει μια κληρονομιά που πρέπει να μείνει ζωντανή και μια νέα γενιά που θέλει να μάθει αυτά τα τραγούδια, που παραείναι καλά, για να πάψουν να παίζονται. Όλα πάνε καλά με τους Blitz, θα παίξουμε από τον Μάρτιο ώς το καλοκαίρι, θα πάμε στην Ασία, τη Μαλαισία, τις Φιλιππίνες, την Ταϊβάν, την Κίνα, το Χονγκ Κονγκ, το Μακάο, το Βιετνάμ, θα γυρίσουμε όλη την Ευρώπη και την Αμερική.

Σου αρέσει η σύγχρονη πανκ ροκ σκηνή; Ξέρω πως διατηρείς ραδιοφωνική εκπομπή εδώ και έξι χρόνια. Έχει κάτι να προτείνει σήμερα το ροκ εν ρολ; Η τεχνολογία μπορεί να αλλάζει, όμως οι άνθρωποι μένουν ίδιοι. Υπάρχουν αρκετά ονόματα που μου αρέσουν, οι Gallows, οι Useless ID, οι Rancid, οι Pearl Jam. Εκτιμώ και μπάντες άλλου στιλ, όπως τους Killers. Όλα τα τραγούδια βασικά λένε τα ίδια: ερωτικές απογοητεύσεις, οργή για το κοινωνικό περιβάλλον, διεκδίκηση ενός καλύτερου κόσμου. Σήμερα τα ζητήματα είναι πανομοιότυπα με αυτά που αντιμετωπίζαμε το '70, μεγάλη οικονομική κρίση, πόλεμοι, ανεργία. Η μουσική πρέπει να χρησιμοποιηθεί σαν ηχείο για να ακουστούν όλα αυτά. Από την άλλη, όντως, η σκηνή είναι υπερβολικά βιομηχανοποιημένη, αν δεν ικανοποιήσεις τις προσδοκίες στο πρώτο άλμπουμ, σε διώχνουν από την εταιρία, δεν έχουν υπομονή. Παλιότερα, οι δισκογραφικές ήξεραν να περιμένουν, επικέντρωναν όλη τους την ενέργεια στο να κάνουν μια μπάντα να ωριμάσει δημιουργικά.

Ήσουν 15 χρόνια στους Ramones, έπαιξες σε 1700 από τις συνολικά 2217 συναυλίες τους. Ως το μόνο επιζών μέλος μιας από τις αναμφισβήτητα σπουδαιότερες μπάντες όλων των εποχών, τι σου δίνει την ώθηση να συνεχίζεις να φτιάχνεις μουσική; Είναι όλη μου η ζωή, παίζω μουσική από παιδί, όταν άκουγα Beatles και μάθαινα τα τραγούδια τους με τα πρώτα μου ντραμς. Είμαι επαγγελματίας από τα 17 μου. Διασκεδάζω δουλεύοντας. Τι παραπάνω θα μπορούσα να ζητήσω;

Οι διαμάχες ανάμεσα στον Joey και τον Johnny άφησαν εποχή, από ένα σημείο και μετά αρνούνταν να μιλήσουν ο ένας στον άλλο. Πόσο σε επηρέαζαν όλα αυτά; Γυναικοδουλειές... Πολύ κρίμα, θα μπορούσαν να το κουβεντιάσουν, αλλά από ένα σημείο και έπειτα κόπηκε κάθε επαφή. Εγώ ήμουν στη μέση, αν ήθελαν να επικοινωνήσουν κάτι μεταξύ τους, ο ένας το έλεγε σε εμένα, εγώ πήγαινα στον άλλον, και ούτω καθεξής. Ποτέ όμως δεν άφησαν τους καβγάδες να επηρεάσουν τα σόου, όλα τα προβλήματα έμεναν στο καμαρίνι.

Λατρευτήκατε παγκοσμίως, αλλά ποτέ δεν κατακτήσατε τα τσαρτ. Γιατί; Τα μίντια αδυνατούσαν να μας καταλάβουν, τα ραδιόφωνα δεν ήθελαν να μας παίζουν, προφανώς δεν ήμασταν φτιαγμένοι από υλικά κατάλληλα για το MTV. Μπορεί να μην πουλήσαμε εκατομμύρια δίσκων, αλλά ο χρόνος μας αποζημίωσε. Κερδίσαμε βραβεία Grammy, MTV Award, μπήκαμε στο Rock'n'Roll Hall of Fame.

Φαντάζομαι πως το να παίζεις τύμπανα σε μια τόσο γρήγορη και οργιώδη μπάντα απαιτούσε ωκεανούς ενέργειας. Ακολουθούσες κάποια συγκεκριμένη δίαιτα για να αντιπαρέλθεις την εξάντληση; Έκανες γυμναστική; Πράγματι, έκανα διατροφή, πρόσεχα τις θερμίδες μου και πήγαινα

στο γυμναστήριο, ακόμη το κάνω, όταν δεν είμαι σε περιοδεία. Όταν, βέβαια, παίζω τύμπανα για 75 λεπτά τη μια μέρα μετά την άλλη, οποιαδήποτε άλλη άσκηση είναι περιττή.

Ήταν το «End of a Century» ο Κολοφώνας των Ramones; Ένας εμπορικά προσανατολισμένος φόρος τιμής σε όλα όσα αγαπήσατε, τα girl groups, τις πλούσιες ενορχηστρώσεις, τη sixties pop, και μάλιστα σε σύμπραξη με τον σπουδαιότερο παραγωγό της εποχής, τον Φιλ Σπέκτορ. Το αγαπάω αυτό το άλμπουμ, είναι ένα από τα αγαπημένα μου. Απόλαυσα πολύ τις ηχογραφήσεις με τον Φιλ, είναι ο καλύτερος.

Πώς τα πηγαίνατε μαζί του στο στούντιο; Δικαίωνε τον μύθο του; Γίναμε φίλοι. Αργότερα, όταν δικαζόταν στο Λος Άντζελες, τον επισκεπτόμουν συχνά. Ήταν σπάνια πάστα ανθρώπου, τον αγαπούσες ή τον μισούσες, μαζί του δεν υπήρχε μέση οδός.

Ένα γεγονός που ίσως αγνοούν αρκετοί είναι πως έπαιξες τύμπανα και σε ένα ακόμη άλμπουμ - σταθμό του πανκ, το «Blank Generation» του Richard Hell και των Voidoids. Τη σκέφτεσαι καθόλου εκείνη την μπάντα; Είμαι περήφανος για αυτή τη δουλειά.

Είσαι τόσο στενά συνδεδεμένος με το Μπρούκλιν, που επινόησες και έβγαλες στο εμπόριο τη «σάλτσα ζυμαρικών Μπρούκλιν, του Marky Ramone». Τι έχει μέσα; Α, δε γίνεται να σου πω, είναι μυστικό. Έχω πάρει μέρος των υλικών από τον παππού μου, ο οποίος δούλευε σεφ στο «Copacabana» του Μανχάταν, τον παρακολουθούσα συστηματικά. Μεγάλωσα στο Μπρούκλιν και παραμένω εκεί, κατά τη γνώμη μου, είναι ασύγκριτο.

Το βρίσκεις αλλιώτικο από το Μπρούκλιν της νιότης σου; Αλλάζει προς το καλύτερο ή το χειρότερο; Είναι ολότελα διαφορετικό, στις μέρες μου ήταν μια γειτονιά της εργατικής τάξης, τώρα σφύζει καλλιτεχνών. Υπάρχει μεγάλη ροή νέων από το East Village προς το Μπρούκλιν, συμφέρει περισσότερο οικονομικά. Υπάρχει άλλος αέρας πλέον, οπωσδήποτε όμως δημιουργικός.

Πώς περνάς τον χρόνο σου τις ατέλειωτες ώρες των περιοδειών; Ακούω μουσική, διαβάζω εφημερίδες, μουσικές βιογραφίες. Μου αρέσει να βλέπω τα αξιοθέατα, αλλά το πρόγραμμα είναι συχνά περίπλοκο και δεν τα καταφέρνω πάντα. Ασφαλώς σερφάρω πολύ στο ίντερνετ, ανανεώνω τη σελίδα μου στο facebook και το twitter.

Ποιες καινούργιες μπάντες θέλεις να μας προτείνεις; Tous Terribles, που τραγουδάνε στα ισπανικά, αλλά η μουσική δεν αντιλαμβάνεται γλώσσες. Επίσης, ένα γκρουπ από τη Βαρκελώνη, τους Dept. Τους γνώρισα εκεί προ τριών ετών και μου άρεσαν τόσο, που τους πήρα μαζί μου στην περιοδεία το περασμένο καλοκαίρι. Προσπαθώ να είμαι κοντά στις νέες μπάντες, είναι ωραίο να βοηθάς.

Οι Marky Ramone's Blitzkrieg παίζουν στη Θεσσαλονίκη στις 4 Απριλίου, στο Block 33. Την επομένη θα βρίσκονται στο Boxx Live των Ιωαννίνων, στις 6 του μήνα στην Ακτή Δυμαίων, στην Πάτρα, ενώ το Σάββατο, 7 Απριλίου, ταξιδεύουν στο Gagarin 205 της Αθήνας. Η ελληνική τουρνέ τους ολοκληρώνεται την Κυριακή 8/4, στο Alive, στη Λάρισα.

didimusic.gr

Δέλτα Πηνειού
Winter long

Ο φωτογράφος Αλέξανδρος Ευθυμιόπουλος στέλνει τις τελευταίες καρτ ποστάλ αυτού του μοναχικού και άγριου χειμώνα.

Ήταν ένας βαρύς χειμώνας. Το ποτάμι κυλούσε και εντός του ταξίδευαν προς τη θάλασσα πλαστικά μπουκαλάκια από τάματα και θαυματουργό νερό από την πηγή της Αγίας Παρασκευής. Ή σπασμένα γύψινα ελάφια, νάνοι, λύκοι και άλλες μινιατούρες για τον κήπο, όπως τις πουλάει παραδίπλα από το αγίασμα ο υπαίθριος έμπορος με είδη κήπου. Χειμώνας κακιασμένος και παγερός, γεμάτος δάκρυα από χωρισμούς ή ανεργίες, το ποτάμι κατρακυλά προς το πέλαγος διασχίζοντας δάση, χωράφια και χωριά. Μια τέτοια Κυριακή, που ο χειμώνας μάρσαρε λυσσασμένα θέλοντας να πανικοβάλει τους ανθρώπους ότι θα κάτσει εδώ για πάντα, πήρα τη μηχανή μου και ξαμολήθηκα στο κατόπι του. Στόμιο, Ομόλιο, Κόκκινο Νερό, παραλίες Κισσάβου, τοπία απόκοσμα, αφιλόξενα, μπερδεμένα, σαν σκηνικά από μισοτελειωμένες ταινίες, στα όρια του γκροτέσκ ναϊφισμού. Καθώς ξέρω πως κυκλοφορείτε τέλη Μάρτη, αρχές δηλαδή άνοιξης, τότε που ολάνθιστο θα εκρήγνυται το βουνό και τα νερά και του ποταμού και της θάλασσας, καθάρια, θα ανταλλάσσουν υγρά σαν εραστές που σμίγουν εκεί στο Δέλτα Πηνειού, σας στέλνω τις φωτογραφίες μου από εκείνη την Κυριακή.

www.efthimiopoulos.gr

Kokolores Berlin
Η φάση του πάρτι

Ένας αρχιτέκτονας, μια ατζέντισσα καλλιτεχνών κλασικής μουσικής κι ένας φοιτητής που ούτε αυτός θυμάται πλέον τι σπουδάζει είναι η ομάδα που στήνει τα underground βερολινέζικα πάρτι που χτυπάνε σε εγκαταλελειμμένες αποθήκες της πόλης. Ήμασταν εκεί.
Κείμενο Στέλιος Βακαλούδης Φωτογραφία Ute Haufe

Οι περισσότεροι έχετε ακούσει ή έχετε πάει σε κάποιο από τα φημισμένα κλαμπ του Βερολίνου, όπως το «Berghain», την καντίνα του λίγο πιο κάτω ή το «Golden Gate». Εκεί μπορείς να διασκεδάσεις, να δεις άπειρο κόσμο, όμως το πραγματικό πάρτι θα το πετύχεις σε παλιές αποθήκες, εγκαταλελειμμένα εργοστάσια ή χαμπουρκεράδικα στο Neukölln, που μετά τις 11 γίνονται μικρά κλαμπάκια. Παρτάκια διασκορπισμένα στην πόλη, οργανωμένα από παιδιά με αγνές ακόμα καρδιές, χωρίς χορηγούς και δημοσιότητες.

Μια από αυτές τις παρέες είναι και η ομάδα Kokolores Berlin, αποτελούμενη από τον αρχιτέκτονα Louis, την ατζέντισσα καλλιτεχνών στον χώρο της κλασικής μουσικής Lena και τον φοιτητή Johannes, που σπουδάζει κάτι, αλλά δεν μπήκε στον κόπο να μου πει τι, ούτε προβλέπεται να την τελειώσει τη σχολή του - μάλλον «θα τον φάνε τα πάρτι αυτόνανε». Όχι απαραίτητα δυσαρεστημένοι από την ηλεκτρονική νυχτερινή ζωή της πόλης, αλλά φορτωμένοι με τις δικές τους ιδέες, διοργανώνουν πάρτι με τη φιλοσοφία του «going back to the roots». Κάτι σαν τα πάρτι που κάναμε στο δημοτικό με τις πίτες της μαμάς, χωρίς τις πίτες, με τέκνο, αμφεταμίνες και άπειρη αγάπη.

Το budget, όπως και σε κάθε τι underground, είναι περιορισμένο. Τα λεφτά φτάνουν για να καλύψουν τα μεταφορικά των djs και την αγορά ενός ηχοσυστήματος. Συχνά, κάποιοι κουλ Βερολινέζοι παππούδες που «παρτάρανε» στα νιάτα τους, τους παραχωρούν δωρεάν το παλιό τους εργοστάσιο ή την αποθήκη τους, ενώ πάρτι έχουν διοργανωθεί ακόμα και σε ΑΤΜ τραπεζών, υπό την έγκριση της τράπεζας και με τον όρο, φυσικά, να μη γίνουν ζημιές.

«Όλα τα μεγάλα κλαμπ με τα hi-tech συστήματα ήχου και φωτισμού, τις τεράστιες ουρές και τους σεκιουριτάδες», μου περιγράφουν, «από ένα σημείο και μετά είναι όλα ίδια. Τουρίστες, που θα πιούνε το ποτό τους και θα χαμογελάσουν εκστασιασμένοι στη φωτογραφία που θα γράφει από κάτω "Χριστούγεννα, Berghain 2011, ήταν τέλεια παιδιά!", και εταιρίες, που μανατζάρουν την τεράστια μηχανή χρυσού που λέγεται ηλεκτρονική σκηνή του Βερολίνου, με μοναδικό κριτήριο για το αν πήγε καλά η βραδιά ή όχι τα χρήματα που μαζεύτηκαν στο ταμείο». Στα τρία παιδιά της ομάδας Kokolores Berlin αρκεί ένας μικρός χώρος, ένα επαρκές ηχοσύστημα, δύο φώτα και ένα χαμόγελο που φτάνει μέχρι τον ουρανό.

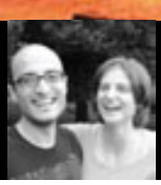

Αθήνα, Βουκουρέστι, Νέα Υόρκη

Οι skaarchitects, η Καλλιόπη Δήμου και ο Sorin Istudor με έδρα το Βουκουρέστι και την Αθήνα, και το Theodoropoulos + Livani Workshop, ο Χρυσόστομος Θεοδωρόπουλος και η Ελένη Λιβάνη με έδρα τη Νέα Υόρκη και την Αθήνα, είναι δυο νέες αρχιτεκτονικές ομάδες που συνδυάζουν την πρωτοποριακή αρχιτεκτονική σκέψη και τον δημιουργικό σχεδιασμό με έναν ουσιαστικό κοινωνικό προβληματισμό. Η οικολογία ως οικονομία, αλλά και η στροφή σε μια πιο ευέλικτη αρχιτεκτονική είναι ο συνεκτικός κρίκος της συζήτησης μαζί τους. Συνέντευξη **Τζίνα Σωτηροπούλου**

Ένα σπίτι στη Λουάντα: Αίθριο και Παβίλιον | Πρόταση για την Αρχιτεκτονική Τριενάλλε της Λισσαβώνας 2011 © Theodoropoulos + Livani Workshop

Theodoropoulos + Livani Workshop

Πήρατε πρόσφατα το βραβείο «Καλύτερο πρώτο έργο νέου αρχιτέκτονα των ετών 2009-2011» από το περιοδικό ΔΟΜΕΣ για το έργο σας Πυργόσπιτο Ι, στην Καλαμάτα. Μάλιστα, ο Bernard Tschumi, ο αρχιτέκτονας του Μουσείου της Ακρόπολης, μέλος της κριτικής επιτροπής, το χαρακτήρισε «το πιο ευφυώς προκλητικό» έργο. Σε τι συνίσταται, κατά τη γνώμη σας, αυτός ο χαρακτηρισμός; Πώς θα χαρακτηρίζατε εσείς την αρχιτεκτονική σας; Δε σχολιάζουμε τα λόγια άλλων, αλλά σίγουρα σκεφτόμαστε τη σημασία τους. Θα λέγαμε ότι η αρχιτεκτονική μας είναι υπό κατασκευή.

Η αρχιτεκτονική σας διακρίνεται από μια δυναμικά στενή σχέση ανάμεσα στο κτισμένο και το τοπίο. Στην περίπτωση του Πυργόσπιτου Ι, ένα λευκό γεωμετρικό πρίσμα αναδύεται από το μεσογειακό τοπίο, ενώ δυναμικές σχισμές φωτός εισβάλλουν στον ερμητικά κλειστό όγκο και σημειακά καδράρουν τη θέα στη θάλασσα και τον ελαιώνα. Πώς συνδυάζετε το φως και τον αέρα του μεσογειακού τοπίου ζώντας στην κατεξοχήν μητρόπολη του κόσμου, στην «Delirious New York»; Η εμπειρία και οι αναμνήσεις είναι οι βάσεις αυτή την περίοδο. Η μητρόπολη είναι πολυσυλλεκτικός σχηματισμός, φέρνουμε και εμείς τον δικό μας.

Αθήνα-Νέα Υόρκη. Είστε μεταξύ δύο πόλεων που τουλάχιστον φαινομενικά δεν έχουν τίποτα κοινό. Χάος, ασυμμετρία και μικροκλίμακα από τη μία, απόλυτος κάναβος, μητροπολιτική αρχιτεκτονική, ουρανοξύστες. Στην ελληνική αρχιτεκτονική πραγματικότητα το θέμα «ουρανοξύστης» είναι θέμα ταμπού. Ποια η γνώμη σας για την υψηλή δόμηση στην Αθήνα; Τι θα σήμαινε μη περιορισμός ως προς το μέγιστο ύψος των κτηρίων, αλλαγή της κορυφογραμμής του αττικού τοπίου, σε μια πόλη σαν την Αθήνα; Στην Αθήνα ψηλό κτήριο (τοπόσημο) είναι ο Υμηττός. Στο Μανχάταν το τοπόσημο είναι το Empire State Building, κι έτσι κινείσαι σε σχέση με αυτό, βόρεια, νότια, δυτικά, ανατολικά, πάνω ή κάτω. Αν η τοπογραφία εμπνέει τη μορφή, τότε η Αθήνα έχει τα δικά της ψηλά κτήρια. Αν χρειαζόταν κάτι άλλο, θα είχε χτιστεί.

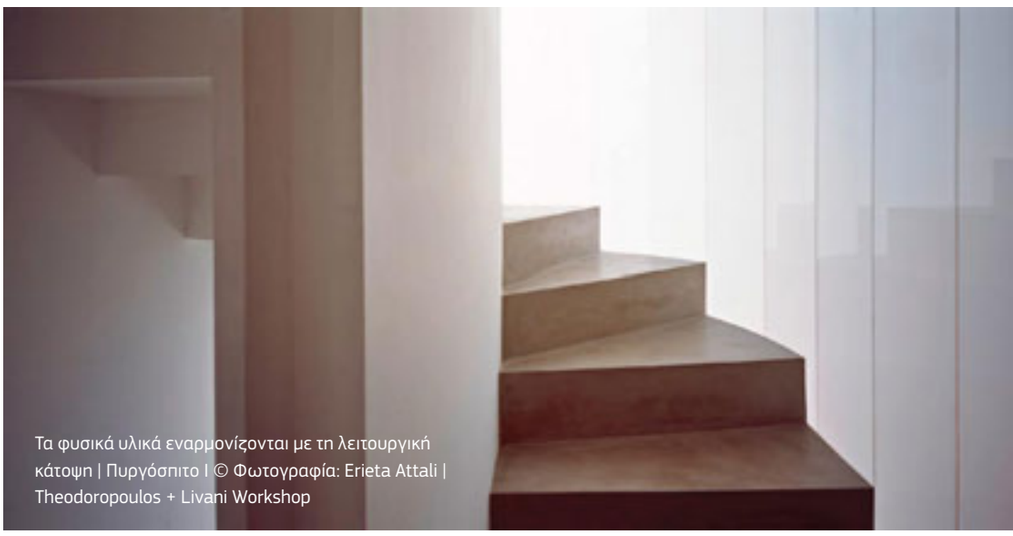
Κυνηγώντας το αμερικανικό όνειρο. Ποιες είναι οι μέχρι τώρα αρχιτεκτονικές σας εμπειρίες από την απόλυτη πόλη; (Ποιο αμερικάνικο όνειρο;) Στροφή στην ευέλικτη αρχιτεκτονική, στην παράμετρο του τόπου, των κοινωνικών, κλιματικών διαφοροποιήσεων, κλπ. Συνεργασία με ειδικούς, συνεργασία, συνεργασία.

Υπάρχει κάποιος αρχιτέκτονας από το παρελθόν ή από το παρόν που εκτιμάτε ιδιαίτερα; Για ποιον θα θέλατε να σχεδιάσετε κάτι; Ο Δημήτρης Τσακαλάκης, ο Smiljan Radic, η Robin Elmslie Osler.

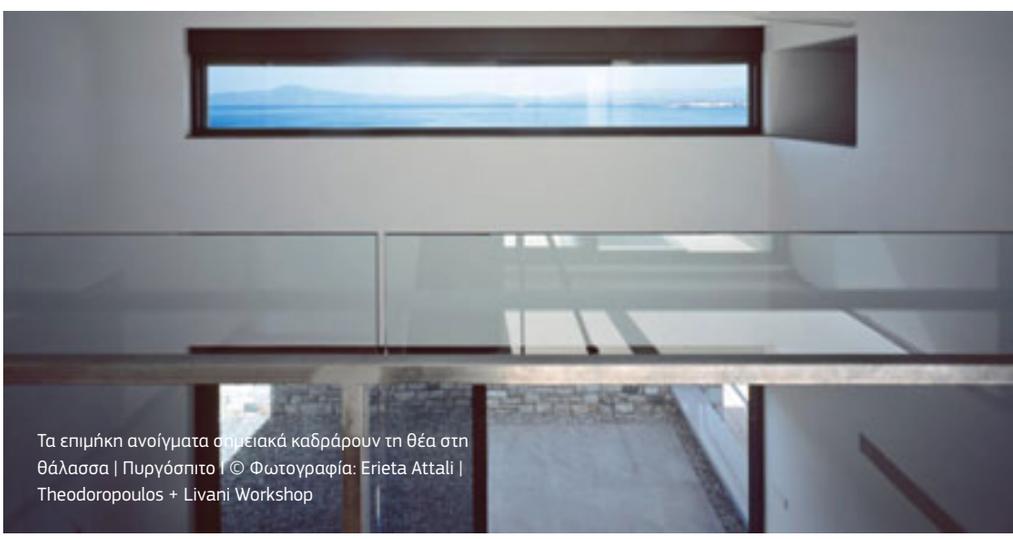
Τι μουσική ακούτε σχεδιάζοντας και τι βιβλία ξεφυλλίζετε; Σιωπή εμποτισμένη με τον θόρυβο της καθημερινότητας, σχεδιάζουμε παντού.

Δυναμικές σχισμές φωτός εισβάλλουν στον ερμητικά κλειστό όγκο | Πυργόσπιτο © Φωτογραφία: Erieta Attali | Theodoropoulos + Livani Workshop

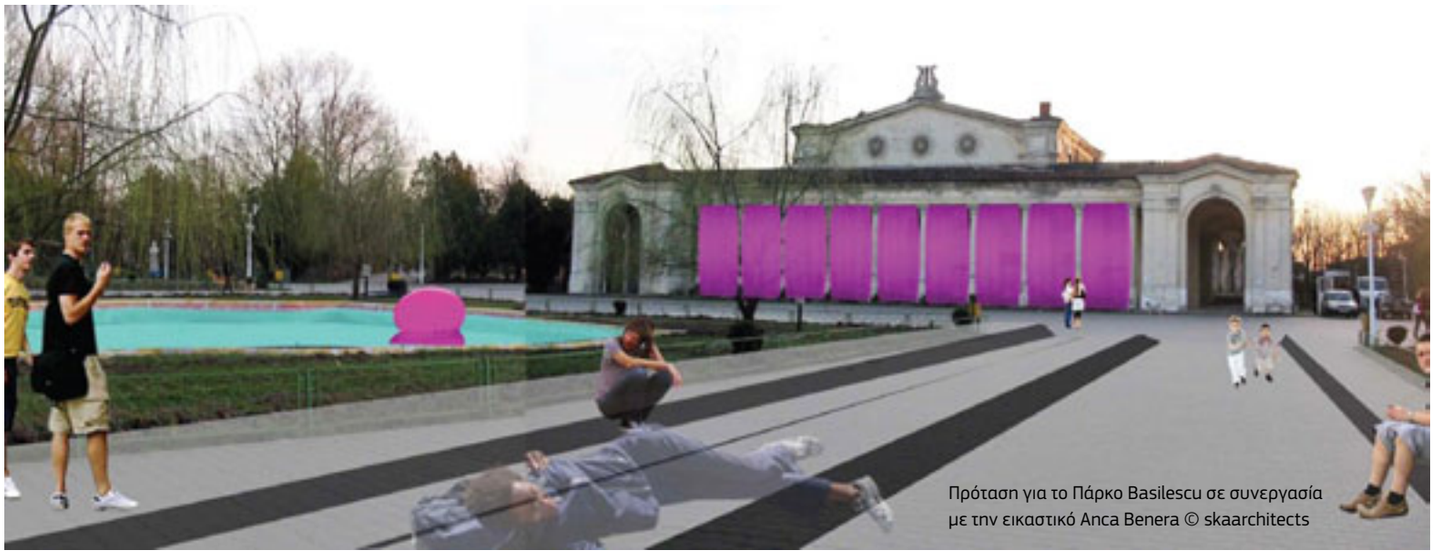
Τα φυσικά υλικά εναρμονίζονται με τη λειτουργική κάτοψη | Πυργόσπιτο | © Φωτογραφία: Erieta Attali | Theodoropoulos + Livani Workshop

Τα επιμήκη ανοίγματα οπτειακά καδράρουν τη θέα στη θάλασσα | Πυργόσπιτο | © Φωτογραφία: Erieta Attali | Theodoropoulos + Livani Workshop

Ένα λευκό γεωμετρικό πρίσμα αναδύεται από το μεσσηνιακό τοπίο **|** Πυργόσπιτο | |«Καλύτερο πρώτο έργο νέου αρχιτέκτονα των ετών 2009-2011» από το περιοδικό ΔΟΜΕΣ © Φωτογραφία: Erieta Attali | Theodoropoulos + Livani Workshop

Πρόταση για το Πάρκο Basilescu σε συνεργασία με την εικαστικό Anca Benera © skaarchitects

Επεμβάσεις που αγγίζουν τα όρια ενός διαδραστικού ακτιβισμού στο Πάρκο Basilescu, Ρουμανία © skaarchitects

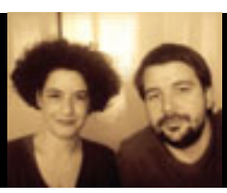
Μεταμόρφωση ενός «χρησιμοποιημένου» κοντέινερ στο παραδοσιακό ινδικό εστιατόριο «Musafir by Amarjit», Βουκουρέστι © skaarchitects

δεξιά
Μικρά και ευέλικτα αντικείμενα όπως οι σουπιέρες σχεδιάστηκαν αποκλειστικά για τον πολυχώρο theArk © skaarchitects

κάτω
Αρχιτεκτονικός σχεδιασμός της έκθεσης σχετικά με τη σύγχρονη χιλιανή αρχιτεκτονική στο Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης του Βουκουρεστίου © skaarchitects

skaarchitects
Καλλιόπη Δήμου + Sorin Istudor

Αθήνα-Βουκουρέστι. Μεταξύ δύο πόλεων που ψάχνουν να βρουν τη χαμένη τους ταυτότητα. Η Αθήνα αναζητά λύσεις για τις κεντρικές και εγκαταλελειμμένες περιοχές της, ενώ το Βουκουρέστι προσπαθεί ακόμα να αποτινάξει τα τσαουσεσκικά κατάλοιπα. Μπορεί η αρχιτεκτονική να δώσει λύσεις σε κοινωνικά προβλήματα και να διαμορφώσει συνειδήσεις; Θα μας δώσετε το ιδεατό σας μάστερπλαν για Αθήνα και Βουκουρέστι; Το Βουκουρέστι ψάχνει πράγματι τη σύγχρονη ταυτότητά του λίγο αμήχανα και εφηβικά. Πειραματίζεται στον χώρο της αρχιτεκτονικής και της τέχνης θέλοντας να συνθέσει στοιχεία του παρελθόντος (αυτό που ονομάσατε τσαουσεσκικό μαζί με την ακμή του μεσοπολέμου) με τα σύγχρονα ερεθίσματα που δέχεται από τη δυτική Ευρώπη. Το Βουκουρέστι θα ήθελε πολύ να είναι Βερολίνο (και θα μπορούσε μάλλον υπό κάποιες συνθήκες). Η Αθήνα δεν αναζητά μια νέα ταυτότητα, είχε βρει τον δρόμο της σε μια έκφραση που νομίζουμε ότι της ταίριαζε πολύ (μια ευρωπαϊκή πόλη της Μεσογείου-αναφερόμαστε στο κέντρο). Δυστυχώς τα προβλήματα που αντιμετωπίζει είναι βαθιά κοινωνικά και πολιτικά και γι' αυτό δεν μπορεί να δώσει λύσεις η αρχιτεκτονική από μόνη της. Αυτό το τελευταίο ισχύει και για το Βουκουρέστι. Δεν φανταζόμαστε ένα μάστερπλαν για μια ολόκληρη πόλη αλλά συνέχειες και εξελίξεις, σημαντικές (όχι απαραίτητα ως προς το μέγεθος) επεμβάσεις που μαζί αλλάζουν την πόλη συνολικά.

Η οικειοποίηση του δημόσιου χώρου στο Πάρκο Basilescu μοιάζει να είναι το ζητούμενο με μια σειρά επεμβάσεων που αγγίζουν τα όρια ενός διαδραστικού ακτιβισμού, σε έναν χώρο που τα εντυπωσιακά χρώματα συνομιλούν με την παρακείμενη νεοκλασικίζουσα αρχιτεκτονική. Πείτε μας δυο λόγια γι' αυτή σας την πρόταση. Η πρόταση αυτή έγινε σε συνεργασία με την εικαστικό Anca Benera. Πρόκειται για ένα πάρκο που βρίσκεται σε μια γειτονιά στα όρια του Βουκουρεστίου. Το κτήριο είναι ένα εγκαταλελειμμένο θέατρο της σταλινικής εποχής. Δημιουργήσαμε ένα προσωρινό installation που στόχο είχε να αναζωογονήσει και να φέρει κόσμο στο πάρκο όσο το κτήριο του θεάτρου θα βρίσκεται υπό ανακαίνιση. Θέλαμε οι υφές, τα χρώματα και τα υλικά να αμβλύνουν τις σκληρές σχεδιαστικές γραμμές τόσο του πάρκου όσο και του θεάτρου.

Το παραδοσιακό ινδικό εστιατόριο που σχεδιάσατε στο κέντρο του Βουκουρεστίου, ένα κοντέινερ που επαναπροσδιορίζοντας τον ρόλο του μεταμορφώνεται σε talk of the town, είναι ένας πολυλειτουργικός χώρος που συμβαδίζει με τους νέους κανόνες στη σύγχρονη αρχιτεκτονική: οικονομία, επανάχρηση, ανακύκλωση. Μήπως ήρθε η ώρα να αποκτήσουμε μια πιο οικολογική συνείδηση; Το εστιατόριο «Musafir by Amarjit» μας έδωσε την ευκαιρία να πραγματοποιήσουμε ένα είδος μικροαρχιτεκτονικής που μας ενδιέφερε καιρό τώρα και συγκεκριμένα το bricolage των containers. Μας ενδιαφέρει η οικολογία ως οικονομία. Στα όρια της πόλης βρίσκονται «μάντρες» χρησιμοποιημένων containers. Από μια τέτοια διαλέξαμε το δικό μας το οποίο μετατρέψαμε σε κουζίνα και βιτρίνα ινδικής μαγειρικής. Τοποθετήθηκε ως ένα «plug in» στοιχείο σε μια υπαίθρια διαμόρφωση που περιελάμβανε και μια παραδοσιακή αγορά (Earth Market).

Στο theArk, έναν χώρο πολιτισμού και ντιζάιν δίπλα στη λουλουδαγορά του Βουκουρεστίου, σχεδιάσατε πρωτότυπα καθιστικά και «δημιουργικές» σουπιέρες, ενώ πρόσφατα είχατε την επιμέλεια του σχεδιασμού της έκθεσης σχετικά με τη σύγχρονη χιλιανή αρχιτεκτονική. Πιστεύετε πως τα έργα μικρής κλίμακας δίνουν τη δυνατότητα στον αρχιτέκτονα να κατανοήσει περισσότερο τη λειτουργική πλευρά της αρχιτεκτονικής; Form follows function κατά τον Louis Sullivan; Η έκθεση για τη σύγχρονη χιλιανή αρχιτεκτονική ήταν σχεδόν ένα έργο μεγάλης κλίμακας (έγινε στο Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης του Βουκουρεστίου που φιλοξενείται στο «Σπίτι του Λαού» σε μια τεράστια αίθουσα, 8 μέτρα ύψος). Το αντικείμενο σχεδιασμού στην περίπτωση αυτή ήταν ο τρόπος επίσκεψης και κατανόησης της έκθεσης σε συνεργασία με τον curator Christian Beros. Τα αντικείμενα σχεδιάστηκαν για να υποστηρίξουν αυτόν τον σκοπό. Στην περίπτωση του theArk σχεδιάσαμε ευέλικτα αντικείμενα που η λειτουργικότητά τους στον χώρο αλλάζει ανάλογα με τη χρήση του. Νομίζουμε ότι η σχέση του «form» με το «function» είναι πιο πολύπλοκη.

Υπάρχει κάποιος αρχιτέκτονας από το παρελθόν ή από το παρόν που εκτιμάτε ιδιαίτερα; Για ποιον θα θέλατε να σχεδιάσετε κάτι; Δεν έχουμε κάποιο συγκεκριμένο είδωλο-αρχιτέκτονα. Ούτε τον πρότυπο πελάτη έχουμε φανταστεί. Κάθε ζητούμενο/θέμα είναι μια πρόκληση και η αρχή μιας νέας πορείας.

Τι μουσική ακούτε σχεδιάζοντας και τι βιβλία ξεφυλλίζετε; Τα βιβλία που διαβάζουμε αυτές τις μέρες είναι το «Περαίωση» του Πέτρου Μάρκαρη και το «A tale of two cities» του Dickens. Από μουσική... internet radio...

SOULPEDIA
Spring-Summer 2012
The jeans portfolio

Κείμενο **Λίνα Μανδράκου**

Lee
Let's twist again!

Ευκολοφόρετη και με παιχνιδιάρικη διάθεση, η συλλογή της Lee για την άνοιξη και το καλοκαίρι του 2012 είναι γεμάτη αισιοδοξία και μοντέρνες γραμμές. Για τους ανθρώπους που ξέρουν να περνούν καλά, τις παρέες που χαλαρώνουν, τις γκαρνταρόμπες που τολμούν.

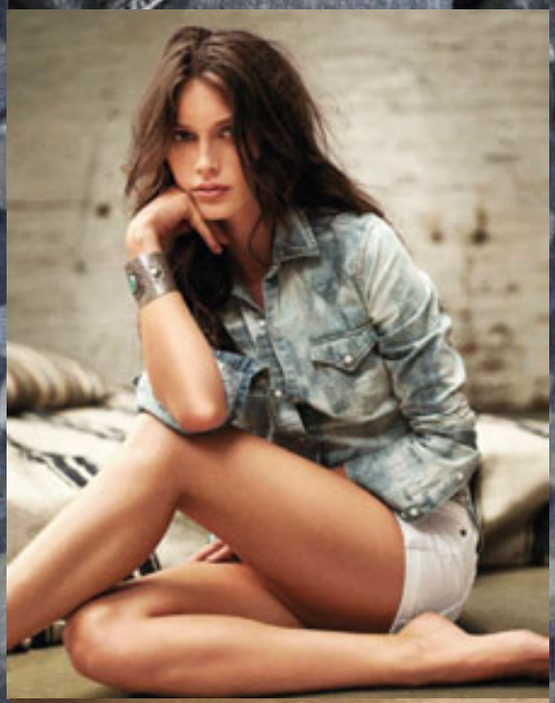
Οι καυτοί και συναρπαστικοί δρόμοι του Λος Άντζελες, η αύρα του κύματος της Venice Beach, η νεανική ενέργεια του ζεστού καλιφορνέζικου ήλιου. Αντλώντας έμπνευση από το πιο ηλιόλουστο μέρος των ΗΠΑ και το πολυσυλλεκτικό στιλ των χαρακτήρων που ζουν στο μέγιστο, η Lee παρουσιάζει τη νέα συλλογή της.

Με γοητευτική ποικιλία στα σχέδια τόσο η ανδρική όσο και η γυναικεία συλλογή της Lee Denim πρωταγωνιστούν στο σύγχρονο ντύσιμο. Καθαρές, μοντέρνες γραμμές και μια μεγάλη γκάμα φινιρισμάτων, από τα σκούρα denim για πιο κομψό look μέχρι τα αγαπημένα ξεβαμμένα jeans, η Lee δίνει με το στιλ της τον ορισμό για το casual ντύσιμο. Πάντα ευκολοφόρετα και ευέλικτα ρούχα. Πετυχαίνοντας τους καλύτερους συνδυασμούς υφασμάτων και φινιρίσματος, τα δημοφιλή σχέδια Blake, Daren και Powell για τους άνδρες και Jade, Scarlet και Marlin για τις γυναίκες, αποτελούν τις πιο χαρακτηριστικές denim εκφράσεις της Lee για feel good attitude. Προσφέροντας πλούσιες επιλογές σε denim shots για τους άνδρες και νέες ενδιαφέρουσες γυναικείες προτάσεις όπως οι καμπάνες και τα κάπρι jeans, η συλλογή Lee Denim προχωρά ένα βήμα μπροστά.

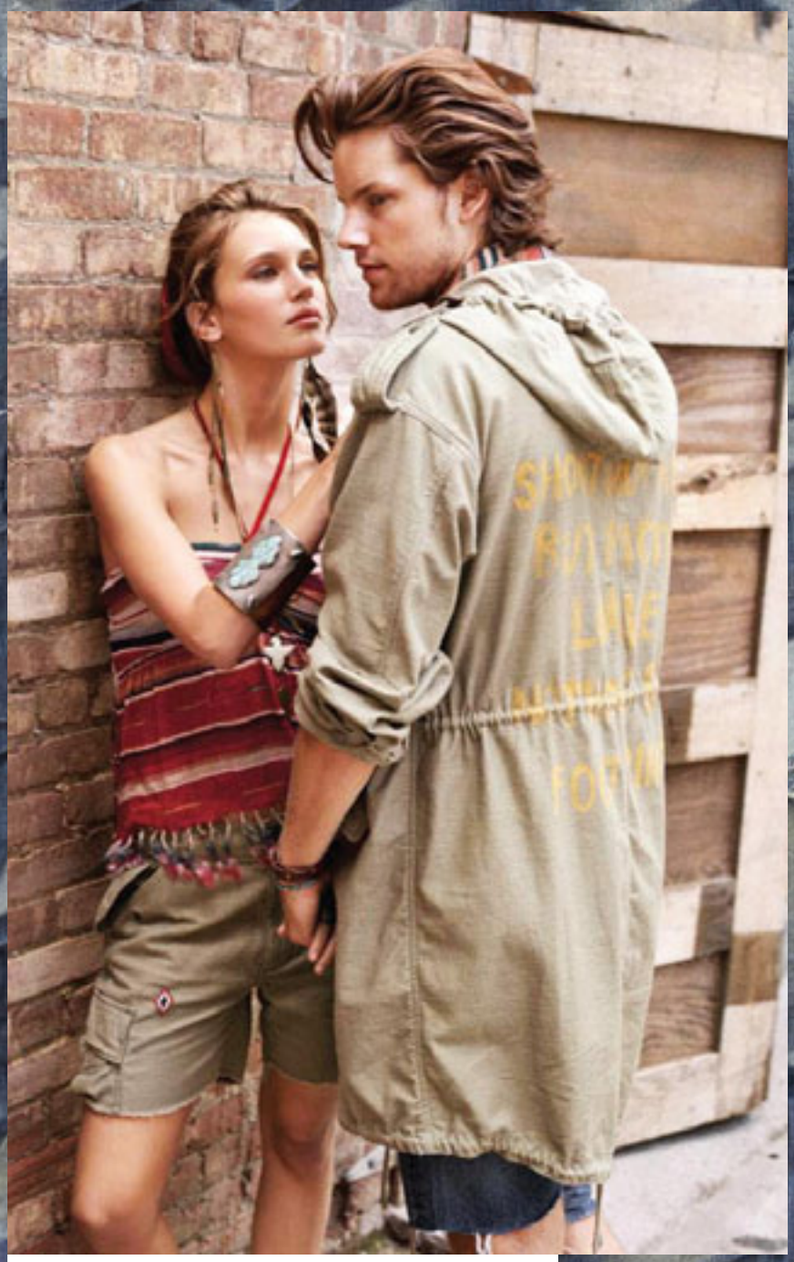
Με κυρίαρχες τις vintage αναφορές και στοιχεία από τη surf rock'n'roll θρυλική εποχή, το στιλ των Lee Tops φέρνει στο προσκήνιο την κουλτούρα των 50s και την ανέμελη φιλοσοφία των surfers. Κοντομάνικα πουκάμισα σε denim, καρώ και εμπριμέ εκφάνσεις αλλά και πολύχρωμα T-shirts με prints για τα αγόρια που επιμένουν casual. Tops με τιράντες, και σαγηνευτικά κοψίματα σε ζουμερά ποπ χρώματα όπως και ξεβαμμένα T-Shirts για όλα τα κορίτσια που νιώθουν σέξι. Τα λουλούδια ανθίζουν ξανά, τα κύματα καταφτάνουν, η Lee ξανακάνει το ντύσιμο παιχνίδι. A Lee don't lie.

VF Hellas, T: 210 34 49 300
www.eu.lee.com, www.vfc.com

Denim & Supply Ralph Lauren Live from the Warehouse Road Show

«Ζω τη ζωή μου από στιγμή σε στιγμή», «όλα βασίζονται στο mood», και διάφορα παρόμοια ελευθεριακά σλόγκαν συναντάμε στο βιντεοκλίπ του Spring 2012 Warehouse Project, ένα φιλμάκι - κομψοτέχνημα, βασισμένο στην αισθητική των seventies, προορισμένο να εξιστορήσει την επιστροφή του προσωπικού στιλ. Η Denim & Supply της Ralph Lauren δε στέκεται, ωστόσο, μονάχα στην κινηματογραφική απεικόνιση της φιλοσοφίας της, προχωρά πέρα και έξω, στον δρόμο, για να εγκαινιάσει το «The Warehouse Road Show», μια σειρά συναυλιών ανά τον κόσμο, που ξεκίνησε με την εμφάνιση των Metronomy στο Άμστερνταμ. Για όλους όσοι ετοιμάζονται να ακολουθήσουν το προσωπικό τους road show, η Denim & Supply έχει ετοιμάσει, πέρα από τα κλασικά denims, tops, bottoms και outerwear, μια μοναδική σειρά αξεσουάρ που φέτος δίνει έμφαση στα φουλάρια και τα μαντίλια από ελαφρά υφάσματα.

www.ralphlauren.com

G-Star RAW
Just the product

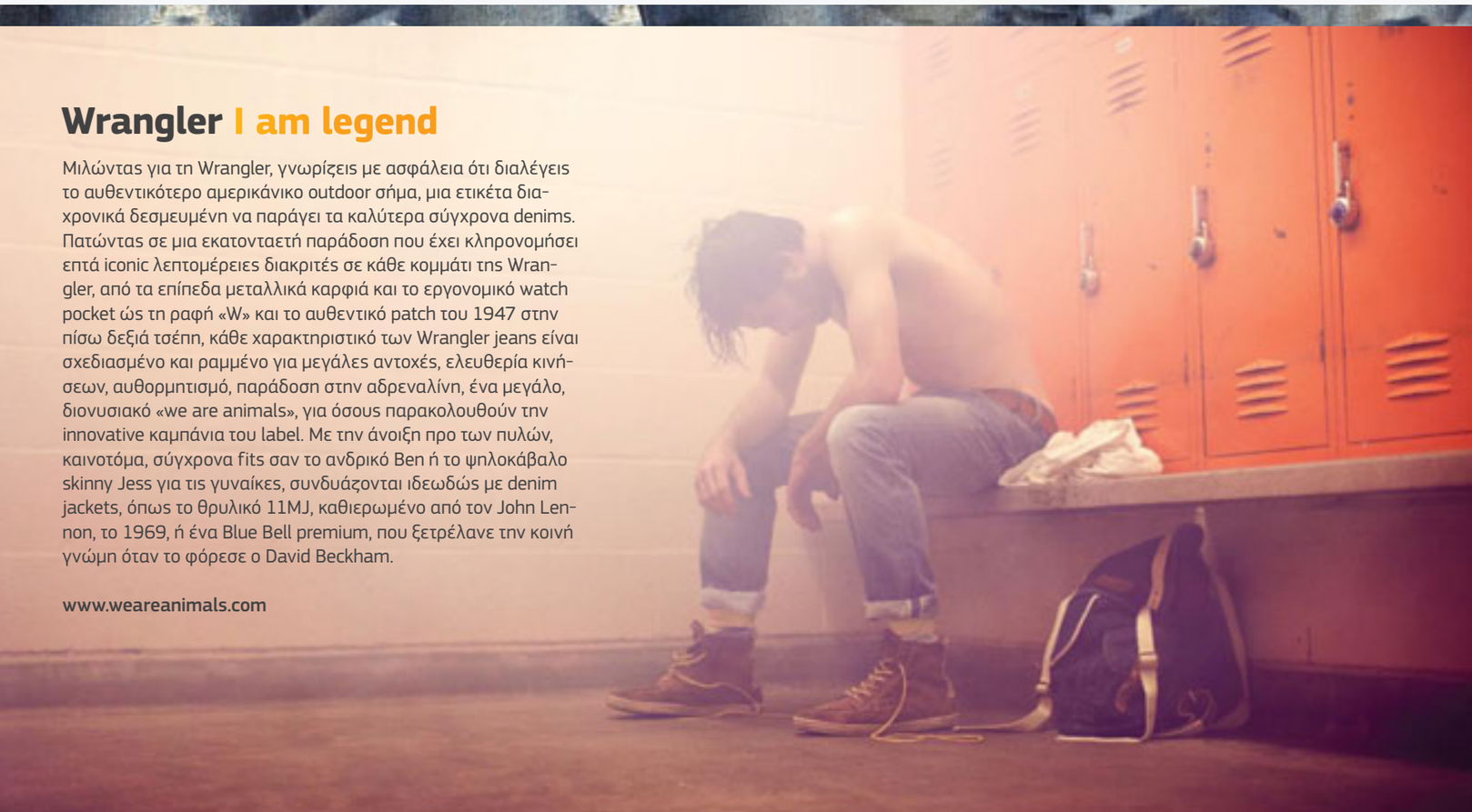
«Raw», όπως ακατέργαστο, αμόλυντο, αναλλοίωτο denim. Αυτή είναι η βάση μιας συλλογής που λανσάρει για τη φετινή άνοιξη και το καλοκαίρι μια ευρύτατη παλέτα αποχρώσεων για ένα streetwear που αποθεώνει την καινοτομία και γιορτάζει το πνεύμα της avant-garde. Πουκάμισα και ελαφρά πλεκτά, chinos, βερμούδες και σορτς, τζάκετ και parka, κομψά ρούχα από χαλαρά υφάσματα με απαλές φόρμες και ποιότητα κατασκευής, σχεδιασμένα να ανταποκρίνονται σε κάθε περίσταση, σε όλες τις ώρες της ημέρας. Πρόκειται για αυτήν ακριβώς την ανάμειξη αντίθετων στοιχείων, chic & raw, streetwear & formalwear, μετάξι και denim, η οποία ενισχύει τη φιλοσοφία των αναπάντεχων συνδυασμών που πρεσβεύει η G-Star, διατηρώντας πάντα την αυθεντικότητα και μένοντας πιστή στο motto: «Μην ακολουθείς ποτέ τη μάζα. Just the product».

Wrangler I am legend

Μιλώντας για τη Wrangler, γνωρίζεις με ασφάλεια ότι διαλέγεις το αυθεντικότερο αμερικάνικο outdoor σήμα, μια ετικέτα διαχρονικά δεσμευμένη να παράγει τα καλύτερα σύγχρονα denims. Πατώντας σε μια εκατονταετή παράδοση που έχει κληρονομήσει επτά iconic λεπτομέρειες διακριτές σε κάθε κομμάτι της Wrangler, από τα επίπεδα μεταλλικά καρφιά και το εργονομικό watch pocket ώς τη ραφή «W» και το αυθεντικό patch του 1947 στην πίσω δεξιά τσέπη, κάθε χαρακτηριστικό των Wrangler jeans είναι σχεδιασμένο και ραμμένο για μεγάλες αντοχές, ελευθερία κινήσεων, αυθορμητισμό, παράδοση στην αδρεναλίνη, ένα μεγάλο, διονυσιακό «we are animals», για όσους παρακολουθούν την innovative καμπάνια του label. Με την άνοιξη προ των πυλών, καινοτόμα, σύγχρονα fits σαν το ανδρικό Ben ή το ψηλοκάβαλο skinny Jess για τις γυναίκες, συνδυάζονται ιδεωδώς με denim jackets, όπως το θρυλικό 11MJ, καθιερωμένο από τον John Lennon, το 1969, ή ένα Blue Bell premium, που ξετρέλανε την κοινή γνώμη όταν το φόρεσε ο David Beckham.

www.weareanimals.com

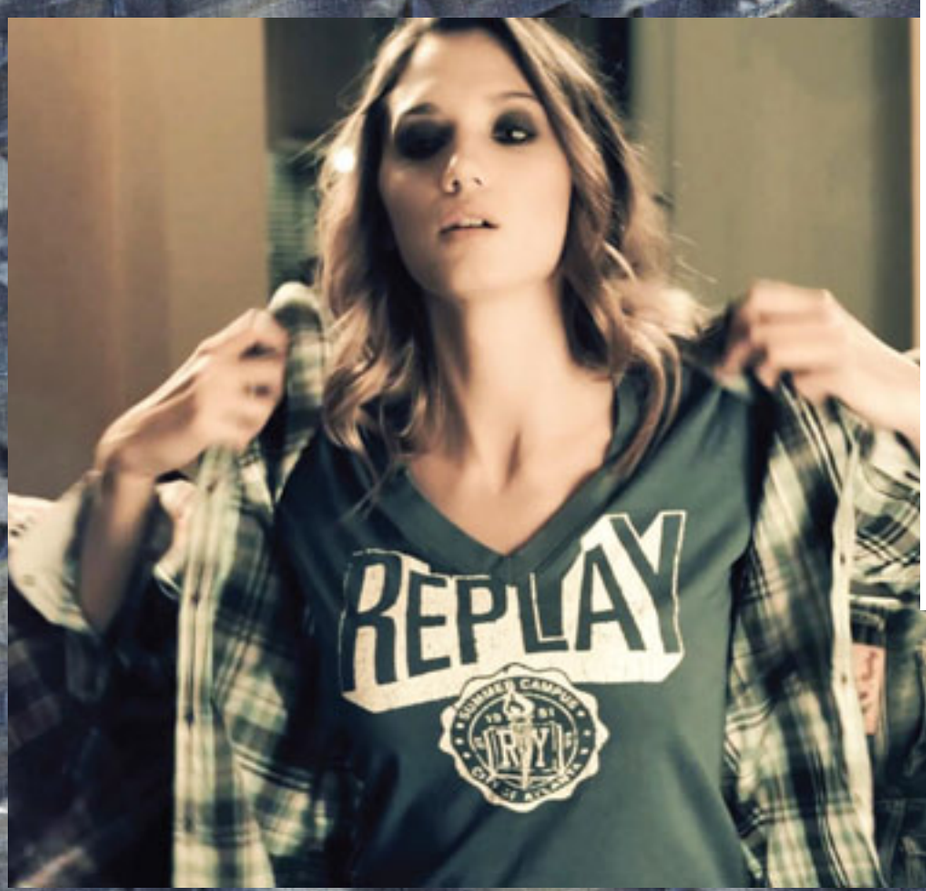

Diesel Portraits for successful living

Η ανοιξιάτικη - καλοκαιρινή σεζόν έρχεται με το δικό της motto για το κάθε φύλο, μια πρόταση ζωής που υπακούει στο ανατρεπτικό successful living της Diesel για να απευθυνθεί με διαφορετικούς όρους στον άνδρα και τη γυναίκα. Το φετινό menswear υπογραμμίζεται από τη φιλοσοφία «Welcome to Worksville», μια ημιεπίσημη ουτοπία, σύμφωνα με την οποία η τραχιά φόρμα γίνεται η έκφραση της ανεπιτήδευτης κομψότητας, ενώ το look του σκληρά εργαζόμενου γίνεται η πεμπτουσία της απόλυτης χαλαρότητας. Όλα αυτά, μέσα από μια μεγάλη γκάμα denim, εσωρούχων, αξεσουάρ, ρολογιών, γυαλιών, τσαντών, παπουτσιών, αρωμάτων και κοσμημάτων. Η Diesel Female πρεσβεύει το «I Am Who I Am», το μοντέλο μιας casual, chic γυναίκας με αυξανόμενη αυτοπεποίθηση, η οποία επινοεί την εικόνα της από το μηδέν μέσα από κομμάτια «Fit your attitude».

www.diesel.com

Replay C: Real for real

Φυλλομέτρησες τις νέες ανδρικές συλλογές Spring - Summer 2012; Τα χαμηλοκάβαλα Anbass, Jeto, Wheyhey και Jennon; Στάθηκες στα regular waist, Waitom, New Doc, Resco, καθώς και το ξεθωριασμένο Maestro; Ξεφύλλισες τον ολοκαίνουργιο κατάλογο γυναικείων denims; Τα Blondie, Pattie, Radixes, τα striped denim σορτς και τα vintage ύφους Overall; Θαύμασες τις εντυπωσιακές σειρές, όπως λανσαρίστηκαν στο νέο βιντεοκλίπ των C:Real, το οποίο εμπεριέχει αποκλειστικά ρούχα Replay; Παρακολούθησες το «Ανθρώπινες Σχέσεις», το δεύτερο κατά σειρά βιντεοκλίπ του συγκροτήματος που χορηγείται αποκλειστικά από τη Replay; Μπήκες στη σελίδα facebook της Replay για να επιβραβεύσεις τη συνεργασία των δυο τους με το ολόψυχα δοσμένο like σου; Εάν ναι, είσαι ένας από εμάς, είσαι ένας C: Real, for real φίλος του denim.

www.facebook.com/Replay

Η ΖΩΟΠΑΝΗΓΥΡΗ του Γιώργου Μπάκα

www.facebook.com/george.bakas

ΚΡΙΟΣ (21 Μαρτίου – 19 Απριλίου)

Σκοτίζομαι (εκ του «σκότος»): Απασχολώ το μυαλό μου για κάτι στενάχωρο. Ναι, το κάνεις. Πολύ μάλιστα. Ήρθε η ώρα να πάψεις να βυθίζεσαι στην απαισιοδοξία και τον αρνητισμό. Να πάψεις να στενοχωριέσαι για οτιδήποτε σου αφαιρεί ενέργεια και σου προσθέτει άγχος. Είτε αυτό λέγεται κρίση, αφραγκία, ανεργία, μοναξιά, (δεν λέω άλλα, γιατί άρχισα να στενοχωριέμαι). «Η θεωρία μου είναι ό,τι κάτσει. Αρκεί να μην πληγώνεις κανέναν. Μπορείς να ξεκλέψεις λίγη χαρά μέσα σε αυτό το σκληρό ο-θάνατός-σου-η-ζωή-μου μάταιο μαύρο χάος; Κάν' το! Και ό,τι κάτσει!» έλεγε ο Μπόρις στην ταινία «Whatever Works». Τόσο απλά.

ΤΑΥΡΟΣ (20 Απριλίου – 20 Μαΐου)
Έχεις παρατηρήσει πως κάποιοι έχουν κάνει την γκρίνια επάγγελμα; Φοράνε την πιο δυσάρεστη, θλιβερή, στραβιά έκφραση από μια τεράστια γκάμα που διαθέτουν και σε παίρνουν μονότερμα με τα προβλήματά τους. Θεωρούν πως η κρίση τους νομιμοποιεί να σου φορτώνουν όλη τη μαυρίλα τους, είτε σου είναι γνωστοί είτε άγνωστοι. Είναι ακριβώς το ίδιο που κάνουν και οι γυναίκες όταν έχουν περίοδο. Νομιμοποιούνται να σε σκοτώσουν χωρίς να επωμιστούν τις συνέπειες. Μα έχουν περίοδο! Δεν αρκεί; (Τα ξίφη του φεμινισμού τα ακούω να ακονίζονται...)

ΔΙΔΥΜΟΙ (21 Μαΐου – 21 Ιουνίου)
Το ήξερες ότι οι Θιβετιανοί βουδιστές, όταν σκάβουν τα θεμέλια ενός σπιτιού, προσέχουν να μη σκοτώσουν κανένα σκουλήκι; Εντάξει, ίσως τους πάρει εξήντα χρόνια μέχρι να χτίσουν ένα σπίτι 30 τ.μ., αλλά σημασία έχει πως δε χάνονται ζωές. Με την είσοδο του Ερμή στον Καρκίνο τα άστρα σε προειδοποιούν πως, αν δεν σταματήσεις να πληγώνεις τους ανθρώπους με αυτήν την κυνική, αδυσώπητη και επικίνδυνη φιλοσοφία ζωής που ακολουθείς του τύπου «κοιτάζω μόνο την πάρτη μου», θα γυρίσουν όλα μπούμπεραγκ και θα σέρνεσαι στα πατώματα σαν σκουλήκι μέχρι να συνθλιβείς κάτω από μια γνώριμη πατούσα.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ (22 Ιουνίου – 22 Ιουλίου)
«Πώς μπορεί ένα ανθρώπινο πλάσμα που γεύεται, αγγίζει, ακούει, βλέπει, αναπνέει, να αμφισβητεί τον αδιανόητο Εσένα!» έγραφε ο αμερικανός ποιητής E.E. Cummings. Δύο άνθρωποι είχαν το θάρρος σε αυτόν τον κόσμο να ισχυριστούν ότι κατέχουν την απόλυτη αλήθεια και να διαλαλούν την παντογνωσία τους ολούθε. Εσύ και ο Χριστός. Και αυτός, εντάξει, είχε καβάτζα τον φάδερ, εσύ πώς θα τη σκαπουλάρεις από τους οχτρούς σου, που σε ορέγονται και καραδοκούν ανεμίζοντας πιρούνια και μαχαίρια; Ποιος θα σε αναστήσει εκ νεκρών καημένε/η;

ΛΕΩΝ (23 Ιουλίου – 22 Αυγούστου)
Έρευνα της Εταιρείας Κοινωνικής Ψυχιατρικής και Ψυχικής Υγείας έδειξε πως το 70% των Ελλήνων στην παραγωγική ηλικία βρίσκεται στα όρια της κατάθλιψης. Ο Ερμής στο 12ο οίκο του Πλούτωνα σε διατάζει να συμβάλεις στη μείωση του ποσοστού αμέσως! Πώς; Με τη μέθοδο του υπνωτισμού. Χαλάρωσε και κάθισε αναπαυτικά... Κλείσε τα μάτια σου και φαντάσου πως βρίσκεσαι σε ένα καταπράσινο λιβάδι... τώρα πήγαινε και κατάθεσε 100.000 ευρώ στον τραπεζικό μου λογαριασμό... πήγαινε και κατάθεσε 100.000 ευρώ στον τραπεζικό μου λογαριασμό...

ΠΑΡΘΕΝΟΣ (23 Αυγούστου – 22 Σεπτεμβρίου)
Δεν είναι φοβερό να πάσχεις από κάτι και να μην ξέρεις πώς λέγεται; Εδώ είμαι, λοιπόν, για να σε ενημερώσω. Λέγεται «Φιλοφοβία» και αφορά τον φόβο των ανθρώπων να αγαπήσουν. Τη δειλία τους να παραδοθούν στο συναίσθημα της αγάπης. Δεν μπορώ να σου προτείνω κάποια φαρμακευτική αγωγή για το θέμα σου, αλλά μια αστρολογική αρωγή θα την έχεις, αφού τα άστρα και η αναπαραγωγική περίοδος που διανύουμε ευνοούν έναν καινούργιο έρωτα χωρίς δισταγμούς και λιγοψυχίες.

ΖΥΓΟΣ (23 Σεπτεμβρίου – 23 Οκτωβρίου)
Εκατόν εξήντα δισεκατομμύρια πλανήτες περιλαμβάνει ο γαλαξίας μας. Θα αναρωτιέσαι πόσοι από αυτούς διαθέτουν νοήμονα ζωή. Και αν διαθέτουν, πόσοι από αυτούς τους πολιτισμούς θα ανησυχούν για απλήρωτους λογαριασμούς, χρέη, δάνεια, πιστωτικές κάρτες, Spreads, PSI, CDS και κουρέματα ομολόγων. Με την έκλειψη μιας απλής, ήρεμης και ανέμελης ζωής, συνειδητοποιείς πόσο λάθος λειτουργεί ο κόσμος και οι κοινωνίες. Πως τα πράγματα θα ήταν πιο απλά αν χούσαμε ακόμα πάνω στα δέντρα και τρώγαμε μπανάνες. Καραμελωμένες. Με λίγη σοκολάτα. Σε τάρτα.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ (24 Οκτωβρίου – 21 Νοεμβρίου)
Η απουσία νόσου δε σημαίνει πάντοτε υγεία και η παρουσία ενός ανθρώπου δίπλα μας δε σημαίνει πάντοτε παρέα. Ο ερχομός της άνοιξης σε βοήθησε να καταλάβεις αυτά τα δύο πράγματα που δεν είναι πράγματα με τη στενή έννοια του όρου (π.χ. καρέκλα, κομοδίνο, σκαμπό) αλλά... εν πάση περιπτώσει, δύο πράγματα που σε βοήθησαν να γίνεις πιο σοφός, αλλά όχι και πιο ευτυχισμένος. Έχεις όλο τον χρόνο μπροστά σου για να φροντίσεις να φιξάρεις τον ψυχικό και τον συναισθηματικό σου κόσμο χωρίς να χάσεις το μυαλό σου, αλλά ούτε και τον άνθρωπο που έχεις δίπλα σου.

ΤΟΞΟΤΗΣ (22 Νοεμβρίου – 21 Δεκεμβρίου)
«Take me as I am, or watch me as I go!» θα είναι η απάντησή σου στις απανωτές διαμαρτυρίες του/της συντρόφου σου για τα χούγια, τα παραστρατήματα και την ασυναγώνιστη αδιαφορία σου. Για κακή σου τύχη θα επιλέξει το δεύτερο. Και όπως θα εγκαταλείπεις, ετοιμάσου να δεις να σε εγκαταλείπει και η υπέρμετρη, αλλά εύθραυστη αυτοπεποίθηση που έχτιζες τόσο καιρό με αυταπάτες. Οι επόμενοι μήνες θα περάσουν αγκαλιά με ένα μπουκάλι, βουρτσίζοντας τα δόντια σου με βότκα και τρώγοντας κρασοπαπάρες.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ (22 Δεκεμβρίου – 19 Ιανουαρίου)
Έχεις παρατηρήσει τους παρουσιαστές ειδήσεων όταν παρουσιάζουν ένα δυσάρεστο θέμα με νεκρούς και αιματοχυσίες; Περνάνε στο επόμενο θέμα λέγοντας «πάμε τώρα σε κάτι πιο ευχάριστο». Με τον ίδιο τρόπο ακριβώς αντιμετωπίζονται από τους πολιτικούς οι στατιστικές της φτώχειας, της ανεργίας, των αυτοκτονιών, των αστέγων, της εγκληματικότητας, των χρεοκοπημένων επιχειρήσεων. «Ας πάμε σε κάτι πιο ευχάριστο», «Ας πάμε κάπου πιο ευχάριστα», «Ας δούμε κάτι πιο ευχάριστο». Μήπως ήρθε η ώρα να γίνεις πιο δυσάρεστος;

ΥΔΡΟΧΟΟΣ (20 Ιανουαρίου – 18 Φεβρουαρίου)
Μερικά πράγματα που σου έμαθε ο Φεβρουάριος: Αν βαρεθείς τον εαυτό σου, να είσαι σίγουρος πως θα σε βαρεθούν και οι άλλοι. Αν σταματήσεις να αγαπάς τον εαυτό σου, να είσαι σίγουρος πως θα πάψεις να αγαπάς και τους άλλους. Αν αποφεύγεις τις ευθύνες, θα συσσωρεύονται όλο και περισσότερες. Αν δεν προσπαθήσεις να διορθώσεις τα σφάλματά σου τώρα, αργότερα θα είναι αργά ή θα πρέπει να καταβάλεις τη διπλάσια προσπάθεια. Αν ανοίξεις ένα φυσικό χυμό, πρέπει να τον πιεις μέσα σε τρεις ημέρες.

ΙΧΘΥΕΣ (19 Φεβρουαρίου – 20 Μαρτίου)
Με την πανσέληνο στις 28 Μαρτίου, πρέπει να παρθούν οριστικές αποφάσεις όσον αφορά τις κινήσεις προσέγγισης του προσώπου που έχει μπει στο ερωτικό σου στόχαστρο. Η αναζήτηση της σωστής επιλογής ανάμεσα στο «Όποιος βιάζεται σκοντάφτει» και «Το γοργόν και χάριν έχει» θα σου κάνουν το μυαλό στιφάδο και τα μπούτια σου ναυτικό κόμπο, αλλά είναι ένα αναπόφευκτο δίλημμα. Προσωπική μου συμβουλή είναι να κρατήσεις λίγο ακόμη χαρακτήρα, καθώς «το ψάρεμα θέλει υπομονή». Βέβαια, αν αργήσεις πολύ, «το πουλάκι πέταξε»... Τι να πω;

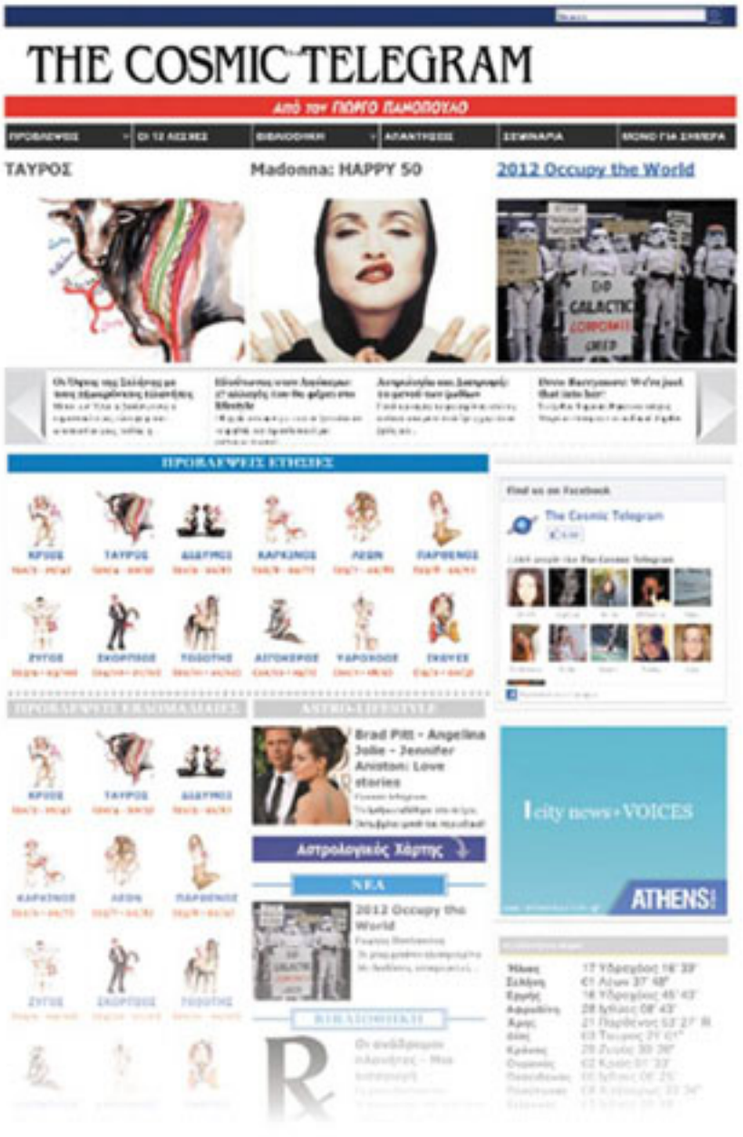
Το νέο site της ATHENS VOICE και του Γιώργου Πανόπουλου

cosmictelegram.gr

ΜΠΕΣ ΤΩΡΑ!

Έχεις τηλεγράφημα από το σύμπαν...

★Ετήσιες, μηνιαίες και εβδομαδιαίες προβλέψεις
★Αστρολογικά άρθρα
★Αναλύσεις: Μάθε για το άστρο σου
★Φτιάξε το χάρτη σου
★Συναστρίες: Εσύ, αυτός, αυτή και τα μυστήρια
★Κλαμπ ζωδίων, chat: Μίλα με τους δικούς σου
★Ο Γιώργος Πανόπουλος απαντάει στις ερωτήσεις σας

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΙΝΤΕΡΝΕΤ ΑΕ http://internet.gr

JUST ADD COLOR

THE CHUCK TAYLOR ALL STAR SPRING COLOR COLLECTION

CONVERSE